

Vi Nhân Sư Biểu

Contents

Vi Nhân Sư Biểu	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	11
6. Chương 5	16
7. Chương 6	19
8. Chương 7	22
9. Chương 8	24
10. Chương 9	29
11. Chương 10	31
12. Chương 11	34
13. Chương 12	38
14. Chương 13	42
15. Chương 14	46
16. Chương 15	50
17. Chương 16	54
18. Chương 17	59
19. Chương 18	64
20. Chương 19	68
21. Chương 20	71
22. Chương 21	76

Vi Nhân Sư Biểu

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, vườn trường, đô thị tình duyên, 1×1, sư sinh, niên hạ, bá đạo ôn nhu công x ngây ngốc hiền lành thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-nhan-su-bieu>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tôi tên Tống Xuân Thiên, tên rất ngu có phải không?

Tôi cũng đã từng kháng nghị với ba ba, nhưng ngoại trừ đổi lấy cái một dấu chân thật to trên mông, căn bản cũng không thay đổi được sự thật đã định trong lịch sử.

Tôi lớn lên lại có nhiều tật xấu, chính là qua loa, thường thường sẽ quên mất vừa rồi mới làm gì.

Ví dụ như buổi sáng khoá cửa đi ra, đến khi đi một đoạn đường rất xa, lại đột nhiên hồi tưởng lại, không biết lúc mình rời nhà đã khoá cửa hay chưa?

Tôi cứ suy nghĩ, càng nghĩ lại càng – không ra.

Rồi không còn cách nào khác, đành phải chạy xe về nhà, rồi mới khoá xe, sau đó dùng lực kéo kéo cửa... Kết quả, 90% là đã khoá, 9% là không khoá cửa...

Bạn hỏi tôi 1% còn lại ở đâu ư?

Vô đầu... Hê hê, ngưng ngưng, còn 1% kia, là tôi quyết định tin tưởng, mình sẽ không trở về.

Nhưng mà, mọi người trăm ngàn đừng hiểu lầm, bởi vì trên phương diện công việc, tôi lại dị thường nghiêm túc.

Dù sao, công việc giáo viên có liên quan đến tương lai hàng chục, hàng trăm đứa nhỏ, không thể chấp nhận bất cứ sơ suất nào — Còn nữa... Thật có lỗi, hình như quên nói, tôi là một thầy giáo quang vinh vĩ đại. Hử, không giống? Ai nói không giống, ai nói giáo viên không thể qua loa như vậy? Ai nói không giống, tôi sẽ đá bay!!

Đối với chuyện tình thuộc bốn phận, tôi làm sao lại không hoàn thành nhanh chóng tốt đẹp được?

Không phải thổi phồng, hiện tại người trẻ tuổi, rất ít người giống như tôi, làm hại mỗi lần về thăm cha mẹ, đều khiến hai người đau lòng xoa bóp hai má của tôi. Bảo tôi vừa mệt vừa gầy, rồi mới nói tôi không cần liều mạng như vậy, trời sập thì có người cao to khác lo, vân vân và vân vân...

Rất nhiều người hâm mộ công việc ở trường trọng điểm của tôi, dù sao xã hội hiện tại, muốn tìm công việc ổn định, là phi phi thường không dễ dàng. Nhưng từ trước đến nay, các bậc cha mẹ có thứ gọi là “bát cơm sắt (1),” lưu động nhân viên là sự tình thường xuyên có.

Lấy trường học của tôi mà nói, người ngoài sẽ nghĩ đến loại trường học này, hẳn là phi thường ổn định, nhưng kỳ thật, cũng không phải luôn luôn như vậy.

Trường học công lập thì đúng vậy, nhưng hiệu trưởng lại lấy đủ loại hình thức mà nhận tương trợ từ công dân, mặt khác lại xây dựng một khu nhà cao để làm trường tư nhân thu phí.

Đừng hỏi tôi vì cái gì, bởi vì nguyên nhân mọi người đều hiểu được — đương nhiên là có thể kiếm thêm tiền, không có lợi, ai sẽ ngốc như vậy, làm sự tình đầy rủi ro như thế.

Cũng bởi vì thế, giáo viên trường tôi, cùng giáo viên ở trường tư nhân lúc đó, thực tế là bù đắp cho nhau.

Ví dụ như bên kia không có giáo viên biên chế chính thức, thì sẽ được dùng các loại danh nghĩa mà điều tạm đến — có thể tưởng tượng, đều là người có gia đình lãnh đạo hậu thuẫn, hoặc là thân thích bạn bè của lãnh đạo, hoặc là thân thích bạn bè của thân thích bạn bè của họ.

Nhưng mà, nhân viên biên chế cũng đã đủ, làm như vậy làm gì? Cho dù trường học muốn tìm lý do chia tiền lương cho bọn họ, dù sao cũng phải an bài tổ về như đang công tác.

Bởi vậy, sẽ có một ít giáo viên không may mắn ở trường công lập, bị sai đến trường tư nhân, tuy biên chế vẫn là ở trường ban đầu, nhưng đãi ngộ hoàn toàn không giống nhau. Không có bảo hiểm, không có quỹ nhà ở, không có tiền thưởng, không có... Dù sao cũng là một địa phương cực kỳ không tốt.

Do đó, không ai nguyện ý bị điều đi cả, nhưng lúc bị nêu tên, lại không thể không đi.

Bởi vì bị nêu tên, nhất định sẽ rất tức giận, nếu thông minh, thì cứ ngoan ngoãn nghe lời. Mà tôi cảm thấy mình coi như thông minh, cho nên cũng không có xuất hiện làm gì đến long trời lở đất, chỉ ngoan ngoãn đóng gói mà đi.

Khụ... Đúng vậy, tôi chính là giáo viên xui xẻo bị điều đến trường tư nhân.

Nói thật ra, đây cũng chẳng phải là chuyện gì lớn lắm.

Chẳng qua, tôi chỉ tức giận ông chủ nhiệm đầu heo lớn tuổi kia bắt nạt người mới, mỗi một cuộc thi, đều an bài cho tôi giám thị hai trường thi, tôi lên tiếng trong cuộc họp, hơn nữa, xảy ra một chút tranh chấp nho nhỏ với hắn mà thôi.

Vốn cũng không có gì, nhưng nhận được sự đồng ý thống nhất của các đồng nghiệp trong văn phòng, tôi quyết định phá lệ đi giải thích trực tiếp với hiệu trưởng.

Thượng Đế làm chứng, tôi tuyệt đối là thật tâm thực lòng đi giải thích. Dù sao, tôi cũng không dự đoán được, lại bất gặp hắn cùng bí thư mới đến đang ôm ấp một chỗ với nhau.

Cho nên sau đó, tôi mang trên mình gánh nặng, cẩn thận mỗi bước đi ly khai trường học đã sinh sống và công tác hơn một năm, cũng là hậu quả tất yếu.

Khụ, trên thực tế, tôi cũng chẳng luyến tiếc lắm.

Nhưng nghĩ lại, giống như tôi là người nhiệt tình yêu thương công tác, là người trẻ tuổi một lòng đặt ở sự nghiệp, hiện tại đã rất ít gặp. Một lần nữa, tôi có năng lực, cho nên đối địa phương cũng không làm tôi lo lắng, sẽ có bất cứ khác biệt gì.

Nghĩ như vậy, trong vòng ba giây, tôi nhanh chóng thoát ly hàng ngũ thanh niên u buồn, lại ngẩng cao đầu mà khôi phục ý chí chiến đấu.

Chỉ là, lúc này tôi còn chưa biết, cuộc sống tương lai đầy khó khăn của mình, vừa chỉ mới mở màn mà thôi!

Chú thích:

(1) Bát cơm sắt: hành ngữ ám chỉ công việc ổn định trong văn hóa người Trung Quốc.

Băng: Tiết tử này có gì khó hiểu về vụ công tác biên chế thì cứ mặc kệ đi =))) Đàng nào nó cũng không dính dáng gì nhiều đến truyện =))) Mà Băng cũng không hiểu để giải thích và edit rõ hơn =)))

2. Chương 1-2

“Học viện Kim Kê” – Bốn chữ vàng to lớn lấp loé dưới ánh mặt trời. Tôi cười trộm, bởi vì đột nhiên nghĩ tới một câu – Gà Vàng Độc Lập.

Thế là, ngày mùa hè nắng trời sáng lạn, một thanh niên trắng nõn dắt xe đạp đứng trước cổng trường học ngây ngô cười. Cho đến khi bảo vệ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi một lúc lâu, tôi mới đột nhiên phát hiện mình sắp trễ thời gian báo danh rồi, cho nên trong ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ, tôi đưa thẻ giáo viên ra rồi đi thẳng vào văn phòng hiệu trưởng.

“Anh chính là Tống Xuân Thiên?” Đối diện máy tính, một người phụ nữ đeo kính vừa cao thấp đánh giá tôi, vừa kiểm tra tư liệu cá nhân tôi mang đến.

“Đúng vậy, chính là tôi.” Ha ha, là nữ hiệu trưởng nha, hắn là tốt hơn so với lão già hiệu trưởng trường cũ rồi. Dù sao phụ nữ luôn giàu tình yêu, cũng khoan dung không ít...

Trong lúc tôi chìm vào ảo tưởng hết sức tốt đẹp, thanh âm bên tai lạnh lùng phá vỡ sự mơ màng của tôi. “Học viện chúng ta là trường học nghiêm cẩn, làm thầy giáo nhất định phải là tấm gương tốt! Nếu ngay cả giáo viên cũng không thể nghiêm khắc với chính mình, làm sao có thể giáo dục học sinh cho tốt được?”

‘Muốn chỉnh người trước phải chỉnh mình’, cho nên học viện chúng ta yêu cầu giáo viên buổi sáng sáu giờ phải có mặt ở trường, cùng chạy bộ với học sinh. Buổi tối 9 giờ 50 phút sau khi xác định học sinh cuối cùng đã rời khỏi lớp mới được về nhà. Không có ngày nghỉ, lại càng không có cái gọi là cuối tuần. Phụ huynh gởi con cái đến trường của chúng ta, là vì có thể bồi dưỡng bọn chúng thành tài, mà chức trách của chúng ta chính là...”

Tâm đã muốn rơi xuống đáy vực, tôi tất nhiên đã không thể nghe được bà ấy đang nói cái gì, chỉ biết là đôi môi tôi son có một chút nếp nhăn trước mặt đang không ngừng va chạm. Mà tự do của tôi, ngày nghỉ của

tôi, lười nhác của tôi... Cứ như thế mà bị bóp chết từ trong nôi. Khóc... Vì cái gì tôi lại có cảm giác rơi vào cảm bấy chứ?

Đáng an ủi một chút là, tôi phát giác nữ giáo viên của học viện này rất được, hơn nữa học sinh nữ đáng yêu cũng không thiếu. Khuyết điểm duy nhất là học sinh không được quản lý tốt lắm. Đại khái là vì gia cảnh giàu có đi, rất nhiều đứa nhỏ đều được nuông chiều từ bé, cho nên hơi ương ngạnh một chút. Nhưng bởi vì là trường học tư nhân, không thể đắc tội với học sinh là một quy tắc bất thành văn rõ ràng của giáo viên. Nếu không, học sinh vì tức giận mà đòi nghỉ học, trường học sẽ phải trả lại gấp mười tiền học phí của một học sinh đã nộp lúc trước, đây chính là vấn đề rất lớn. Cho nên tôi luôn tự đáy lòng mà cảnh cáo mình, không thể đối xử với học sinh quá hung dữ, không thể quản bọn họ quá nghiêm, chỉ cần dạy xong lớp là được rồi, không cần xen vào việc của người khác...

Nhưng con người của tôi tựa hồ trời sinh đã ưa chỗ mồm vào chuyện người khác. Ví dụ như hiện tại, cư nhiên lại có một đám học sinh đang đánh nhau ở phía sau căn tin. Quần? Mặc kệ? Do dự, lại do dự... Cuối cùng vẫn không kìm được xúc động, ôm bài vở chạy vọt qua.

“Này — tách ra! Các cậu là học sinh ban nào? Lại dám đánh nhau ở trong trường.” Lẽ ra tôi kêu to la hét một đường chạy qua như vậy, mấy tên nhóc trong đám lộn xộn hẳn phải nghe được chứ. Hỏi tôi vì cái gì lại hô to một đường hả? Hê hê, nếu âm thanh quá nhỏ bọn chúng không nghe được, chẳng lẽ tôi phải tự mình đến tóm bọn nó ra ngoài sao. Nói giỡn, lỡ như một cú của ai đó bay vào gương mặt anh tuấn của tôi thì làm sao được. Nhưng khiến tôi tức giận chính là bọn chúng vẫn như không nghe được.

Lúc cẩn thận đến gần, tôi mới thấy được rõ ràng toàn bộ hiện trường. Thì ra là ba đứa nhóc vậy đánh một thiếu niên. Còn có một đám nhóc cao cao đang đứng bên cạnh mà xem cuộc chiến, thấy tôi lại gần thì chỉ nhướn mắt cái thôi, rõ ràng là không để giáo viên tôi dấy vào mắt.

“Các cậu có nghe thấy không? Tôi bảo các cậu tách ra.” Chỉ tiếc là hình như có một mình tôi ở bên cạnh khàn giọng rống, bên trong đám người đang vây lại vẫn tiếp tục đánh và đánh.

“Này – bạn học.” Là cậu đó, tên nhóc thối này, cư nhiên dám coi rẻ thầy giáo. Đứng ở một bên không can ngăn thì thôi, lại còn dám giả vờ không nghe thấy lời tôi nói.

“Này-” Tôi đơn giản chạy qua dùng ngón trỏ trạc trạc hấn, thể này mới nhận được một ánh mắt không kiên nhẫn.

“Làm gì?” Giọng nói lạnh lùng nhưng thật ra nghe rất tốt.

Cái gì chứ, tôi là đến giáo huấn bọn chúng, cũng không phải tới đây nghe mấy đứa nhỏ còn chưa có râu này ca hát. Đàng hẵng cổ họng, tôi cố ý trầm trầm tiếng nói. “Bọn họ đánh nhau cậu không thấy sao?”

Sao lại dùng biểu tình kì quái này nhìn tôi? Hê hê, biết rồi, nhất định đã bị tôi dọa rồi. Tôi nhếch cằm, nhìn thẳng vào mắt hắn. Hả? Đột nhiên phát hiện người trước mắt cư nhiên còn cao hơn tôi một cái đầu. Haiz, hiện tại dinh dưỡng trẻ em rất tốt, đâu như khi tôi còn bé, bởi vì thiếu sữa mà khóc rống cả đêm, mẹ ngoại trừ cho tôi uống sữa thì chính là ăn trứng chim, rồi lại uống canxi. Kết quả, bổ đến bổ đi cuối cùng tôi mắc hậu chứng không bao giờ chạm vào trứng chim, còn ảnh hưởng đến dáng người vốn dĩ nên uy mãnh giống cha. Đương nhiên, hiện tại tôi với dáng người mỹ nam 1m75 cũng thu hút được rất nhiều mỹ nữ. Chẳng qua mắt thấy học sinh còn cao hơn mình, đáy lòng vẫn có một chút xúu khó chịu.

Trở lại chuyện chính, tôi cố gắng tỏ ra uy nghiêm của thầy giáo, ra mệnh lệnh. “Cậu – kéo bọn họ ra cho tôi!”

Chỉ tiếc thằng nhóc kia cư nhiên cho tôi một cái nhìn xem thường kiểu “anh có bệnh à”, sau đó quay đầu thẳng tấp rời đi. Không tức giận, không tức giận – tôi yên lặng tự nhủ với mình, làm sao có thể tức giận với một đứa nhỏ không hiểu chuyện chứ?

“Này – cậu học ban nào?” Tôi chưa từ bỏ ý định kêu gọi.

“Này— ” Tôi kéo cánh tay hắn.

“Ai u.”

Lúc tôi ngồi trên mặt đất mà giấy dựa, vẫn không dám tin như trước – tên nhóc kia cứ nhiên chỉ có thể tùy tiện vung tay mà khiến tôi ngã xuống mặt đất.

Đại khái là có bản nhạc đệm nho nhỏ này, vài người đang đánh nhau kia cũng ngừng tay, nhìn về phía tôi.

“Anh là thầy giáo?” Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái bóng.

Tôi vừa nhìn thấy liền tức giận không chịu được, chính là tên nhóc vừa rồi khiến tôi ngã. Theo tầm mắt của hắn nhìn, chính là đồng bài tập cùng giáo án nằm bên người tôi.

“Tôi đương nhiên là thầy giáo, nếu không tôi quản các cậu làm gì?” Tôi tức, tôi tức, tôi tức chết rồi!

Nhất là ánh mắt khó tin của nam sinh trước mặt càng khiến tôi căm giận. Tôi đương nhiên biết hắn vì sao lại cảm thấy kỳ quái, trên thực tế trường hợp này tôi đã sớm trải qua. Đều do mẹ, không có việc gì lại tự nhiên sinh tôi với gương mặt trẻ con, hại tôi ngay cả lúc đến khu nhà của giáo viên mức nước cũng bị bảo vệ ngăn lại, cho rằng tôi là học sinh đi trộm nước. Nhưng mà cũng chưa từng có ai lớn mặt như hắn, dám đẩy mạnh tôi xuống đất. (Lời tác giả: là không cẩn thận khiến cậu ngã nha~~)

“Tổng – Xuân – Thiên.” Nghe được tên mình từng chữ từng chữ bị niệm lên, lại nhìn biểu tình hết sức nhịn cười của đám học trò, tôi càng thêm tức giận.

“Có chuyện gì! Lại dám gọi thẳng tên giáo viên! Các cậu học ban nào? Báo tên mau lên!” Tôi cố gắng đứng lên, không, là đứng lên rồi.

“Thầy à, có học sinh nào đánh nhau lại ngoan ngoãn báo tên mình hay không?” Tôi vừa quay đầu, người nói chuyện lại là nam sinh bị đánh.

“Cậu—” Tôi hơi bị nghen, nửa ngày cũng không nói nên được cái gì.

Chờ tôi phục hồi tinh thần lại, mấy tên tiểu quỷ kia đã biến mất không còn ai.

Tôi trừng mắt tìm kiếm, thời gian nghỉ trưa, người ở vườn trường tất nhiên không nhiều, cuối cùng cũng nhìn thấy một chút bóng dáng kiêu ngạo của nam sinh kia.

“Này – cậu.”

Thân ảnh kia thể nhưng lại dừng lại, hai tay xỏ vào túi quần, dựa vào tường, nhàn nhã quay đầu nhìn tôi, trên mặt mang theo nụ cười khê khiến tôi muốn phát hỏa.

“Cậu...”

“Làm gì chứ?” Tên nhóc kia nhú mày, lại còn dám hỏi ngược lại tôi. Hơn nữa – vì cái gì nụ cười của hắn khiến tôi cảm thấy chính mình rất ngu ngốc? Tên nhóc chết tiệt.

“Báo tên của cậu đi.” Tôi cảm thấy lời của mình rất chính nghĩa nghiêm khắc, sau đó lại loé lên hào quang lấp lánh.

“Ban một năm ba, Tịch Hâm.” Thản nhiên bỏ lại những lời này, tên nhóc kia thể nhưng ở trước mặt tôi lại nghênh ngang xoay người bỏ đi.

“Cậu—” Tôi cứng họng đứng ngốc lẳng tại chỗ, đây cũng không thể trách tôi được, dù sao từ trước đến nay làm giáo viên, thật đúng là rất ít khi gặp được học sinh kiêu ngạo như thế.

“Cậu không có mặc đồng phục...” Sau một lúc lâu, tôi cuối cùng mới nhớ ra lời mình muốn nói lúc nãy, chỉ tiếc, trước mặt đã sớm chỉ còn lại không khí.

Bằng: Vì Bằng tự cắt, cho nên chương truyện dài ngắn khác nhau:)))

3. Chương 2

“Cái gì? Anh không biết Tịch Hâm sao?” Giọng của đồng nghiệp mới Tiểu Cát vốn dĩ đã rất bén nhọn, nay còn nâng lên quãng tám, quả thật là nhiễu loạn ba ngày, khiến lỗ tai tôi ù ù vang vang.

“Không biết cậu ta thì rất kỳ quái sao?” Tôi không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Đương nhiên.” Tiểu Cát đặt mông ngồi xuống bàn công tác của tôi, triển khai tư thế chuẩn bị thao thao bất tuyệt. “Thầy Tổng anh mới tới nên không biết, Tịch Hâm là học sinh không dễ chọc vào ở trường chúng ta. Cha của cậu ấy là chủ tịch tập đoàn Dược Hoa, tập đoàn Dược Hoa hẳn anh đã nghe qua rồi chứ, chính là tập đoàn có công ty chi nhánh ở mười mấy thành phố lớn khắp nước, còn có mấy trăm chuỗi cửa hàng lớn nhỏ nữa. Nói ngắn gọn một câu – có tiền! Hơn nữa vô cùng có tiền.”

Đại khái là thấy bộ dạng ngầy ngốc không cho là đúng của tôi, đúng hơn là chưa kịp hiểu ý tứ của đại tiểu thư cô, Tiểu Cát lại bồi thêm một câu. “Ký túc xá trường mình là cha cậu ấy đầu tư ba cái, còn có sách vở ở trường, đều là nhà cậu ấy chi trả...”

“Vậy thì thế nào?” Tôi có chút khó hiểu nói. “Cha cậu ấy có tiền, gửi con đến trường chúng ta, cũng chỉ vì để cho cậu ấy thi đỗ đại học. Nếu ông ta biết con mình đánh nhau gây sự không chịu lên lớp, khẳng định phải quản giáo nghiêm túc hơn chứ.”

Tiểu Cát bĩu môi, khinh thường nói. “Anh không biết gì hết, tên nhóc đó rất thông minh. Đừng thấy cậu ta bình thường chưa từng thật sự lên lớp, nhưng mỗi cuộc thi đều không rời khỏi top 10. Huống hồ nhà cậu ta nhiều tiền như vậy, mạng lưới quan hệ lại nhiều như vậy, cho dù cậu ta thi rớt đại học, cha cậu ấy tùy tiện chuẩn bị một chút cũng khiến cậu ấy thi đủ điểm.”

Thấy tôi tựa hồ vẫn là không phục lắm, cô liền đưa mặt đến đối diện tôi, gần từng chữ cảnh cáo nói. “Anh trăm ngàn lần không được chọc cậu ta, nếu để hiệu trưởng biết được...”

Cô giơ tay làm bộ chém ngang cổ tôi, thấy tôi theo phản xạ rụt cổ mới vừa lòng nhảy từ trên bàn xuống, đập trên giày cao gót mà bước về chỗ của mình.

Tôi theo bản năng sờ sờ cổ mình, tục ngữ nói “kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, tôi lại còn là người thông minh, không thêm so đo với cậu quý tử nhà có tiền này đâu. Là người lớn cũng cần phải khoan dung, làm sao có thể mang thù với đứa nhỏ được. Nghĩ như vậy, quả nhiên tâm tình khôi phục lại không ít. He he, chính là như vậy, coi như những chuyện ngày đó chưa tình phát sinh đi.

Chiều thứ bảy so với ngày thường ít hơn hai tiết, hơn nữa lại là kỳ nghỉ mỗi tháng một lần. Trường học bình thường không có nghỉ cuối tuần, chỉ sau bốn tuần mới cho học sinh được nghỉ một lần, xem như là để cho học sinh thả lỏng một chút. Nhìn học sinh cuối cùng trong phòng học rời đi, tôi lập tức sải bước về văn phòng, thu dọn toàn bộ bài vở giáo án. Hai mắt không nhìn ngó cái gì mà lập tức chạy vội đến nhà để xe, dù sao lúc này trên sân trường cũng không còn ai cả, cũng sẽ không sợ bộ dáng như hổ đói của tôi bị học sinh nhìn thấy. Lại nói tiếp, thật xấu hổ, bản thân tôi trong cuộc đời này chỉ có hai đam mê. Một là ăn, hai là ngủ. Nhất là khi đã đói bụng, trời có sập xuống tôi mẹ nó cũng không quản. Bình thường mẹ đến thăm tôi đều mang theo đồ ăn nhẹ bỏ vào thùng ướp lạnh mang đến, bởi vì mẹ biết tôi không chịu được đói, cho nên luôn chuẩn bị nhiều một chút, để tôi mỗi ngày bỏ vào cặp mang đến trường, lúc nào cũng có thể ăn. Chỉ tiếc sáng nay lúc rời khỏi cửa, tôi phát hiện thùng ướp lạnh đã trống không, thời gian lại gấp gáp sắp muộn, cho nên tôi không mang theo cái gì cả.

May mắn hôm nay là cuối tuần. Buổi chiều tan học sớm, tôi cũng có thể đến nhà cha mẹ cách trường học khá xa mà ăn ngon. Không ngoài ý muốn, bên cạnh chuông xe được đặt một con hạc giấy rất đẹp. Tôi gặp mãi thành thói quen, thuận tay lấy xuống thả vào giỏ xe phía trước. Nói cũng kỳ quái, từ nửa tháng nay cơ hồ mỗi ngày lúc tan học tôi đều nhận được một con hạc giấy nằm ngay gần bên cạnh chuông xe, cũng không biết được là ai đặt ở nơi này. Lúc ban đầu còn cảm thấy có điểm kỳ quái, nhưng vẫn không có ai nhận mình làm. Hơn nữa giấy xếp hạc lại rất sạch sẽ, một chữ cũng không có. Sau này tôi nghĩ đây là lễ nghi độc đáo đón mừng giáo viên mới của trường học, tâm trạng cũng thoải mái yên tâm hơn.

Nghĩ đến đêm qua mẹ gọi điện tới, nói hôm nay nấu sườn sốt cà chua, còn có tôm kho cho tôi, càng khiến cái bụng âm vang của tôi càng kêu bữa bãi hơn. Chân đạp xe càng thêm nhanh chóng, ra khỏi cổng trường gấp gáp đi về hướng nhà mình.

Vị trí của trường học là ở ngoại ô thành phố, dân cư sinh sống rất thưa thớt. Nhưng mà nơi này giá đất vừa phải, hơn nữa danh tiếng của nhà trường có thể thu hút các nhà đầu tư quản lý. Học sinh phần lớn ở trọ trong trường, ngoại trừ thỉnh thoảng cuối tuần có thể về nhà một chuyến, đại bộ phận thời gian đều ở

trong trường học không được phép ra ngoài. Chẳng qua gia đình mỗi học sinh đều rất hiên hách, mỗi lúc được về nhà, trước cổng trường đều tụ tập những chiếc xe đắt tiền, quả thực trở thành một màn đối chọi giữa các học sinh với nhau. May mắn hôm nay tôi về muộn, đại đa số các học sinh đều đã đi xe về nhà, tôi có thể thích ý cười chiếc xe đạp cũ chậm rãi đi về, còn có thể thưởng thức buổi chiều gió nhẹ, cộng thêm cảnh đẹp ở ngoại ô...

Chờ... Chờ đã! Phía trước không xa, trong rừng cây nhỏ bên đường có người đánh nhau! Loé lên giữa bóng cây lại rõ ràng là đồng phục trường tôi. Đúng rồi, cứ nhiên ban ngày ban mặt lại đánh nhau gần trường học! Tầm gương tốt chính nghĩa bùng lên trong người như nước Hoàng Hà thao thao bất tuyệt. Cảm xúc kích động xông lên ồ, tôi quay xe lại, nhanh chóng đạp về hướng rừng cây.

“Dừng tay. Không được đánh nhau! Các cậu học trường nào!” Tôi đem xe dựa vào một thân cây, hét lớn vài tiếng với các học sinh kia.

Đại khái là nghe được thanh âm của tôi, mấy cậu học sinh đang hỗn chiến tử quả nhiên ngừng lại. Lúc này tôi rất cục thấy rõ ràng, bên trong chỉ có một người mặc đồng phục trường tôi, hơn nữa còn có vẻ rất thâm, dường như là bị vây đánh. Mà đồng phục trên người năm đứa còn lại, cho thấy bọn chúng là học sinh của một trường trung học tư nhân khác.

Chờ chờ... Vì sao cái tên bị đánh nhìn quen mắt như vậy?... Là hần! Tôi suýt nữa kêu lên, cứ nhiên lại là cái người bị tôi gặp trong cuộc đánh nhau trong trường, còn kiêu ngạo để lại một cái tên với tôi. Gọi là gì nhỉ... Quên đi, ai quản hần tên là gì, dù sao cũng không phải loại gì tốt đẹp. Vừa nhìn đã biết, hần khẳng định là đã làm xằng làm bậy trêu chọc học sinh khác, người ta giận quá mới đến đạp hần. Nói thật, sớm biết người bị đánh trong này là hần, tôi khẳng định sẽ giả vờ không phát hiện. Dù sao người kia giống học sinh xấu như vậy, bị người giáo huấn một chút ngược lại có thể dễ dàng hiểu được cái gì là đạo lý làm người, đỡ phải luôn tự cho mình là đúng.

Nhưng mà vấn đề là... Nhìn một đám hung thần ác quỷ đang trừng mắt với tôi, còn cả thiếu niên hiên nhiên bị thương không nhẹ vẫn lộ ra gương mặt quật cường kia nữa. Tôi đột nhiên ý thức được chính mình vừa rồi làm cái gì. Làm sao bây giờ? Tôi đã khiến mình rơi vào chuyện cực kỳ phiền toái rồi.

Vụng trộm nuốt nước bọt, tôi cố gắng bình phục trái tim đang kinh hoàng, ưỡn ngực nghiêm túc nói với bọn họ. “Tôi... là giáo viên, các cậu đều dừng tay. Có biết đánh nhau là trái với nội quy trường học không? Các cậu học trường nào, tên gọi là gì?”

Năm học sinh trường khác kia tựa hồ chưa kịp phản ứng với lời nói của tôi, hai mặt nhìn nhau một lúc lâu. Ngay lúc tôi bắt đầu dắc ý, nghĩ đến biểu tình uy nghiêm của mình rồi cuộc cũng chán chĩnh được bọn học, mấy đứa học sinh kia lại đột nhiên đồng thời cười ha ha lên. Lần này, thất thần ngược lại là tôi.

“Là anh? Giáo viên? Ha ha ha.” Trong đó có một người chìa chìa vào người tôi, cười đến cong thắt lưng, khoa trương ôm bụng.

“Coi như hết, đồ ẻo lả. Nhìn bộ dáng này của anh, lớn hơn chúng tôi một chút, lại dám giả mạo giáo viên. Anh không muốn sống nữa hả!” Một thiếu niên mang khuyên tai đinh bên tai trái chậm rãi đi đến trước mặt tôi, cao thấp đánh giá một chút, mới khinh thường mở miệng.

Nói xong, giọng điệu cứ nhiên dần dần hung ác, tay giơ lên muốn đánh một cú vào mặt tôi. Thấy hần muốn động thủ, đầu của tôi lập tức ong ong, cả người ngơ ngác cứng ngắc đứng ở nơi đó. Từ nhỏ đến lớn bên cạnh tôi đều là người văn minh, ngay cả sau này vào đại học sư phạm, giáo viên luôn làm gương tốt, đầy học thức khiến người kính phục, chưa từng có ai dạy tôi phải dùng bạo lực trấn áp học sinh nha~ Cho nên... Ngoại trừ ngẩn người, tôi thật sự không biết mình nên phản ứng thế nào.

Nói thì chậm, chuyện diễn ra thì nhanh. Một cú đấm thô to theo tiếng gió bay về phía ngực tôi.

Trong nháy mắt kia, tôi thậm chí quên cả thở. Trong đầu như là hồ dán, dính thành một đồng. Chờ khi tôi phục hồi tinh thần lại, đau đớn trong dự đoán lại không hề đến. Tập trung nhìn vào, mới phát hiện cú đấm vốn phải rơi xuống trên người tôi, lại bị một bàn tay gắt gao đỡ lấy.

“Viên Sướng, anh ta thật sự là giáo viên mới tới của trường tao. Không muốn phiền toái thì dừng động vào anh ấy!” Thanh âm có chút quen thuộc lạnh lùng cảnh cáo.

Trời ạ, đúng là tên nhóc đáng lẽ nên rên rỉ trên mặt đất kia.

“Hừ – mày còn sức lực che chở cho người khác sao.” Nhíu mày, tên nhóc mang khuyên đinh khinh thường nói.

Tôi trơ mắt nhìn hai thiếu niên dáng người tương xứng đang bổ nhào vào nhau như trâu, ánh mắt chọi ánh mắt, cái mũi đối với cái mũi, nắm tay ở cùng một chỗ nhưng truyền đi lửa giận cùng không phục đang chậm rãi bùng sức.

Khóe mắt thoáng nhìn bốn thiếu niên khác cũng bắt đầu chậm rãi bao quanh, lòng tôi trở nên gấp gáp, vội vàng lên tiếng cảnh cáo. “Này, các cậu năm người đánh một người, không biết xấu hổ sao, có bản lĩnh thì một chọi một đi!”

Không biết vì cái gì, tôi biết người đang giải vây cho tôi sẽ không thua. Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung lên tôi, ngay cả hai thiếu niên trước mặt cũng nghiêng đầu đánh giá. Chẳng qua là một ánh mắt kinh ngạc, mà một cái khác thì đầy đều cợt.

Trong lúc thôi không biết nên làm sao, tiếng còi cảnh sát từ xa xa truyền đến. Chắc là dân cư phụ cận nhìn thấy có người đánh nhau nên đã báo cảnh sát.

Oán hận mắng một câu thô tục, thiếu niên gọi là Viên Sướng liếc mắt với đồng bọn, nhanh chóng sải bước leo lên mấy chiếc xe máy bên cạnh mà phóng đi.

Tôm kho:3

4. Chương 3

“Cậu... có khỏe không?” Tôi có chút xấu hổ hỏi cậu học sinh khoe miệng rướm máu kia. Nhưng ngoài ý muốn lại thấy hắn đẩy chiếc xe đạp cũ dựa vào thân cây của tôi, duỗi chân ra, thoải mái mà ngồi lên.

Còn không chờ tôi hỏi, đột nhiên phát hiện ánh mắt hắn kỳ lạ nhìn vào cái gì đó. Theo tầm mắt của hắn, dĩ nhiên là nhìn chằm chằm con hạc giấy khéo léo trong giỏ xe tôi.

“Lên đi.” Giọng điệu ra lệnh làm cho tôi không khỏi lại bắt đầu bốc hỏa. Một tiếng trống không không tên không họ, một chút khái niệm tôn sư trọng đạo cũng không có!

“Nhanh lên.” Trong giọng nói tăng thêm vài phần không kiên nhẫn. “Cảnh sát sắp tới, chẳng lẽ anh muốn theo chân bọn họ trở về đồn đứng góc cả đêm sao?”

Thật ra thì, tôi mới không cần tới nơi đó mà cấm rẽ đầu. Cho dù không làm chuyện xấu, tôi vẫn không muốn đến cục cảnh sát uống trà. Hơn nữa, tên nhóc trước mặt này dù sao vẫn là “người gây họa”, cũng không thể để cho hắn nhỏ như vậy mà đã có hồ sơ gây án.

Haiz, quên đi. Ai bảo từ bé mẹ đã dạy tôi phải có tâm địa thiện lương chứ. Áp chế tức giận, tôi nhảy lên chỗ ngồi phía sau xe.

“Này – cậu không được khỏe nha.” Tôi túm túm áo sơ mi đồng phục của hắn. “Vẫn là tôi chở cậu đi...”

Kỳ thật tôi lo lắng là hắn vừa bị người đánh, lỡ như giữa đường chống đỡ không được, không cẩn thận quăng ngã tôi thì làm sao bây giờ.

Kỳ quái, vì sao tôi lại nghe được một tiếng hừ lạnh nhỉ? Cẩn thận nghe một chút lại không còn động tĩnh gì. Người phía trước một câu cũng không nói, tôi cũng đành phải ngoan ngoãn ngồi ở phía sau. Nếu hắn không hé răng, tôi cũng vui vẻ mà ngồi xe...

Không đúng, chờ chờ...

“Này – cậu đi đâu đó, nhà của tôi ở bên kia...” Tôi quay đầu nhìn con đường quen thuộc dần dần rời xa, khóc không ra nước mắt. Sườn sốt cà chua, tôm kho của tôi...

Chỉ tiếc người phía trước đường như không nghe thấy, giữ yên lặng mà đạp xe. Kỳ thật tốc độ đạp xe không phải quá nhanh, cho dù tôi có nhảy xuống cũng không bị thương tổn gì quá lớn. Nhưng xe của tôi thì làm sao giờ? Đứng nhìn nó rách tung toé, dù sao cũng đã theo tôi từ hồi cấp hai đến giờ, làm bạn với tôi đi qua bao nhiêu thăng trầm mưa gió bão bùng. Cho nên, tôi cũng chỉ đành đau khổ mà ngồi ở phía sau xe, mặc hắt chở tôi qua những con đường xa lạ.

Xe ngừng lại ở phía trước một căn hộ cũ kỹ. Thoạt nhìn cách trường học cũng không phải quá xa, chỉ đạp xe hai mươi mấy phút...

Phía sau truyền đến âm thanh khoá xe.

Tên kia cũng không để tôi kịp lên tiếng, cứ nhiên cầm cái chìa khoá đi thẳng lên lầu. Quả thực chưa từng thấy học sinh nào không coi ai ra gì như hắn, ngay cả thầy giáo là tôi đây mà cũng không để vào mắt. Nhưng là không có cách nào, dù tức giận vẫn phải theo hắn lên lầu. Nói giỡn, chìa khoá cũng ở trong tay hắn rồi, muốn tôi làm gì bây giờ?

Không tức giận, không tức giận... Tôi mặc niệm với bản thân mình, hít sâu vài cái, cảm thấy ngực sắp nổ mạnh, đợi tốt hơn một chút mới nhắc chân đuổi theo bóng dáng phía trước.

Cố ý bảo trì khoảng cách với nhìn bóng dáng cao lớn kéo tôi vào chuyện này, tôi ở trong tâm trí đã mắng hắn ta trăm ngàn lần. Nhưng nói đến vẫn phải nói đi, là tôi không có mắt, cứ nhiên không biết vì sao lại đến giải vây cho hắn. Kết quả thiếu chút nữa bị người đánh, còn phải nhìn sắc mặt của hắn. Hừ – thật sự là càng nghĩ càng tức giận!

“Ai ui.” Ôm cái mũi, tôi chết lặng nhìn người bỗng nhiên dừng lại phía trước, không thể thở nổi. “Cậu, cậu sao dừng lại cũng không báo một tiếng, sẽ hại chết người có biết hay không hả?”

“Nhìn cái gì! Tôi đang mắng cậu, nghe không hiểu sao?” Đau đau đau... Xoa xoa xoa... Trước mắt bao phủ một tầng hơi nước. Cái mũi đáng thương, xinh đẹp của tôi, nếu cứ như vậy mà gãy mất, tôi nhất định không buông tha cái tên nhóc xấu xa này.

Mặt trời chiều ngã về tây rọi trên hành lang, đôi mắt đối diện nhìn tôi chăm chú có chút kỳ quái. Đợi cho cái mũi đỡ đau hơn một chút, tôi cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại. Nói giỡn, ai sợ ai nha, tôi không sợ so mắt ai to hơn với đứa nhóc như cậu đâu!

Thấy tôi trừng lớn ánh mắt, khoe miệng tên kia đột nhiên nhếch lên, bộ dáng đường đường như tâm tình rất tốt. Sau đó cũng không để ý tôi đang nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người mở cánh cửa thoát nhìn không có chút gì bèn chắc.

“Anh tính ở bên ngoài bao lâu?” Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ bên trong.

Thật sự là không đáng yêu! Tôi sờ sờ cái mũi rồi đi vào. Nói thật nơi này so với tưởng tượng của tôi kém hơn rất nhiều. Lời nói của Tiểu Cát trong ký ức vẫn còn mới mẻ, nói rằng hắn có một người cha rất lắm tiền. Hắn ở bên ngoài thuê phòng cũng không phải là chuyện gì quá kỳ quái, dù sao thiếu niên tuổi này hay có thời kỳ phản nghịch, chuyển ra sống một mình cũng có thể hiểu được. Chỉ là tôi vốn tưởng nơi hắn ở rất tốt. Nhưng căn phòng trước mắt cũng chỉ có thể xem như sạch sẽ mà thôi, không có vật dụng xa hoa gì, ngoại trừ một chiếc sofa thoát nhìn rất thoải mái cùng tủ lạnh ở bên ngoài, thậm chí ngay cả TV cũng không có. Nhưng mà nói thật, tôi còn không nghĩ đến phòng của một đứa con trai lại có thể sạch sẽ như vậy.

Khiếp~~ Phòng riêng của tôi lại là một đồng lộn xộn. Ngoại trừ mẹ tôi mỗi tuần đến dọn dẹp vài lần ở bên ngoài, tôi cũng chưa bao giờ quét tước. Cho nên điểm này tôi vẫn có chút bội phục hắn.

“Uống cái gì?”

Tôi sững sờ, một lát sau mới hiểu được hắn đang hỏi tôi. “Sao cũng được.”

Hắn dường như sớm đoán được tôi sẽ nói như vậy, từ trong tủ lạnh lấy ra hai lon nước, thuận tay ném một lon về phía tôi. Theo bản năng tiếp được, lại là một lon bia. Nhìn về tay hắn, có thể thấy rõ được thương hiệu.

“Cậu là học sinh trung học mà uống bia cái gì!” Trong lúc nhất thời nhớ tới bản thân là giáo viên, sứ mệnh cùng trách nhiệm đồng loạt xông ra, tôi quên mất mình vẫn đang ở nhà người khác, nhanh chóng tiến lên đoạt lấy lon bia vẫn chưa kịp mở trong tay hắn vào tay mình.

“Ồ một mình lại càng phải chú ý, không có sự giám sát của cha mẹ thì có thể phóng túng chính mình sao? Vì cái gì giáo viên trong trường học đều nghĩ cậu là học sinh hư? Chính là bởi vì cậu bình thường không quản chế chính mình nghiêm túc, tùy hứng làm bậy. Cậu có biết không, trừ cậu ra, không ai có thể chịu trách nhiệm với những hành vi mà cậu làm.” Thở hổn hển, tôi cảm thấy chính mình nói năng thật đông đặc, cảm giác được nhiệt huyết đang sôi trào.

Chỉ là cái tên đối diện tựa hồ chỉ đang nghe tiếng muỗi bay mà thôi, thản nhiên dào dào lỗ tai, lại mở tủ lạnh cầm một lon bia khác ra.

“Cậu...” Tôi tức giận muốn đấm hắn một cú, nhưng nhìn vết thương trên mặt hắn thì lại đành phải cứng rắn nhịn xuống. Chỉ có thể tiếp tục giảng giải đại nghĩa. “Phải biết rằng uống bia rượu không tốt cho thân thể, trên báo chí nói bia là dạng lỏng của lúa gạo, chỉ là nói hươu nói vượn mà thôi...”

..... Yên tĩnh

“Tách.” Trả lời tôi là tiếng mở nắp lon bia.

Nhất thời cảm thấy máu xông thẳng lên đầu! Thật sự là không thể nhẫn nhịn được!

“Tịch—” Tịch cái gì nhỉ? Tôi mở lớn miệng, đột nhiên phát hiện làm cách nào cũng không nhớ ra tên của hắn. Quên đi, dù sao này tiểu quỷ này đã khiến tôi không thể nhẫn nại được nữa. “Từ lúc tôi làm giáo viên đến giờ, vẫn chưa từng gặp qua ai cuồng vọng tự đại như cậu! Sớm biết rằng cậu là đồ đầu gối như vậy, thì đã để mấy tên lưu manh kia đánh cậu chết rồi! Tôi... Này, cậu dựa gần vào như vậy làm gì hả??”

Thân ảnh cao lớn đột nhiên lại gần, tôi theo trực giác bước lui, cho đến khi tấm lưng dựa vào bức tường lạnh lẽo, thì đã không còn lui được. Nhìn đôi mắt gần trong gang tấc, cảm giác mồ hôi lạnh không tự chủ được mà tuôn ra – tên nhóc này, không phải bị tôi mắng đến mức muốn giết người diệt khẩu chứ!

Hô hấp ầm ập phun lên mặt, khiến cho trái tim tôi đột nhiên đập loạn kinh hoàng vài cái.

“Cậu... cậu làm cái gì... Tôi cảnh cáo cậu, tôi là thầy giáo của cậu đó.” Cố gắng làm cho giọng mình nghe không chút nào run rẩy. “Nếu cậu dám đánh tôi, tôi sẽ đánh lại, tôi thật sự sẽ đánh lại... Tôi có học qua Sanshou – quyền anh Đài Loan đó...”

Không biết vì sao, vẻ mặt hắn thoát nhìn rất kỳ quái, dường như cố nén cái gì đó. Mà ý nghĩ trực tiếp nhảy ra trong đầu tôi là – tên này then quá thành giận, muốn chém tôi. Chỉ là không biết vì cái gì, giọng của tôi càng ngày càng nhỏ, ngay cả bản thân mình nghe được cũng thấy khiếm khuyết lực uy hiếp.

“Tôi gọi là Tịch Hâm.” Giọng điệu từ tính quả thật không giống của một thiếu niên mười tám tuổi vang lên.

“Cái gì?” Tôi sửng sốt, nhất thời không thể hiểu được ý tứ của hắn.

“Tôi không phải là ‘này’, cũng không gọi là tên nhóc – tôi là Tịch Hâm.”

Cái gì thế, sao đột nhiên tự giới thiệu rồi?

Nhưng trong đôi mắt sâu không đáy này có ẩn ẩn hàm ý cảnh cáo, khiến cho tôi không tự chủ được mà lặp lại. “Tịch... Hâm...”

Tựa hồ thực vừa lòng biểu hiện của tôi, hắn mỉm cười, cuối cùng thu hồi cánh tay kề sát khuôn mặt trôi tên tưởng. Không khí mới mẻ đột nhiên vọt tới khiến tôi tham lam hít sâu hai lần. Đáy lòng âm thầm nói – trẻ con bây giờ, tình tình thật là kỳ quái. Khó trách ở trường học không được hoan nghênh.

Nhưng mà tôi cũng không cho là đúng, cũng không dám nói ra. Cái gì chứ, nếu khiến hắn tức giận, đánh tôi một trận thì làm sao được? Hiện tại thiếu niên thời kỳ phản nghịch chuyện gì cũng có thể làm được.

Chỉ thấy hắn ngẩng cao cổ, ừng ực một hơi uống sạch lon bia. Rồi cũng không để ý tôi đứng bên cạnh giật mình, xoay người đi vào phòng tắm.

Hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nghe tiếng nước ào ào truyền ra từ phòng tắm, tôi cũng bắt đầu đánh giá khắp căn hộ này. Phòng ngủ rất thông thường, phòng khách không lớn, có phòng tắm và phòng bếp độc lập, hẳn là coi như thoải mái. Hơn nữa bên trong phòng hiển nhiên đã được sơn lại một lần, cho nên nhìn vào cũng không cũ nát như bên ngoài.

Đứng như vậy nửa ngày, tôi thoáng nhìn qua chiếc sofa có vẻ thoải mái, nhanh chóng đặt mông ngồi lên. Trên bàn đã được đặt vài quyển sách, tùy tay lật lật, tất cả thể nhưng đều là sách tham khảo. Đây quả thật là ngoài ý muốn, tôi tưởng mấy học sinh hư kiểu này chẳng phải nên thích truyện Kim Dung hay đại loại thế sao? Khiếp... Kỳ thật tôi lúc tuổi hăn cũng rất mê truyện của Kim Dung.

Ờc ờc...

Không có tức giận xoa xoa bụng, khẩn trương lúc này qua đi, cảm giác đói khát lại một lần nữa dâng lên.

“Thật sự là khó hiểu, vì sao tôi phải như bức tượng ngu ngốc mà ngồi chỗ này chứ?” Mở miệng than thở, tôi đột nhiên nghĩ đến một việc – chìa khoá xe của tôi. Hê hê, chỉ cần tìm được cái chìa khoá xe, là tôi có thể đạp xe về nhà! Ăn bữa tối ngon lành của mẹ nha. Nước miếng chảy chảy

~~Nghĩ ra ý tốt như vậy, tôi lập tức mặt mày hớn hở tìm kiếm chung quanh...

Không có! Không có! Tìm khắp xung quanh thế nhưng không có!

Cái gì chứ, rốt cuộc ném đâu rồi? Cả đệm sofa cũng bị tôi lật lên...

“Tìm cái này hả?”

Chùm chìa khoá sáng ngời, quen thuộc, đột nhiên loảng xoảng xuất hiện ở trước mắt tôi...

5. Chương 4

Vừa định vươn tay ra bắt, lại thỉnh linh bị người thu về. Cái tay thuận tiện nâng cao lên một chút...

Lồng ngực rắn chắc, chiếc khăn tắm tùy ý vẩy ở bên hông, mái tóc ngắn hỗn độn còn ướt nước... Kỳ quái, vì sao tôi cảm thấy trên gương mặt không chút thay đổi nào của hắn, lại có chút hương vị đùa giai chứ?

“Trả cho tôi.” Tôi hợp tình hợp lý vươn tay.

“Không trả thì sao?” Đôi mày nhướn lên, nở nụ cười ác liệt khiến cho tôi muốn bốc hỏa.

Sao vậy chứ? Làm sao, làm sao đây, tôi cuối cùng không thể xông lên bắt lấy được. Cùng học sinh làm loạn thành một đồng, thật sự rất khó coi nha.

Ờc ờc...

Tôi xấu hổ che bụng, khí thế văn chương gì đều xẹp xuống. Đại khái là nhìn thấy tôi cúi đầu, Tịch Hâm đột nhiên nở nụ cười. Nhất thời làm tôi há hốc mồm, chưa từng thấy hắn cười sáng lạn như vậy mà, nhiều nhất chỉ là nụ cười lạnh mang chút khinh thường khiến tôi muốn động tay động chân thôi. Vốn dĩ thiếu niên tuổi này cũng không khó nhìn, nhất là người trước mặt, mày rậm mắt to, mũi thẳng, độ cong của môi cũng dễ nhìn. Khuôn mặt ngay ngắn tuy còn mang chút ngây ngô, nhưng thời gian qua đi, chắc chắn có thể trở mã thành một người đàn ông đẹp trai mê đắm phái nữ.

“Thì ra là anh đói bụng, khó trách đôi mắt cũng xanh xao.”

Nhìn hắn dùng ánh mắt như nhìn cún con mà nhìn tôi, tôi thật muốn cho hắn một cú ngay lập tức, xoá sạch nụ cười khiến cho người khác nổi điên của hắn.

“Chờ một chút, tôi làm gì đó cho anh ăn.”

Những lời này nhất thời cứu vớt khuôn mặt chuẩn bị tăng thêm vài vết xanh tím của hắn. Tuy rằng thật không tốt, nhưng tôi nghĩ đôi mắt tôi vừa nghe được có ăn chắc chắn sẽ lấp la lấp lánh. Không có cách nào, đây chính là tật xấu từ nhỏ, vừa nghe có đồ ăn liền quên hết tất cả. Nhất là thời điểm đói bụng, cái gì cũng không thể trấn an tôi đang nôn nóng bằng những lời này.

Hắn cười cười, xoay người đi vào phòng ngủ. Lúc đi ra thì đã thay một chiếc áo phông màu huyết và một cái quần bò. Đôi chân thon dài to lớn khiến tôi có chút hâm mộ ~ Nói thật là có chút ghen tị đó!

“Ăn ớt xanh không?” Nửa đầu hắn chôn ở trong tủ lạnh, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Ừa.” Tôi khờ ngốc gật đầu.

“Cà chua?”

“Ừa.”

“Cà rốt?”

“Ừa.”

“Trứng chim?”

“Không cần!” Tôi nhanh chóng lắc đầu.

Hắn cuối cùng ngẩng đầu liếc tôi một cái, nhưng cũng không nói gì, lấy ra một đồng rau dưa ôm vào phòng bếp.

Nghiêng tai nghe tiếng lạch cạch trong nhà bếp, nói thật, tôi có chút tò mò. Sờ sờ bụng, không có cách nào, không có chìa khoá xe, tôi muốn chạy cũng không được, đành phải ngoan ngoãn ngồi chờ. Tuy rằng đáy lòng còn có chút hoài nghi, dù sao một thiếu niên con nhà có tiền thì có thể nấu được món gì ngon chứ. Nhưng cảm giác không tín nhiệm đó lập tức tan thành mây khói khi nhìn thấy hai đĩa mì xào nóng hổi đặt trên bàn.

Nuốt nước miếng một cái, tôi nhìn món ăn trong đĩa có vẻ rất ngon, có chút hoài nghi giương mắt nhìn Tịch Hâm một cái. Đại khái là nhìn ra nghi vấn của tôi, hắn nhét vào trong tay tôi một đôi đũa, mở miệng nói. “Ăn đi.”

Nói xong liền kéo cái ghế nhỏ ngồi đối diện tôi, tự mình cúi đầu ăn.

Ọc ọc...

Bụng đang kháng cự. Mặc kệ, ăn trước nói sau. Vì sao lúc này tôi lại ngồi ăn mì trong nhà tiểu quỷ mà mình vốn không có hảo cảm chứ? Trong đầu hiện lên một tia nghi vấn, lại nhanh chóng bị món ăn ngon thay thế.

Cái này... Thật sự mà nói, hắn nấu thật sự rất ngon. Đại khái là mì nấu chín vừa phải, lại cho ớt xanh, cà rốt, hành tây, chân giò hun khói cắt nhỏ cùng xào với nhau. Không chỉ có thoạt nhìn nhẹ nhàng khoan khoái, mà ăn vào cũng rất ngon miệng. Ừa, lúc nào đó nói mẹ làm cho tôi ăn!

Chờ tôi ừng ực khò khè ăn hết vào bụng, lau miệng, một ly nước khoáng ướp lạnh đưa tới bên tay của tôi.

“Cảm ơn.” Tôi lễ phép cảm ơn, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt chăm chú của hắn, cơn tức giận lúc ban đầu cũng không biết chạy đi nơi nào rồi.

Thật ra, bộ dáng hắn khi im lặng cũng rất đẹp mắt. Lúc này mới phát hiện vết thương bên miệng hắn, tuy rằng đã được rửa qua, nhưng hiển nhiên có chút nhiễm trùng mà nổi bọt nước, lại có chút sưng đỏ lên. Vết xanh tím trên gò má cũng đã rất rõ ràng.

“Nhà cậu có thuốc đỏ không?” Tôi đứng dậy nhìn khắp nơi.

“Làm gì hở?”

Thật là, cần gì phải dùng ánh mắt hoài nghi này nhìn tôi?

“Miệng cậu bị thương, tốt nhất nên xử lý một chút, bằng không ngày trời nóng sẽ rất khó chịu.” Không biết vì cái gì, tôi còn giải thích một chút.

Hắn nhú mày, hiển nhiên không nghĩ tới tôi tự nhiên sẽ tốt bụng như vậy. Thật sự là tổn thương tự tôn, tốt xấu gì tôi cũng là thầy giáo tốt thanh niên gương mẫu vĩ đại mà.

Tuy rằng thoát nhìn có điểm không tín nhiệm, nhưng hắn vẫn đem một hộp y tế gia đình đến đưa cho tôi. Lấy dung dịch oxy già từ bên trong, tôi dùng bông y tế thấm nhẹ một chút, nhẹ nhàng chấm vào miệng vết thương của hắn. Nhìn hắn bị đau mà hít khí, không biết vì cái gì, đột nhiên cảm thấy có điểm không đành lòng. Để lại bờ vai của hắn, tôi tới gần một chút, nhẹ nhàng thổi thổi trên miệng vết thương của hắn. Ha ha, tôi học điều này từ mẹ đó. Lúc trước còn nhỏ tôi cũng khá bướng bỉnh nghịch ngợm, khó tránh khỏi bị thương. Lúc mẹ bôi thuốc cho tôi đều làm như vậy để tôi bớt đau, rất hữu dụng.

Hắn thoát nhìn quả nhiên không hề đau đớn như lúc này, nhưng tôi đột nhiên phát hiện bờ vai dưới bàn tay tôi lại đột nhiên cứng ngắc. Thẳng cho đến khi tôi bôi thuốc xong, cũng thuận tiện xử lý một chút vết bầm tím trên xương gò má, lại thu dọn xong mọi thứ, hắn vẫn là bộ dạng xác ướp.

“Này—” Tôi vươn ngón trỏ chọt chọt... Ha ha, có vẻ rất co dãn, tôi lại chọt...

“Anh đang làm gì?” Chân mày cao ngất cau lại. Không ổn, hình như tức giận rồi.

“Cái kia... Á, tôi phải đi, tôi...” Tôi có chút xấu hổ đứng lên đi về phía cửa, lúc tay động đến nắm cửa, lại đột nhiên nhớ ra một chuyện rất trọng yếu.

“Chìa khoá của tôi đâu?” Bỗng nhiên xoay người, tôi đằng đằng sát khí hỏi, bởi vì lại nghĩ tới tên nhóc trước mặt này có bao nhiêu quá phận.

“Anh đang nói cái này?” Tên nhóc đáng giận đối diện lại cảm lung lung lắc lắc chùm chìa khoá bảo bối của tôi.

“Trả lại cho tôi?” Tôi vươn tay.

“Không trả.” Hắn cười khoái trá.

“Đưa tôi!”

“Không trả.”

“Đưa tôi!”

...

Ba phút sau.

Vì cái gì tôi lại ngốc ngốc hồ hồ ngồi trên sô pha nói chuyện thích, không thích với đứa học trò tôi thật chán ghét chứ?

Đương nhiên, không thể phủ nhận chiếc sô pha này rất thoải mái. Nhưng mà, quan trọng là, vì cái gì tôi lại hi sinh thời gian nghỉ ngơi quý giá thật vất vả mới có để ngồi ngốc đối mặt với tên nhóc này chứ?

“Cậu... thật sự nấu cơm, ha ha, mẹ cậu hẳn đã dạy cậu rất tốt.” Xem như là khích lên đi, nuốt nước bọt, vì sao ánh mắt hắn nhìn qua lại kỳ quái như thế?

“Mẹ tôi mất nhiều năm rồi, nấu cơm là tôi tự mình học.”

Hổng rồi, dường như nói sai rồi.

“Cái kia... tôi là nói... Cậu thật chăm chỉ nha, không nghĩ người như cậu cũng có lúc xem sách tham khảo...” Nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Tịch Hâm liếc liếc mắt mấy quyển sách tôi cầm trong tay, thản nhiên không pháp phòng nói. “Nếu phải thi đại học, bốn phần học sinh vẫn phải gắng một chút.”

Trả lời thật lạnh.

Yên tĩnh —

“Cái đó, hôm nay vì sao mấy người kia muốn đánh cậu?”

Không khí đột nhiên ngưng đọng lại.

Xong rồi, dường như lỡ lời nữa rồi, mồ hôi lạnh...

“Ha ha, cái kia, kỳ thật... ý của tôi là...”

“Bọn họ là học sinh trường Minh Thiên.” Ngay lúc tôi đang không biết dùng cái gì để lên tiếng, Tịch Hâm đột nhiên mở miệng.

“Hả?”

“Bình thường đã có thù, nếu không phải hôm nay tôi trở về một mình đột nhiên bị bọn họ ngăn chặn, cũng không đến nỗi hại anh cũng bị kéo vào.”

Đào đào lỗ tai... Có phải tai tôi bị hư không? Sao dường như lại ngửi được một tia hương vị giải thích chứ?

“Cái đó... thật ra cũng không có việc gì, cậu là học sinh, tôi đi cứu cậu cũng đúng ha ha ha...” Say mê-ing ~ Sao đột nhiên tôi cảm giác bản thân mình như là anh hùng vậy nhỉ.

Chỉ tiếc tôi còn chưa kịp tỉnh lại từ chủ nghĩa sùng bái anh hùng cá nhân, âm thanh cười lạnh đã phá vỡ ảo tưởng của tôi.

“Cứu tôi? Anh sẽ không nghĩ rằng anh đã cứu tôi chứ?”

Cái đó — hê hê, hình như có chút vấn đề. Tôi đột nhiên thực thành thực nghĩ đến lúc hấn ngăn trở cho tôi một cú đấm kia.

Gãi gãi sau ót, tôi có chút xấu hổ cười cười.

Có phải tôi hoa mắt hay không? Sao dường như lại thấy hấn nhìn mình xem thường rồi?

“Tôi thật sự bội phục người có thể cùng sinh hoạt với anh.”

“Ha ha, vậy sao, cha mẹ tôi thật sự rất giỏi đó. Cha tôi lúc trẻ cũng làm binh lính nhiều năm, đáng người khôì ngô...”

Lại một cái xem thường.

“Cho anh này.”

Một vật không xác định bay trong không trung tạo nên một đường vòng cung xinh đẹp, dừng lại trong lòng tôi.

“Đây là...” Một con hạc giấy xinh đẹp, hơn nữa nhìn rất quen mắt.

Đôi mày đối diện đột nhiên cau lại, biểu tình như không thể chịu nổi. “Không cần nghĩ gì, là thứ đồ ở trong xe anh.”

Ha ha, thì ra là như vậy, khó trách tôi cảm thấy quen mắt.

“Cám ơn, không nghĩ tới cậu lại còn cẩn thận như vậy, còn giúp tôi mang lên.” Không nghĩ tới tên này lạnh như băng, hung hung dữ dữ, nhưng tính cũng không quá xấu.

“Ai đưa cho anh?” Không nghĩ tới người này thoát nhìn chẳng có tí gì bình dị gần gũi cũng có một mặt hóng hớt như vậy.

“Tôi cũng không biết, đã hơn mười ngày rồi, mỗi khi tan học đều có người thả trên xe của tôi. Ha ha, đây không phải hình thức hoan nghênh giáo viên mới đặc thù của trường học sao? Thật là thói quen đáng yêu...”

“Anh cho rằng đây là hình thức hoan nghênh giáo viên mới?” Tại sao tôi lại thấy mình bị khinh thường nữa.

“Chẳng lẽ không đúng...” Lại nói tiếp, tôi cũng hiểu được có điểm không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ ràng không đúng ở đâu.

“Anh chưa từng mở nó ra?”

“Không có nha. Tôi cũng không cần phải mở nó ra làm gì, gấp xinh đẹp như vậy, tôi còn định dùng một sợi dây thừng treo lên, bắt ở trong phòng đó nha.”

Kỳ quái, tôi nói cái gì sai sao? Sao khuôn mặt đối diện kia lại đột nhiên kỳ quái như vậy.

“Cậu không sao chứ?” Tôi hỏi.

Tên nhóc này không phải bị đau ở đâu chứ, có phải trên người còn có vết thương nghiêm trọng nào tôi không phát hiện không? Đừng bị đánh đến bị nội thương nha.

“Anh thật đúng là...” Giọng nói nghe có chút vô lực.

Sao lại trợn trắng mắt như vậy? Đôi mắt dù xinh đẹp mà trợn trắng thì cũng rất khó nhìn nha. Theo bản năng muốn mở miệng giáo dục một chút, nhưng hắn lại đột nhiên đứng lên đi về phía tôi. Không đợi tôi phản ứng kịp, một bàn tay to lớn đoạt lấy con hạc tôi đang thưởng thức trong tay, hơn nữa hai ba cái đã mở nó ra.

“Đây – cậu sao lại như vậy, tôi còn chưa có...”

Hả? Đây là cái gì? Trước mắt đột nhiên xuất hiện những dòng bút máy chằng chịt, tôi đột nhiên ngây ngẩn cả người.

“Có người viết thư tình, kết quả người nhận thư thậm chí còn không biết. Đệt – thật đúng là buồn cười.”

“Thân ái gửi thầy Xuân Thiên

Đây đã là bức thư thứ mười lăm của em. Tuy rằng thầy vẫn không có hồi âm, nhưng em sẽ không nổi giận. Thầy không thể tưởng tượng được, mỗi khi em vụng trộm nhìn theo bóng dáng thầy đi ngang sân trường, đáy lòng em kích động vô cùng, rất muốn trực tiếp vọt đến trước mặt thầy nói với thầy một câu. ‘Em yêu thầy...’”

Hử, còn chưa có xem xong đã bị người khác túm lấy tờ giấy rồi.

“Có phát hiện cái gì không?” Có người từ trên cao nhìn xuống hỏi.

“... Có.” Thanh âm của tôi có chút nhỏ nhỏ, bản thân cũng không biết vì cái gì.

“Cái gì?” Bờ mi dày đậm lại theo thói quen nhướn lên.

“Cái đó – ‘nổi giận’ chứ không phải ‘nổi’, viết sai rồi—” Học sinh trung học còn viết sai chính tả, thật sự làm giáo viên dạy văn như tôi xấu hổ.

“Anh thật đúng là—”

Kì quái, vì sao Tịch Hâm lại giống như sắp bạo tạc vậy? Tôi nói cái gì sai sao?”

Tôi chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn người trước mặt từ bao thuốc nổ chậm rãi biến thành bong bóng cao su.

“Người viết bức thư này là nữ sinh lớp tôi, thậm chí anh cũng không phải một hai ngày. Cả ngày không có việc gì liền nằm trên bàn viết thư tình, còn lén lút đặt ở xe anh. Còn anh thì cứ nhiên ngay cả một bức còn chưa xem qua...”

Không biết vì cái gì, nói nói xong, cái tên vừa rồi có vẻ tức giận sắp bùng nổ lại dần dần nhếch khoé miệng lên. Thật sự là trẻ con chưa lớn, nói dối sắc mặt liền đổi sắc mặt.

Nhưng mà... Hắn nói cái gì? Thư tình? Trời ạ? Chẳng lẽ đồng hạc giấy nằm ở trên bàn trong phòng tôi đều là...

Liều mạng áp chế kinh ngạc không chỗ phát tiết, tôi có chút khó khăn mở miệng nói. “Cậu nói... Đây là thư tình nữ sinh lớp cậu gửi tôi?”

“Phải nha, sao thế?” Đôi mắt nhìn xuống tôi đột nhiên trở nên xấu xa.

Yên tĩnh —

Cuối cùng, tôi cơ hồ vận dụng hết tất cả đầu óc mình. Ha ha ha ha, đây là phản ứng đầu tiên của tôi. Khóe miệng mỉm cười đắc ý ngay cả muốn áp cũng áp không được.

“Đây, anh cười ngu cái gì hả?”

“Gọi tôi là thầy Tống.” Tôi nghiêm túc sửa lại, chỉ là tâm tình tốt cũng khiến tôi không quá để ý xưng hô không lễ phép của hắn.

Tịch Hâm hít một hơi thật sâu, nhìn qua như muốn đấm tôi một phát vậy, nhưng khiến tôi an tâm là cuối cùng hắn vẫn nhin xuống. Nhắm mắt lại, hắn cuối cùng thay đổi thành vẻ mặt tương đối không làm người khác phát hoả. “Được rồi, thầy – Tống, thầy rốt cuộc đang cười cái gì?”

Xem ra không thể lại thừa nước đục thả câu, nếu không một lát sau sẽ có khả năng bị khi sư diệt tổ.

“Ha ha, cười là phương pháp biểu hiện tâm tình sung sướng của con người, có người sùng bái tôi là chuyện tốt nha, vì sao tôi lại không thể cười.” Tôi hỏi ngược lại.

“Anh cảm thấy đây là chuyện tốt?”

“Vì sao lại không phải? Cái này thể hiện sức hấp dẫn của tôi đó.” Trong thời điểm mình đang say mê, tôi cũng không quên lưu ý sắc mặt đen thui của hắn.

Đương nhiên rồi, tôi tất nhiên sẽ không cho rằng loại thư tình của nữ sinh này là thật. Dù sao mình cũng là người trưởng thành, cũng là giáo viên, làm sao có thể có bất kỳ tâm tưởng gì với mấy đứa nhỏ còn chưa trưởng thành được. Đơn thuần chỉ là cảm thấy được người sùng bái thì rất tốt mà thôi.

Không khí kế tiếp rất kỳ quái, bởi vì sắc mặt của Tịch Hâm đều không có chút thay đổi nào. Nói thật tôi có chút không thích ứng với chuyển biến của hắn, lúc hắn cười nhạo hoặc chọc tôi phát hoả, tôi còn cảm thấy tự nhiên hơn. Hơn nữa không biết vì cái gì, khi tôi lại mở miệng, hắn thể nhưng lại thoải mái mà trả chiếc chìa khoá lại cho tôi. Cho đến khi đi xuống lầu, tôi vẫn cảm thấy không hiểu được. Không rõ chuyện gì đã xảy ra. Chẳng lẽ tôi nói lỡ lời rồi? Còn nghĩ lại một chút, cũng không nghĩ ra được đã làm sai chuyện gì. Quên đi, nếu không nghĩ ra được tôi cũng lười tốn tâm tư. Dù sao nam sinh tuổi này đại khái đều vui buồn thất thường như thế.

Trời đã tối đen, tôi một mình cưỡi xe đạp, vui vẻ chạy về nhà.

6. Chương 5

Vài ngày sau, những con hạc giấy quen thuộc lại đột nhiên biến mất không còn tung tích. Nói thật, tôi có chút cảm giác mất mát. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên có nữ sinh biểu lộ cảm tình với tôi, tuy chỉ là biểu lộ của nữ sinh chưa thật sự trưởng thành, nhưng cũng đủ để tôi say mê một chút. Kết thúc một cách khó hiểu như vậy, khiến cho tôi có chút không thích ứng. Nhưng mà nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy có lẽ là nữ sinh kia đã bắt đầu suy nghĩ lại, biết được loại sùng bái mù quáng với tôi như thế cũng không phải là chuyện tốt gì, cho nên mới ngừng lại.

Về Tịch Hâm, trong lúc tôi tình cờ dạy thay giáo viên của hắn, mỗi ngày hắn đều lên lớp đúng giờ. Trên thực tế tôi cũng thường xuyên gặp phải hắn trong khuôn viên trường, chẳng qua mỗi lần thấy tôi, hắn căn bản không thèm chào hỏi gì, hờ hững như người xa lạ. Thật sự là tên nhóc không lễ phép, uống công tôi vì hắn mà bị đánh. (Lời tác giả: Hình như sự thật không phải vậy... *Bị người nào đó 1 cước đá văng~*)

Có điều, không để ý thì không để ý, chẳng lẽ muốn tôi là thầy giáo mà phải chào hỏi hắn trước? Xí, không có đâu. Cho nên tôi thấy hắn cũng không thèm chớp mắt mà đi lướt qua, rõ ràng xem hắn là không khí.

Vốn tưởng rằng chuyện với đứa nhỏ kiêu ngạo này đã kết thúc. Ai biết hiệu trưởng đột nhiên nói một việc, khiến cho tôi từ nay về sau rơi vào cuộc sống bi thảm.

“Thầy Tống, tuy rằng anh đến trường học không lâu, nhưng thông qua phản hồi từ giáo viên và học sinh, trong quá trình dạy học, anh đã biểu hiện thái độ thật sự rất cần cù khiến cho trường học phi thường vừa lòng.” Bà cô hiệu trưởng khích lệ một phen khiến tôi cảm thấy việc trả giá lúc bình thường cũng có chút hồi báo. Haiz, làm thầy giáo thật đáng thương. Hằng ngày bận rộn mệt mỏi gần chết, học sinh cảm kích thì thôi không dám mơ đi, chỉ cần không đối nghịch đã là tốt rồi. Trong nhóm giáo viên từ bao giờ đã truyền đi một câu nói: “Ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà, ăn kém hơn heo, làm nhiều hơn ngựa.” Bi thảm – đây là từ để hình dung cuộc sống giáo viên chúng tôi.

Thảm hại hơn là, chỉ cần vài câu khẳng định nho nhỏ đã khiến tôi cảm thấy phấn chấn gấp trăm lần, cảm giác những vất vả của mình đều được báo đáp. Đột ~ chút nghiệp dạy dỗ thần thánh, mấy người biết được khổ đau của nó chứ.

“Cảm ơn hiệu trưởng ghi nhận, tôi nhất định sẽ càng cố gắng hơn nữa, sẽ gắng học tập các giáo viên cũ xung quanh, cố gắng làm tốt hơn...”

Bà cô hiệu trưởng kiên nhẫn nghe tôi nói xong, mỉm cười nói. “Khó được thầy Tổng tuổi còn trẻ mà đã có tư tưởng giác ngộ hiến thân cho giáo dục thế, thật là đáng khen ngợi. Một khi đã như vậy, trường học chuẩn bị giao một nhiệm vụ dạy học trọng yếu cho anh, cũng không biết là anh có nguyện ý nhận hay không?”

Nhiệm vụ dạy học? Là để cho tôi chủ nhiệm một lớp sao? Nghe nói công việc chủ nhiệm một chét đó, nhưng mà... nhưng mà... Tựa hồ mọi người đều cho rằng có thể đảm nhiệm công việc chủ nhiệm lớp mới thật sự là trưởng thành, chân chính đủ tư cách làm giáo viên toàn dân, hơn nữa trường học để cho một giáo viên làm chủ nhiệm, cũng chính là gián tiếp khẳng định năng lực công tác của người đó...

Được rồi! Nếu trường học tín nhiệm như thế, tôi tất nhiên cũng không có lý do cự tuyệt, thế là hít sâu một hơi, tuyên bố mạnh mẽ. “Không có vấn đề, cho dù là trường học giao cho tôi nhiệm vụ gì, tôi đều cố gắng hoàn thành, cố gắng làm được tốt nhất, không để cho hiệu trưởng thất vọng!”

“Ha ha, quả nhiên tôi không nhìn lầm người. Thầy Tổng tuy rằng trẻ tuổi, nhưng sự nhiệt tình đối với công tác dạy học này, rất nhiều giáo viên khó có thể bằng được.” Tăng bók đến tận đỉnh đầu, tôi có chút chóng mặt, ngáy ngồ cười.

Nhưng lời tiếp theo của bà cô hiệu trưởng lại như tạt một xô nước lạnh, nhanh chóng kéo cái đầu đang bốc nhiệt của tôi về lại nhiệt độ bình thường. “Chuyện là như này, có một học sinh sắp tốt nghiệp của trường chúng ta cần được phụ đạo một chút. Hơn nữa bản thân học sinh này cũng hi vọng anh đảm nhiệm chức vị giáo viên phụ đạo, bởi vì phụ huynh của học sinh này có quan hệ rất sâu sắc với lãnh đạo nhà trường, chúng ta cũng không tiện cự tuyệt, cho nên chỉ có thể cầu thầy Tổng tốn sức một chút. Đương nhiên, phí học bổ túc cũng sẽ được phụ huynh học sinh chi trả...”

Cái miệng của bà cô hiệu trưởng cứ nhích tới nhích lui trước mặt tôi, nhưng thất vọng quá sâu đã khiến lỗ tai tôi tự động bị điếc.

“... Cho nên, hi vọng anh tiếp tục cố gắng, đánh giá kiểm tra của trường học đối với anh nhất định sẽ rất khách quan.”

Cuối cùng đã xong, tôi bảo trì nụ cười cứng nhắc rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, lại vô tình gặp phải một người tôi căn bản không nghĩ đến.

“Hi-” Một học sinh đứng tựa vào bức tường, hai tai đút túi chào hỏi tôi.

“Tịch – Hâm!” Tôi không muốn tốn hơi thừa lời.

“Thầy Tổng không thoải mái sao?” Gương mặt đáng giận kia lại đột nhiên biến thành bộ dáng nhu thuận, khiến cô nàng bí thư hiệu trưởng liên tiếp nhìn về phía tôi. Lửa giận cũng đành phải nuốt lại vào bụng.

“Cậu đi theo tôi!” Tận lực bảo trì gương mặt đang vắn vẹo cực độ, tôi đi đến trước mặt hắn, hung tợn nói.

Rồi không thêm liếc mắt một cái, đi ra ngoài trước.

Không ngoài dự đoán, vừa đến khu vực phía sau trường bị cây cối che khuất, tên nhóc này lập tức dỡ bỏ mặt nạ cực cương ngoan ngoãn vừa rồi, lại khôi phục biểu tình hồ hững vô lại vốn có.

“Muốn tôi đến nơi này làm gì?” Biểu tình vô tội khiến người ta bốc hỏa.

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tôi nghiêng răng thốt ra từng chữ! Dù có ngốc cũng hiểu được đột nhiên bảo tôi – một giáo viên dạy cấp hai, đi phụ đạo một học sinh sắp tốt nghiệp cấp ba, chắc chắn là chuyện không bình thường.

“Tôi không rõ anh đang nói cái gì?” Tên nhóc trước mặt đào đào lỗ tai, giả ngu làm ngơ tôi.

“Tịch – Hâm!” Tôi lại nghe thấy giọng mình tốn hơi thừa lời.

Đại khái thấy tôi thật sự tức giận, Tịch Hâm cuối cùng thẳng thắn nói một chút sự thật. “Anh cũng biết, trước đây tôi trốn tiết không ít. Bây giờ chỉ còn hai tháng nữa là phải thi cao đẳng, muốn tìm người phụ đạo một chút, không có gì sai chứ?”

Đúng vậy, nhưng sai ở chỗ, vì sao phải tìm tôi?

Nhìn ánh mắt mang ý cười của đối phương, tôi mới đột nhiên phát hiện chính mình bất giác đã rỗng ra suy nghĩ trong đầu rồi.

“Anh ngẫm lại xem, các giáo viên cấp ba không có ấn tượng tốt với tôi, cho dù tìm bọn họ dạy bổ túc cho tôi, anh cảm thấy bọn họ sẽ thật tâm dạy dỗ sao?”

Ừa – nghe hình như cũng có lý.

“Nhưng mà – vì sao phải là tôi? Toàn trường nhiều giáo viên như vậy, vì sao phải chỉ định là tôi?” Thiếu chút nữa bị đôi mắt đó lừa phỉnh, tôi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề trọng yếu như vậy.

Nghe được lời tôi nói, Tịch Hâm nhú mày, như là không dự đoán được tôi lại có thể hỏi vấn đề thông minh như thế.

“Bởi vì tôi chỉ biết mỗi anh, hơn nữa tính tình anh tốt, còn giúp tôi giải vây, nghĩ sao cũng thấy anh nhất định sẽ tận tâm dạy tôi, đúng không?”

Vậy sao. Đột nhiên phát hiện chính mình lại không tự chủ được mà gật gật đầu trước suy nghĩ của hắn.

Không được, không được! Không thể bị hắn thuyết phục đơn giản như vậy được! Tuyệt đối không thể quên hắn là học sinh ác ma bạo lực! Tôi căng thẳng gương mặt, bày ra thái độ vô cùng nghiêm túc.

“Cho dù như vậy, tôi cũng chưa từng dạy cấp ba, một chút kinh nghiệm phụ đạo cũng không có. Tôi nghĩ cậu vẫn nên đi tìm giáo viên có kinh nghiệm đi.”

“Kỳ thật cũng không cần anh phải có kinh nghiệm gì...”

“Cậu nói cái gì?” Tôi hình như lại nghe được hắn nói thêm một câu gì đó.

“Đâu có đâu? Tôi là nói dạy bổ túc cho tôi anh sẽ được trả phí rất cao.” Hắn cười dụ hoặc.

“Sao lại vậy được!” Tôi nghèo hèn nhưng không động lòng.

“Mỗi ngày một giờ, cuối tuần thì cả ngày. Một tháng một ngàn, điều kiện cũng rất tốt chứ?” Tươi cười khiến người khác bốc hỏa.

“Cuối tuần tôi có lớp.” Tôi kiên định nói.

“Tôi sẽ nói với hiệu trưởng, dù sao cuối tuần cũng chỉ là giờ học phụ đạo.” Hắn lưu loát chặn lại.

“Tôi đây cũng không cần thiết phải hi sinh thời gian nghỉ cuối tuần nha.” Tôi hừ lạnh.

“Một ngàn rưỡi.”

“Tôi căn bản không biết gì về chương trình học cấp ba.” Trong lòng có điểm dao động.

“Hai ngàn.”

“Nhưng mà...” Giọng nói ngày càng nhỏ.

“Hai ngàn rưỡi.”

“...”

Nuốt ngụm nước miếng, cảm giác tám lưng phía sau vốn kiên cường, bây giờ lại trở nên mềm nhũn.

“Mỗi ngày tôi đều nấu đồ ngon cho anh ăn.” Tịch Hâm tươi cười xảo quyệt.

Hương vị thơm ngon ngào ngạt của đĩa mì nếm được ngày đó lại cuộn cuộn dâng lên – tôi nghe được âm thanh cốt khí của mình sụp đổ.

7. Chương 6

Không hiểu vì sao, tôi cứ nhiên lại trở thành gia sư tại nhà của tên nhóc mà cho tới bây giờ tôi vẫn không nhìn thuận mắt. Vì cái gì mỗi ngày tôi phải hi sinh một tiếng đồng hồ nghỉ ngơi để tới dạy bù cho hắn chứ? Nhìn cái đầu trầm lặng đọc sách phía trước, tôi thật sự suy nghĩ lại.

Nhưng mà điều làm cho tôi cảm thấy hơi may mắn chính là hắn học khoa văn, nếu không với trình độ lý hoá của tôi, chỉ sợ thật sự buồn đến bạc cả tóc. Hỏi tôi vì cái gì ư? Xì – nếu tôi học lý giỏi, thì thi vào hệ văn học để làm gì.

“Này, anh đang phát ngốc gì đó?” Câu hỏi thành linh vang lên khiến tôi đột nhiên hoàn hồn.

Cũng không chịu gọi mình là thầy, thực không ngoan! Liếc hắn một cái, tôi bày ra uy nghiêm của giáo viên. “Làm hết đề chưa?”

Nhìn hắn vẻ mặt không cam lòng lại không thể không đặt tập sách đến trước mặt, tôi không khỏi mừng thầm một trận. Ha ha, làm thầy giáo vẫn là có lợi, ngẫu nhiên vờ uy phong đùa giỡn một cái cũng rất vui.

Nhìn chữ viết cương nghị trước mặt, tôi cũng cẩn thận kiểm tra...

Haiz, lại đúng hết rồi, thật chán mà. Có đôi khi tôi thật không rõ, gia sư phụ đạo là tôi đây thật sự có ý nghĩa gì. Dạy hắn học bổ túc một thời gian mới phát hiện, trình độ tên nhóc này căn bản không rối tinh rối mù như trong tưởng tượng của tôi, hơn nữa khách quan mà nói, cho dù bây giờ hắn thi vào trường cao đẳng cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn. Khó trách trước đây Tiểu Cát nói tên nhóc này thật sự thông minh, xem ra không phải không có nguyên nhân.

Mím môi đẩy tập sách trở về, tôi mất hứng đầy mình. Cho dù sai một chút cũng tốt nha, hại tôi có cảm giác không có thành tựu.

“Chuyện gì?” Hắn nhìn tôi chằm chằm.

Do dự một chút, tôi vẫn nói ra suy nghĩ. “Cái đó... Tôi cảm thấy cậu thật sự không cần loại phụ đạo đặc biệt này, với trình độ hiện tại của cậu mà thi vào trường cao đẳng thì thật sự không phải là vấn đề lớn...”

Không biết vì cái gì, nghe xong lời của tôi, gương mặt đối diện lại đột nhiên trầm lạnh xuống.

“Có cần phụ đạo hay không là tôi tự quyết định.” Lạnh lùng nói xong những lời này, tên nhóc kia lại bày ra vẻ mặt xiu xiu cúi đầu, cũng chẳng thèm nhìn tôi.

Thật là, vẫn kiêu ngạo như vậy, một chút tiến bộ đều không có!

Mãi cho đến khi tôi rời đi, gương mặt Tịch Hâm vẫn mang vẻ muốn đại tiện, khiến tôi nhìn cũng muốn phát hoả. Cho nên sau khi hung hăng đóng sầm cửa, tôi lập tức tiêu sái rời đi. Bình thường đều phải rút thời gian buổi chiều mà đến dạy cho hắn, chỉ có hôm nay là cuối tuần mới có thể ngáy ngốc ở nhà hắn đến tối muộn. Tôi cố gắng tung ra chiến thuật, cũng không biết hắn lấy tinh lực từ đâu, cứ nhiên chẳng làm sai bài gì cả! Ghét nhất người như thế, khiến cho người bình thường luôn phải cố gắng như tôi phi thường phi thường chán ghét.

Hầm hừ đạp xe về nhà, người đi trên đường đã không còn nhiều lắm, nhất là lúc rẽ vào khu phố nhỏ của tôi, đường đi tối om ngay cả một cái đèn đường cũng không có. Mỗi lần đi khuya về tôi thường cảm thấy có điểm là lạ, cũng không phải là lo lắng có người làm xông ra làm gì một người đàn ông trưởng thành như tôi, chỉ hơi lo lắng chung quanh có thể có... tóm lại là mọi người thường nói chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng mà tôi thật ra không sợ. Hỏi tôi vì sao ư? Hê – không nói đâu nha!

Quả nhiên, tôi vừa rẽ vào con phố nhỏ không đầy một phút, hai chùm ánh sáng màu da cam xa xa từ phía sau tôi rọi vào trong bóng đêm, lay động không khí yên tĩnh ban đầu. Ha ha, thật tuyệt vời. Nói cũng kỳ quái, cho tới nay tôi đều có thói quen một mình đạp xe về nhà, đi qua con đường nhỏ hẹp không ánh đèn này rồi. Nhưng bắt đầu từ vài ngày trước, chiếc xe này mỗi buổi tối đều đi đường cùng tôi vào lúc này. Xem ra vận khí của tôi không tệ, cứ nhiên trở nên như vậy cũng có người cùng nhau đi đường.

Tâm tình khoái hoạt muốn hát một bài, sớm đã vất bỏ cảm giác tức giận lúc còn ở nhà Tịch Hâm. Khi tôi quẹo vào khu nhà nhỏ của mình, chiếc xe kia vẫn chậm rãi đi theo phía sau tôi vẫn tiếp tục chạy thẳng vào trong màn đêm. Đại khái chủ nhân chiếc xe kia cũng không biết sự tồn tại của hắn vô tình đã giúp tôi như thế nào, nhưng loại vô tình này thật sự làm lòng tôi ấm áp.

“Này.” Có người thô lỗ dùng bút máy gõ mạnh vào trán tôi.

“Cậu làm gì vậy?” Tôi vốn sợ đau, ôm cái trán bốc hỏa trừng mắt nhìn sang.

“Anh thất thần.” Người ngồi bên đối diện mặt không biểu tình, một chút hối cải cũng không có.

“Dù vậy cậu cũng không thể dùng bút gõ tôi nha! Tôi là thầy giáo của cậu, lúc học tiểu học cậu cũng đã được dạy là tôn sư trọng đạo, không phải sao?” Tôi rống.

“Cũng phải xem là đối với ai nha—” Bỏ lại một câu này, tên nhóc kia cứ nhiên lại đứng dậy tránh đi.

Tức chết tôi! Tôi nghĩ khuôn mặt mình hiện tại nhất định đã viết vài chữ thật to — Chớ lại gần!!

Kết quả vẫn có người không sợ chết xâm nhập vào cơn lửa giận của tôi, còn mang một gói gì đó đưa đến trước mặt tôi nữa. Vô tình liếc liếc mắt một cái, đang chuẩn bị mắng. Đột nhiên—

Hả? Quả vải mà tôi thích nhất, hơn nữa hiển nhiên là vừa lấy ra từ tủ lạnh. Màu sắc tươi mát đã khiến nước miếng của tôi mất hình tượng mà chảy ra.

Vừa định vươn tay ra bắt, món ngon trước mắt lại lập tức biến mất. Nhìn nhìn, nhìn nhìn...

Tịch Hâm ôm túi vải vào ngực, cố ý bóc vỏ một quả cho vào miệng mình, còn cố ý hưởng thụ mà nheo cả mắt! Cái gì chứ – hắn tuyệt đối là cố ý! Mũi tôi bốc khói!!

Hừ – quỷ hẹp hòi!

Nhìn hắn ăn mà tôi muốn tăng xông! Tốt nhất là chảy máu mũi đi.

Còn có, tốt nhất nhai đến sâu răng.

Còn có còn có, keo kiệt như vậy nhất định là người đê tiện tiểu nhân!!

Còn có...

Đang bĩu môi tức giận, đột nhiên một quả vải đã được bóc vỏ, trắng trắng mềm mềm, mọng nước xuất hiện ở bên môi tôi. Theo bản năng, tôi thề tuyệt đối là bản năng, miệng của tôi tự động mở thành một hình chữ O thật to.

“Ngọt không?” Giọng nói dịu dàng hỏi.

“Ừa.” Tôi thành thật gật đầu.

Không đúng! Từ sâu trong nội tâm cảnh giác nhắc nhở tôi ngẩng đầu lên, quả nhiên là gương mặt khiến người chán ghét của Tịch Hâm. Thật muốn tát cái miệng tham ăn của mình một cái, sửa cái thói quen cứ thấy đồ ăn là quên hết tất cả từ nhỏ đến lớn này. Khó trách mẹ cứ thích sờ đầu tôi mà thở dài. “Xuân Thiên của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là cái miệng có chút háu ăn, tương lai đừng vì nó mà chịu thiệt là được rồi...”

Chao ôi, miệng ăn đồ của người khác, làm sao có thể phát hỏa được chứ?

“Ăn đi.” Một đĩa thủy tinh đựng đầy trái cây đỏ mọng được đặt vào trong tay tôi, hắn tự nhiên còn thuận tay mà xoa xoa tóc tôi. Ánh mắt đầy cưng chiều như đang xem tôi là một đứa con nít.

Thật sự là một đứa xấu xa không biết lớn nhỏ. Nhưng hiện tại tôi không có tâm trạng đi giáo dục tư tưởng tôn sư trọng đạo của hắn, tiêu diệt bữa tiệc lớn trước mắt này mới là chuyện quan trọng nhất.

Ha ha, thật đúng là ngon — người vẫn ngồi đối diện nhìn chăm chăm tôi đột nhiên mở miệng.

“Này.”

“Cái gì?” Miệng nhồi đầy ứ, tôi không có cách nào đi so đo vấn đề xưng hô không lễ phép với hắn, ừ hừ vài tiếng trong mũi.

“Anh có bạn gái chưa?”

“Đã từng có.” Tôi hừ hừ, tiếp tục chiến đấu với đĩa vải. Nói giỡn hả, từng tuổi này rồi còn chưa có bạn gái chẳng phải là rất kỳ quái sao.

Đợi nửa ngày không thấy âm thanh trả lời, gương mặt đối diện không biết vì sao lại đột nhiên trầm trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi khó hiểu hỏi.

Đại khái là nhận thấy tôi đang nhìn chằm chằm vào hắn, hắn nhú mày, sắc mặt tựa hồ không còn thối như vừa rồi.

“Bộ đáng cô ấy thế nào?” Hắn hỏi.

Tôi chớp chớp mắt, nhất thời không ý thức được là hắn ám chỉ ai. “Bộ đáng ai cơ?”

Hắn nheo mắt lại, trừng tôi cảnh cáo.

“Haha, thì ra cậu đang nói bạn gái tôi, nhưng mà cậu hỏi người nào?” Bởi vì đang ăn này nọ, cho nên tôi tặng kèm hắn một khuôn mặt tươi cười thật to.

“Người nào?” Mặt hắn đột nhiên trở nên rất cổ quái. “Anh rốt cuộc đã từng quen mấy người bạn gái rồi?”

“Hai người.” thành thực vươn hai ngón tay. Miệng nhắm nuốt vận động vẫn không có dừng lại.

Lông mi hắn nhướn cao, biểu tình rất phức tạp, dường như chuyện tôi có bạn gái là vô cùng kỳ lạ.

Thật sự là không hiểu biết, nhưng mà cũng khó trách, đứa nhỏ còn chưa mọc râu này làm sao có khả năng nhìn thấu qua nội lực vĩ đại nhân tính phong phú khí chất đặc biệt của người thanh niên cực kỳ hấp dẫn như tôi chứ?

“Bạn gái đầu tiên là bạn học hồi trung học.” Cố gắng nuốt xuống thứ gì đó trong miệng, không cần hắn thúc giục tôi cũng tự động nói ra.

“Sau khi tốt nghiệp chúng tôi cùng thi vào một trường đại học, bởi vì là đồng hương và là bạn học cũ, nên thỉnh thoảng cũng hẹn nhau ăn cơm – ha ha, cô ấy thường xuyên mời tôi đi ăn đó, tôi đương nhiên cũng sẽ không khách sáo. Kết quả sau đó không biết vì sao mọi người đều nói chúng tôi là một đôi, bạn học nữ kia cũng không phủ nhận, tôi cảm thấy dường như cũng không sao cả, cho nên không biết vì sao liên biến thành quan hệ nam nữ rồi.” Thật ngọt, tôi mút mút ngón tay.

“Không biết vì sao?” Hắn nhìn chằm chằm ngón tay tôi, ánh mắt đột nhiên có chút nóng bỏng.

“Đúng vậy, dù sao tôi cảm thấy cũng chẳng khác gì với lúc trước cả.” Tôi ngược ngược mắt, cố gắng nhớ lại.

“Vậy vì sao lại chia tay?”

Một vài tờ khăn giấy xuất hiện trước mắt, tôi nhận lấy rồi nói tiếp.

“Tôi cũng không biết, vốn mọi thứ đang rất tốt. Kết quả đột nhiên có một ngày cô ấy hẹn tôi đến dưới lầu ký túc xá của cô ấy, nói với tôi rằng “Chúng ta chia tay đi!”. Tôi nói nếu là quyết định của cô ấy, tôi sẽ không có ý kiến, kết quả cô ấy tát tôi một cái bốp, rồi mới bật khóc, nói tôi một chút cũng không quan tâm cô ấy, một chút cảm giác yêu đương cũng không có. Còn nói tôi lừa gạt tình cảm cô ấy...” Tay phải không tự chủ được sờ lên mặt, sức mạnh bàn tay con gái cũng không thể khinh thường được đâu. Bây giờ nhớ lại, mặt còn có chút ửng ửng đau.

“Rất đau sao?” Một thân thể ấm áp đột nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi, đôi mắt luôn khiến tôi tức giận cũng toát ra một tia quan tâm.

Đột nhiên cảm thấy quả vải cũng mất đi hương vị ngọt ngào ban đầu, tôi điều chỉnh tinh thần, tiếp tục diễn thuyết.

“Nhưng mà tuy rằng mối tình đầu chấm dứt một cách khó hiểu, coi như tôi cũng có kinh nghiệm, quyết tâm lần sau nếu xác định rồi thì phải tạo được cảm giác yêu đương. Ha ha, lúc ấy bên người có mấy cô gái đường như có ý với tôi, tôi liền quyết tâm theo đuổi một người trong số đó... Nè, cậu cười cái gì?”

“Hình như là người ta theo đuổi anh đi.” Nụ cười của hắn có chút hương vị đùa cợt, nhưng kỳ quái là lại không cho tôi cảm thấy chán ghét.

Hê hê, hắn tự nhiên lại đoán đúng rồi. Còn phương thức thì – khụ, có vẻ mất mặt, bởi vì mẹ cô ấy làm dưa chua thật sự là ngon nhất quả đất. Ha ha, cho nên cứ thế mà đem cho tôi một ít. Đương nhiên, đây là bí mật quân sự, tuyệt đối không thể để tên nhóc thối trước mặt này biết được.

“Cái này... Cái này không quan trọng. Quan trọng là tôi cuối cùng có người bạn gái thứ hai. Học được bài học từ mối tình đầu, tôi đối xử với người bạn gái thứ hai có thể nói cẩn thận, săn sóc đến cực điểm. Mỗi ngày cô ấy làm chuyện gì tôi đều ở bên cạnh, cô ấy ở cùng một chỗ với bạn bè thì tôi cũng sẽ đi theo như hình với bóng. Cô ấy nói cái gì tôi đều nói được, chuyện cô bảo không tốt thì tôi sẽ nói không tốt. Ăn cơm, mức nước – cậu đừng cười, tuy rằng tôi thừa nhận tôi rất lười, nhưng lúc ấy tôi thật sự cố hết sức.” Tôi thiếu chút nữa yếu chỉ tay lên trời mà hứa.

“Được rồi, tôi tin tưởng. Sau đó thì sao?” Tuy rằng miệng nói tin tưởng, nhưng tôi biết hắn nhất định không hoàn toàn tin tôi.

“Sau đó nha—” Tôi bĩu môi, thanh âm nhỏ một chút. “Sau đó cô ấy cũng nói với tôi ‘Chúng ta chia tay đi!’”

“Vì sao?” Chân mày hắn cau lại.

“Cô ấy nói tôi đối xử với cô ấy tốt quá, tốt đến mức khiến cô ấy cảm thấy không thở nổi. Hơn nữa cô ấy còn nói, không cần một người bạn trai như pho tượng, không có chủ kiến, không có cái tôi như vậy...” Thở dài thật sâu, nói thật, tôi đến bây giờ đều cảm thấy oan uổng. Con gái là loại sinh vật vô cùng kỳ quái, mình đối xử với cô ấy không tốt, cô ấy sẽ nói mình không quan tâm. Mình đối xử cô ấy tốt, cô ấy lại ghét bỏ mình không có cái tôi.

“Haiz—” Tôi lại thở dài một tiếng.

“Đừng khổ sở, mấy cô đó từ bỏ anh, là tổn thất của mấy cô đó.” Vừa quay đầu, đã nhìn thấy một đôi mắt chân thành. Nói thật, Tịch Hâm khó có lúc không chọc tôi tức điên như vậy. Hơn nữa, nhìn gần mới thấy, thời điểm hắn im lặng thực sự rất tuần tú.

“Ha ha, tôi mới không bi quan đâu. Tôi tin một ngày nào đó tôi sẽ gặp được một người con gái có thể thật sự hiểu tôi, rồi mới...” Tưởng tượng cảm giác được ôm người đẹp, tôi nhất thời quên đi thương cảm vừa rồi, bắt đầu cười ngây ngô.

“Anh muốn có bạn gái đến vậy sao?”

Sao giọng hắn nghe lạ lạ vậy ta?

Nhưng mà tôi cũng không có tâm tư để ý tới phản ứng của hắn, đương nhiên nói. “Đúng vậy, chờ cậu bằng tuổi này rồi sẽ hiểu được, bạn nhỏ à.”

Vỗ vỗ đầu hắn, như đang vỗ về chú cún nhỏ, cố tình thâm trầm bày ra bộ dạng người lớn. “Con gái là sinh vật đáng yêu nhất trên thế giới này, mềm mềm, hiền hiền, trắng trắng, ướt ướt... Ừm—”

Ngay khi hai mắt tôi đang toả sáng, đang hướng về một thế giới xinh đẹp khác, thình lình một bóng ma bao lấy cả người tôi lại, một vật thể ấm áp nhẹ nhàng chạm vào môi tôi. Đầu tôi – nhất thời chết máy.

Cho đến khi đôi môi kia rời khỏi môi tôi, đầu óc tôi vẫn đang chìm trong trạng thái trống rỗng.

8. Chương 7

“Hô hấp nha, đồ ngốc.” Có người vỗ nhẹ mặt tôi.

Một cái chỉ thị, một cái hành động, tôi theo bản năng mở to miệng hô hấp không khí mới mẻ. Sau một lúc lâu, suy nghĩ mới dần dần quay lại.

“A!—” Tôi hét chói tai, bởi vì đột nhiên ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Tịch Hâm, hân! Hân! Hân hôn tôi!

Tôi đột nhiên thét chói tai hiển nhiên dọa Tịch Hâm nhảy dựng, bởi vì hắn đang dùng một loại ánh mắt hơi hơi hờn giận nhìn tôi.

“Cậu – cậu – cậu —” Tôi giơ ngón trỏ chỉ hắn, bởi vì tôi thật sự rất chấn động, cho nên ngay cả nói cũng nói không xong.

“Tôi cái gì?” Bàn tay vươn ra được bao trọn trong lòng bàn tay hắn, không chỉ không có nửa điểm giác ngộ, lại còn dùng ánh mắt sâu thẳm khiến cho tôi sợ hãi này mà nhìn chăm chú vào tôi.

“Cậu – cậu vừa mới...”

“Hôn anh.” Có người thay tôi nói tiếp lời còn lại.

“Nhưng tôi là nam mà!” Tôi rống.

“Cho tới bây giờ tôi vẫn không nghĩ rằng anh là nữ.”

Tôi chóng mặt.

“Tôi là thầy của cậu!” Cảnh trước mắt dần biến thành màu đen.

“Tôi biết.”

“Cậu biết mà lại còn...” Thiếu chút nữa bị sắc nước miếng.

“Vậy thì sao, ai quy định học sinh không được thích giáo viên của mình?” Hắn vô lại nói.

“Vấn đề là...” tôi há mồm muốn bác bỏ.

“Haiz, xem ra anh ngơ ngơ ngác ngác vẫn có vẻ đáng yêu hơn.” Giọng nói gần như là thở dài, gương mặt từ cúi xuống, phóng đại càng lúc càng gần tôi.

Đầu – lại đình chỉ!!

Nụ hôn lần này hoàn toàn không phải phớt nhẹ như vừa rồi, xúc cảm mềm mại trên môi mang theo cảm giác ngứa ngứa. Hơn nữa, có thứ gì đó mềm mại đầy kỹ xảo cạy mở đôi môi tôi, trượt vào trong khoang miệng, quấn quanh lưỡi của tôi, mút liếm đùa giỡn, bá đạo đoạt lấy nước bọt cùng tất cả hô hấp trong miệng của tôi.

Mắt mở to, tôi vô ý thức trừng gương mặt phóng đại trước mắt. Cho dù người ngoài hành tinh đột nhiên bay xuống e cũng không bằng nỗi khiếp sợ hiện tại của tôi. Đại khái là vì kích thích vừa nãy làm nền tảng, lần này tôi không đợi hắn rời môi trước, đã ngưng tụ khí lực toàn thân, một phen đẩy ***g ngực to lớn kia ra. Tôi vừa dùng sức đẩy vừa chà miệng, vừa há mồm thở dốc. Thấy hắn còn chưa thỏa mãn mà lại muốn cúi người xuống, tôi đã có kinh nghiệm, ngay cả chân cũng dùng đến mà bỏ chạy, chân và thân người trong ngực hắn kiên quyết bài trừ địch nhân ra khỏi phòng tuyến an toàn.

“Cậu, cậu, cậu điên rồi... Đúng vậy! Cậu điên rồi!” Tôi lung tung tìm cớ, lòng tràn đầy bối rối khiến tay chân tôi cũng trở nên luống cuống.

Đôi mày đối diện gắt gao nhú lại. “Xảy ra chuyện gì, Xuân Thiên?”

“Cậu – cậu không được lại đây!” Tôi nhảy dựng lên, né tránh ra xa.

Nhìn biểu tình quan tâm của hắn, muốn đi về phía tôi, tôi sợ đến mức nhanh chóng tông cửa xông ra. Xuống dưới lầu mới phát hiện đã quên chìa khoá xe ở bàn trà, phía sau truyền đến tiếng bước chân khiến cho lông tơ toàn thân tôi dựng đứng cả lên. Làm sao có thể lơ lửng chuyện xe cộ gì, tôi cơ hồ là chạy thẳng vào đường cái. Cho đến khi ngồi vào trong xe taxi, tôi mới giật mình nhận ra bản thân cao thấp đều ướt đầm. Trái tim đập thình thịch kịch liệt lên xuống, quả thật muốn xé rách màng nhĩ của tôi rồi.

“Anh ơi, đi đâu vậy?” Qua kính chiếu hậu, ánh mắt quái dị của lái xe khiến cho tôi ý thức được chính mình thất thố. Cố gắng bình phục hô hấp, nói ra địa chỉ khu nhà.

Cuối cùng cũng có thể cẩn thận nghĩ lại chuyện đã xảy ra. Tịch Hâm – hiện tại nghĩ đến cái tên này đều khiến cho tôi có chút sợ, hẩn thoát nhìn không giống... Ý tôi là hẩn thoát nhìn cũng không có gì khác với những nam sinh cùng tuổi mà, ngoại trừ không quá thích nói chuyện, tính cách ác liệt một chút, tất cả đều hết sức bình thường mà. Vậy thì vì sao... hẩn lại đột nhiên hôn tôi chứ?

Đầu ngón tay không tự chủ được xoa xoa đôi môi có hơi sưng lên, không hiểu vì sao tim lại đập rộn ràng. Hương vị của hẩn vẫn còn đó, xúc cảm nóng rực cũng rõ ràng như vậy. Bùng – cảm giác máu toàn thân lập tức dâng lên hai má, tôi rốt cuộc suy nghĩ cái gì chứ, loại chuyện này – trời ạ! Ai đến nói cho tôi biết vì sao tôi phải đối mặt với chuyện này chứ!

“Anh ơi... anh ơi...”

Tôi nâng mặt lên từ lòng bàn tay, thì ra đã về tới nhà rồi. Thanh toán tiền, tôi xuống xe như bỏ trốn, cũng không để ý tới ánh mắt kỳ quái của bảo vệ khu nhà, nhanh chóng chạy lên lầu mở cửa ra, lại khoá cửa từ bên trong thật chặt, sau đó giấu bản thân mình kỹ càng, dùng chăn bông bao kín quanh người mình như là con đà điểu.

Năm phút sau—

“Nóng chết mất!” Tôi điên cuồng hét lên một tiếng, xóc “lốp đất” trên người lên.

Nói giỡn, bên ngoài cũng ba mươi mấy độ nha! Hơn nữa, hơn nữa tôi đột nhiên phát hiện một vấn đề hết sức nghiêm trọng – tôi quên mở điều hoà.

Bịch, bịch, bịch – tôi chạy tới chạy lui, mở điều hoà lên trước, lại cầm ra một lon đồ uống trong tủ lạnh. Ủng ục ủng ục ngửa đầu uống hết toàn bộ, trái tim kinh hoàng của tôi cũng dần dần bình ổn trở lại.

Cái gì chứ, làm sao có thể bị một đứa nhỏ dọa thành dạng này, tốt xấu gì tôi cũng là thầy giáo nha. Hơn nữa... Hơn nữa nói không chừng hẩn chỉ xem tôi là một ai đó khác mà thôi.

Đúng rồi! Tôi lập tức nhảy lên, nhất định là như vậy. Ha ha —

Nhưng vui vẻ không được ba giây, khoe miệng của tôi lại bắt đầu suy sụp. Bởi vì tôi đột nhiên ý thức được, vừa rồi – chính là nụ hôn đầu của tôi mà.

Ôi – tôi vốn dĩ muốn để dành cho cô dâu tương lai của mình, cư nhiên không biết vì sao bị một tên nhóc đoạt đi, thật sự là khóc không ra nước mắt.

9. Chương 8

“Thầy Tống?” Cánh tay bị người dùng lực túm một chút, tôi bỗng nhiên hoàn hồn.

Về mặt ngây ngốc quay đầu, vừa vặn thấy Tiểu Cát cao gầy đang nhướn mi. Thừa dịp ban lãnh đạo mãi nói chuyện trên bục không chú ý, cô hạ giọng lặng lẽ cảnh cáo tôi. “Anh có chuyện gì vậy, sáng sớm đã bắt đầu thất hồn lạc phách, hiệu trưởng đã chào vài lần rồi.”

“Ha ha, không có gì, tối hôm qua ngủ không ngon mà thôi.” Tôi cười ha ha, đâu chỉ là không ngủ ngon, căn bản là không ngủ được. Lặn qua lộn lại thẳng đến khít trời gần sáng mới thiếp được một chút. Sáng sớm mang theo hai mắt gấu mèo đến trường học, còn phải nghe lãnh đạo phát biểu cố định mỗi đầu tháng, quả thật không phải là đãi ngộ cho người mà.

“... Đối với giáo viên, chúng ta nhất định phải là một tấm gương làm người thật tốt! Nếu không chúng ta vốn không có tư cách đứng ở trên bục giảng...” Giọng hiệu trưởng vang lên bên tai, dần dần trở nên mơ hồ.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Cát dùng sức lay tỉnh tôi, bởi vì theo lời cô nói, tôi cư nhiên lại ngáy, khiến hiệu trưởng tức đến lệch mũi. Thật sự là khoa trương, tôi nhìn kỹ lại xem, mũi bà cô hiệu trưởng làm sao có thể lệch được, chỉ là khi thở có chút nặng nề mà thôi. Xoa xoa khoe miệng còn chảy nước miếng, nhanh chóng

ngồi thẳng lại người. Đại khái thấy tôi biết sai liền sửa, hiệu trưởng đại nhân cuối cùng cũng không bảo tôi ở lại mắng một chút.

Không hình tượng mà gấp một cái, tôi cầm giáo án mơ mơ màng màng đi về văn phòng. Dù sao sáng hôm nay không có lớp, cũng không lo lắng bị muộn.

“A!” Đau đớn truyền đến từ trán. Tôi vừa che trán vừa chưa ngẩng đầu đã bắt đầu mắng. “Sao vậy, không có việc gì thì đứng giữa đường làm gì hả...”

Khi tôi ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy trước mắt nhất thời làm cho toàn bộ lời còn lại của tôi tự động biến mất. Tim, đột nhiên đập kinh hoàng. Cho dù đã nghĩ chu toàn, lúc thật sự nhìn thấy hắn, tôi vẫn không tự giác mà lùi về phía sau. Nếu có thể, thật sự rất muốn nhanh chóng bỏ chạy.

Đại khái nhìn ra ý đồ của tôi, ánh mắt Tịch Hâm nheo lại uy hiếp. “Nếu anh dám chạy, hiện tại tôi liền hôn anh!”

Bộp! Đầu như bị ai hung hăng gõ một cái, tôi nhất thời đứng thẳng bất động tại chỗ.

“Vì sao không nhận điện thoại của tôi?” Cầm cánh tay tôi, mặt hắn thoạt nhìn rất u ám.

Điện thoại? Tôi đột nhiên nhớ tới chuyện đầu tiên sau khi về nhà ngày hôm qua là tắt điện thoại. Ha ha ha ha – tôi cười cứng ngắc.

“Đi theo tôi.”

Một lực khó có thể kháng cự truyền đến trên cánh tay bị hắn cầm lấy, một đường nghiêng ngả lão đảo theo hắn đến một chỗ yên tĩnh phía sau các dãy lớp. May mắn hiện tại là giờ học, các giáo viên và học sinh đều cơ hồ không thấy, bằng không thấy tôi bị hắn tha đến đây mà không ủa đến vậy xem mới là lạ.

“Cái đó... cái đó... tôi còn có lớp.” Dừng dừng cái loại này ánh mắt nhìn tôi, thật đáng sợ, run đó...

“Hôm nay là đầu tuần, buổi sáng anh căn bản không có lớp.” Hắn nheo mắt lại.

Xong rồi, bị vạch trần. Tôi cười gượng.

“Hiện tại là giờ học mà, cậu trốn học!” Ha ha, cuối cùng tôi cũng tìm được một cái cớ tốt.

“Tôi có lúc nào đã lên lớp đúng giờ đâu.” Hắn khinh thường hừ lạnh.

Đúng rồi, tôi thiếu chút nữa quên hạnh kiểm của tên này có bao nhiêu ác liệt.

“Vì sao hôm qua lại đột nhiên bỏ chạy?” Trong lúc xoắn não tìm ra một cái cớ để rời đi, đột nhiên một câu vang lên như sét đánh bên tai.

Nhớ tới một màn ngày hôm qua, máu toàn thân tôi đều vọt lên đỉnh đầu, trên mặt nóng bừng. Thật sự là đồ xấu xa! Vậy mà còn hỏi, cho dù là người đàn ông nào ở trong tình huống đó đều phải bỏ chạy mới đúng chứ! Nhưng mà tôi lại không dám nói như thế với hắn, đành phải vèo vèo vù vù đánh Thái Cực.

“Cái đó... Ha ha, lúc ấy tôi đột nhiên nhớ tới còn có chuyện phải làm nên không kịp chào hỏi...”

Giọng của tôi càng ngày càng nhỏ, có chút không dám nhìn ánh mắt cứng rắn của hắn, chẳng lẽ lý do này còn chưa đầy đủ sao?

“Cái đó—” Tôi đứng thẳng lưng lên, thấy hắn nhìn chằm chằm vào mắt tôi, lại có chút không biết mở miệng như thế nào.

“Chuyện ngày hôm qua, tôi nghĩ—” Gãi gãi đầu, tôi cuối cùng vẫn quyết định lấy dũng khí đi thẳng vào vấn đề. “Ý tôi là... Tôi biết cậu là nhất thời xúc động, không biết đã xem tôi thành ai rồi. Cho nên chuyện ngày hôm qua, chúng ta coi như chưa từng có gì xảy ra cả. Tôi vẫn là thầy giáo của cậu, cậu vẫn là học sinh của tôi, được không?”

“Không được.” Đã kích nặng nề vang lên.

Tôi bắt đầu bốc hỏa. “Vì sao không được?”

“Bởi vì tôi không phải nhất thời xúc động, cũng không xem anh là ai cả. Hơn nữa—” Khuôn mặt tuần tú của hắn đột nhiên lại gần tôi. “Anh chính là anh, Tống Xuân Thiên.”

Tôi sợ tới mức nhanh chóng lui về phía sau, nhìn hấp lập tức muốn tới gần, tôi kêu to.

“Đừng tới đây! Nếu không – nếu không—”

“Nếu không thì sao?” Hắn cười lạnh.

Đúng rồi, nếu không tôi sẽ làm gì? Đột nhiên phát hiện tên nhóc trước mặt thể nhưng một chút nhược điểm cũng không có, hại tôi rõ ràng lúc bắt thực uy phong cũng không biết nên xuống đài làm sao mới tốt.

Tôi ngây ngốc sững sờ đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn hắn tới gần, rõ ràng nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn dần dần hiện lên một chút dịu dàng.

“Tôi biết ngày hôm qua là tôi quá hấp tấp, đã dọa tới anh, là tôi không đúng. Nhưng anh hãy tin tưởng tôi, tôi là nói thật. Tuyệt đối không phải cái gì nhất thời xúc động, cũng không có xem anh là người khác. Xuân Thiên, với tôi mà nói, anh là một sự tồn tại rất đặc biệt.”

Cho tới bây giờ vẫn chưa nghe Tịch Hâm dùng giọng điệu mềm nhẹ như thế nói chuyện với tôi, nên tôi không khỏi ngây dại ra. Ngay cả hắn ôm tôi vào lòng từ lúc nào tôi cũng không biết. Cảm hắn nhẹ nhàng đặt trên đầu tôi, dây thanh quản rung động ở phía trên, không biết vì cái gì, cảm giác thực thoải mái.

“Vốn không nghĩ sẽ nói sớm với anh như vậy, định sau khi vào cao đẳng rồi mới nói. Nhưng nhìn anh bộ dáng cả ngày vô tâm vô phế, liền cảm thấy chỉ tôi một mình chịu khổ thật sự rất hẹp hòi, cho nên vẫn quyết định bắt giữ lấy anh...”

Giọng nói hắn chậm rãi vang lên, rơi vào trong đầu óc mệt mỏi của tôi lại có tác dụng thôi miên rất tốt. Nhưng vào thời điểm buồn ngủ, một câu của hắn đột nhiên xúc động lý trí của thầy giáo là tôi.

Tôi giấy mạnh ra khỏi cái ôm của hắn ra, nhìn hắn bày ra biểu tình kinh ngạc, tôi lấp bắp lên án. “Cậu... cậu vẫn là học sinh, sắp sửa thi vào trường cao đẳng, làm sao có thể...”

“Chỉ còn một tháng nữa là thi cao đẳng rồi, anh không muốn chúng ta công khai quan hệ vào lúc này sao? Cũng được, dù sao chúng ta vẫn ở bên nhau là được...”

Nhìn vẻ mặt đương nhiên của hắn, lại còn bộ dáng thực sự bắt đầu tính toán, tôi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Người này thể nhưng nghe lời vào tai, lại bắt đầu vận vẹo ý tứ của mình!

“Tịch – Hâm—” Tôi gần tên hắn từng chữ từng chữ một.

“Chuyện gì hả, Xuân Thiên?” Hắn cố ý không thấy tôi tức giận.

“Không được gọi tôi là Xuân Thiên.” Tôi chán nản.

“Được rồi, bảo bối à—” Hắn cười ái muội.

“Không được dùng từ ghê tởm như vậy để gọi tôi! Gọi tôi là thầy Tống.” Tôi nghiêm chỉnh sửa lại.

Phát hiện ánh mắt hắn thay đổi, trong nháy mắt tôi liền hiểu được sự tình không tốt, nhưng còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn ôm vào lòng.

“Cậu... Cậu muốn làm gì...” Giọng nói lại run rẩy đáng thất vọng, rõ ràng thật nghiêm túc mà quát lớn, lúc nghe lại trở nên vô cùng lo lắng.

“Thầy Tống?” Hắn lặp lại lời tôi, trong đáy mắt có chút nguy hiểm. “Anh cho rằng sau khi tôi hôn anh, có thể còn xem anh là thầy giáo?”

“Nhưng mà...”

Không đợi tôi nói cho hết lời, tiếng chuông “Khúc quân hành giải phóng” đột ngột vang lên. Luống cuống tay chân tránh khỏi hai cánh tay bá đạo kia, tôi nhanh chóng lấy điện thoại ra. Tiếng chuông này là đặt riêng cho nhóm đồng nghiệp, bình thường nếu có chuyện mới gọi điện tới. Vừa thấy dãy số quả nhiên là Tiểu Cát, vừa bắt máy, giọng cô đã như rang đậu mà bùm bùm vang lên.

“Anh lại chạy đi đâu rồi? Hiệu trưởng đang tìm anh đó, trở lại mau lên!”

“Tôi đang ở sân trường... Được, biết rồi... Tôi lập tức đi qua.” Nhanh chóng đáp ứng, tắt điện thoại, vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt không kiên nhẫn của Tịch Hâm, nhướn mi như đang đợi tôi giải thích.

“Ha ha, cái đó... Hiệu trưởng tìm tôi, tôi đi trước...” Dứt lời đã gơ chân muốn chuồn mất, lại bị người nhanh tay lẹ mắt giữ lấy.

“Tôi nhớ hình như chúng ta còn chưa nói chuyện xong.”

Ảo não ing

~~ Sao tôi có cảm giác như mình là học sinh bị giáo viên dạy dỗ vậy. Chán ghét, rõ ràng người chịu thiệt là tôi, như vậy chẳng phải rất không công bằng sao?

“Cái đó... Thật có lỗi, hiệu trưởng bên kia thật sự rất gấp...” Không biết vì cái gì, giọng của mình lại không thể cứng rắn lên nổi.

Đại khái thấy vẻ mặt uất ức của tôi, Tịch Hâm không ép tôi nữa, chỉ là vươn tay chỉnh chỉnh cổ áo sơ mi của tôi lại. “Buổi chiều tan học tôi ở nhà chờ anh.”

“...” Tôi nghĩ mặt của tôi lúc này nhất định đã suy sụp ngay lập tức. Nhưng ánh mắt vòng vo chuyển loạn, đột nhiên nghĩ tới một điểm tốt – hẳn có thể muốn tôi đi, tôi cũng có thể không đi. Đến lúc đó tôi chỉ cần không đi, hẳn làm gì được tôi? Cười trộm...

“Nếu anh dám không đến, buổi tối tôi sẽ trực tiếp xông vào văn phòng kéo người đi.” Đại khái là nhìn thấu ý nghĩ của tôi, hẳn cúi người bỏ lại bên tai tôi một câu cảnh cáo. Không biết có phải cố ý không, đôi môi hẳn khẽ chạm vào vành tai tôi, khiến tôi bỗng dưng chấn động.

Nhìn thấy phản ứng của tôi, hẳn tựa hồ thực vừa lòng, vẻ mặt dịu dàng xoa xoa tóc tôi, xoay người đi.

Cái gì chứ, tôi sững sờ nửa ngày mới phản ứng lại được, hốt hển dẫm chân. Biết cá tính không sợ trời không sợ đất của hẳn, cũng không dám hy vọng xa vời là hẳn nói giỡn, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Chạng vạng, tôi đứng trước cửa nhà hẳn, như ruồi bọ mà lượn tới lượn lui. Lúc hiệu trưởng tìm tôi, tôi cũng đề xuất yêu cầu được chấm dứt phụ đạo một một này, nhưng không biết vì sao bà cô hiệu trưởng ngay cả nghĩ ngợi cũng không, bác bỏ ngay yêu cầu của tôi. Lý do là một tháng gần đây Tịch Hâm học tập tiến bộ rất nhanh.

Con mẹ nó! Tôi ở trong bụng hung hăng mắng Tam Tự Kinh. Tên nhóc kia căn bản là có âm mưu, bởi vì hẳn một lần kiểm tra đều cố gắng làm tốt hơn một chút, căn bản chính là thuận buồm xuôi gió không chế điểm số, tất nhiên là bước lên từng bước một. Nhưng mà lại không thể ăn ngay nói thật với hiệu trưởng, đành phải cắn răng nuốt xuống.

“Làm sao giờ? Làm sao giờ?...” Tôi hoảng loạn giật giật tóc, miệng lẩm bầm lẫu bẫu.

“Làm sao giờ cái gì?” Một giọng nói không phải của tôi vang lên từ phía đỉnh đầu.

Mạnh mẽ ngẩng đầu, cửa không biết đã mở ra từ lúc nào.

“Vì sao không gõ cửa?” Hẳn nhú mày.

“Hơ hơ, cái đó... cái đó – Tôi chỉ vừa đến.” Tôi cười ngu.

Hẳn hiển nhiên không tin, nhưng cũng không nói gì nữa, nói gì đó ý bảo tôi vào nhà.

Tôi cẩn thận không đụng tới hẳn, nhanh chóng chạy vào.

“Cái đó...” Co quắp đứng giữa phòng khách, tôi há mồm to.

“Ăn cơm trước đi, có chuyện gì chốc nữa nói sau.” Hẳn cắt ngang lời tôi, xoay người đi vào phòng bếp.

Lúc này tôi mới ngửi được một cỗ hương thơm ngào ngạt phiêu lãng trong phòng.

“Cậu đang làm cái gì?” Nhắc đến ăn, tính tò mò của tôi lại được gọi lên, nhất thời quên đi xấu hổ vừa rồi, nghiêng đầu mò vào phòng bếp hỏi.

Hắn liếc tôi một cái, cười như có như không hỏi. “Sao vậy, đột nhiên không né tôi nữa?”

“Ha ha...” Tôi nhất thời ghen hòng.

Nhìn hắn đi tới đi lui lưu loát trong phòng bếp, tôi nhúc nhích, thấy chính mình căn bản không thể giúp một tay, đơn giản lê lê lết lết đi đến phòng khách, không cần ai mời cũng tự động mở tủ lạnh ra. Quả nhiên, bên trong đã có dưa hấu đông lạnh, không chỉ được cắt thành khối nhỏ, còn dùng tăm cắm vào. Tôi không chút do dự mà ôm lấy, ngồi ở sofa ăn đến hạnh phúc.

“Ăn cơm—” Hắn mang đồ ăn nóng hầm hập đi ra từ trong phòng bếp. Thấy tôi không hình tượng mà ăn một miếng to, có chút mặt nhăn nhu mày, hờn giận nói. “Không phải nói cho anh ăn cơm sao, còn ăn đồ lạnh đó nữa.”

Nói xong liền đoạt đồ ăn trong lòng tôi đi mất.

“Quý hạp hồi...” Tôi giận mà không dám nói gì, chỉ dám nhỏ giọng thầm mắng. Nhưng mà toàn bộ cảm xúc bất mãn đã không cánh mà bay khi tôi nhìn thấy những món ăn đặt trên bàn.

“Cá nha

” Tôi hoan hô.

“Sao cậu lại biết tôi thích ăn cá nhất.” Tôi phấn khởi hỏi.

“Xin hỏi, có cái gì là anh không thích ăn sao?” Hắn có chút đùa cợt hỏi lại.

Ha ha, đúng nha, ngoại trừ trứng chim, dường như thật sự không có cái gì là tôi không thích ăn, nhưng mà cũng nói tiếp, tôi cũng không phải là quá dễ nuôi. Nhưng mà ngẫm lại từ đầu, từ lần đầu tiên ăn mì xào ở chỗ hắn nói không ăn trứng chim, từ đó về sau hắn làm đồ ăn cũng chưa bao giờ xuất hiện trứng chim.

Sự cẩn thận của hắn khiến cho lòng tôi hơi hơi nóng lên.

“Tôi đây sẽ không khách khí.” Làm ngơ cảm giác quái dị trong lòng, tôi nắm đũa lên bắt đầu càn quét.

Ăn no quá – sờ sờ cái bụng căng lên, tôi thoả mãn ợ một cái. Thật sự là hương vị rất tuyệt đó. Là hương vị hoàn toàn khác biệt với mẹ làm, nhưng mà ăn ngon là được rồi. Ha ha, vụng trộm nói, kỳ thật điều tôi thích nhất khi bồ túc cho hắn, là mỗi ngày đều được ăn cái gì đó ngon ngon, cho nên dù không thể chịu được vui buồn thất thường của hắn, cũng đành phải không thể không cúi đầu.

“Sao lại ăn thành như vậy chứ.” Giọng nói bắt đầu dẽ, một ngón tay dịu dàng lau đi hạt cơm sót bên khóe miệng tôi.

Không biết vì sao, một hành động cũng không mấy xa lạ đó lại đột nhiên làm cho trái tim của tôi đập mạnh một chút.

Tôi theo trực giác lùi về sau một chút, Tịch Hâm cao cao tại thượng liếc tôi một cái, nhưng cũng không nói gì. Yên lặng thu dọn cái bàn, vô cùng thần kỳ nghe lời tôi thúc giục, tự mở sách vở ra.

“Hôm nay làm đề nào?” Con người tối đen nhìn tôi thật sâu.

“À... Đây, đây, còn có đây...” Tôi cầm lấy sách bài tập, đánh dấu đề bài trọng tâm.

Hắn cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn làm đề tôi đánh dấu. Ngược lại tôi nhìn lớp tóc ngắn trên trán hắn mà có chút xuất thần. Vốn tưởng rằng chiều hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chuẩn bị tốt một đồng lý do cự tuyệt. Nhưng mà, vẫn đề là – cứ nhiên cái gì cũng chưa phát sinh. Như thể tất cả đều là một cơn mộng kỳ quái của tôi mà thôi.

Thời điểm phải đi, đáy lòng cứ nhiên ần ần một chút mất mát. Đại khái thấy được biểu tình rầu rĩ của tôi, ngay tại lúc tay tôi chạm vào tay nắm cửa, đột nhiên cả người bị kéo vào trong một ***g ngực ấm áp.

“Haiz—” Tiếng thở dài thật sâu từ đỉnh đầu truyền đến. “Rốt cuộc phải làm sao với anh giờ?”

Giọng điệu vô cùng cưng chiều như có thể bao dung hết tất cả những tùy hứng của tôi. Ngoại trừ cha mẹ, cho đến bây giờ vẫn không có ai mang lại cho tôi cảm giác này. Không biết vì cái gì, mũi tôi đột nhiên có phần ề ề. Lần đầu tiên không có giấy dựa, mặc kệ hắn ôm tôi như vậy.

Hắn cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng ôm tôi. Một lát sau, mới nhẹ nhàng hôn hôn đỉnh đầu tôi, lướt qua người tôi mở cửa.

“Đi nhanh đi, bằng không một lúc nữa tôi không có khả năng để anh đi đó.” Lời nói của hắn làm mặt tôi nóng nóng, cũng bỗng dưng phát hiện chính mình vừa thất thố. Xấu hổ bước đi, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe người phía sau gọi lại.

“Đợi đã—”

“Làm... làm gì hả?” Tôi không dám quay đầu hỏi.

“Này.” Thanh âm vang lên, cảm giác trong lòng bàn tay đột nhiên nhiều hơn một vật. Giơ lên trước mắt, cư nhiên là cái chìa khoá xe.

Rầm một tiếng, cửa ở phía sau tôi đóng lại.

Mặt đầy hắc tuyến //// cái gì chứ, vừa rồi còn rất ái muội, hiện tại cư nhiên liền máu lạnh mà nhốt tôi ở bên ngoài như vậy.

“Tịch – Hâm—” Tôi đứng ở ngoài cửa tốn hơi thừa lời.

10. Chương 9

Tôi vẫn theo lẽ thường dạy phụ đạo cho Tịch Hâm, vẫn như trước kia thỉnh thoảng ra đề thật khủng để làm khó hắn, hắn cũng nhận mệnh tùy tôi ép buộc, chỉ là thường xuyên dùng ánh mắt khiến tôi đứng ngồi không yên mà nhìn chằm chằm tôi, cũng may là không có làm ra hành động gì khiến cho lòng tôi không yên ổn.

Ngày qua đi, tôi cũng bắt đầu không còn cảnh giác. Thời gian trôi qua rất nhanh, tháng sáu nóng bức đã nhanh chóng đến.

Trong ba ngày hắn thi, tôi còn khẩn trương hơn so với lúc mình thi vào cao đẳng, ở trong văn phòng sẽ vô tình đứng dậy đi lại lung tung xung quanh. Ngay cả Tiểu Cát cũng cười tôi chuyện bé xé ra to, có chút kỳ quái hỏi tôi vì sao lại lo lắng cho học sinh bổ túc đến như vậy.

Ba ngày sau, thời điểm Tịch Hâm vẽ mặt thần nhiên xuất hiện trước mặt tôi, tôi cảm thấy tim mình quả thật phải nổ tung rồi.

“Thi sao rồi?” Tôi khẩn cấp hỏi. Bởi vì các phòng thi đều nằm ở các trường công lập lớn, cho nên đã ba ngày tôi không thấy tên nhóc này rồi.

“Cũng được đi.” Về mặt hắn không quan tâm.

“Cái gì mà cũng được đi.” Ngoài miệng than thở, lòng tôi lại lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Nếu hắn nói được, vậy khẳng định là không thành vấn đề. Tên nhóc này thâm tàng bất lộ, công phu đủ để đi làm đặc vụ Nhà Trắng ở Mỹ luôn mà.

“Ngày mai là cuối tuần, hắn là trường học cho nghỉ, đến chỗ tôi, tôi làm đồ ăn cho anh ăn.” Hắn nhéo nhéo mặt của tôi.

Tôi vuốt ve bàn tay không an phận của hắn, vừa nhanh chóng xoắn não. “... Chắc là không được rồi—”

“Vì sao?” Giọng hắn trầm xuống, tôi cơ hồ có thể ngửi được một chút hương vị tức giận.

“Ha ha, cuối tuần này nhà tôi có thân thích đến, tôi phải về nhà.” Tôi nói đây là nhà cha mẹ, hắn rất rõ ràng.

“Như vậy sao – thôi quên đi, chờ có thời gian rồi nói sau.” Lý do này hắn hiển nhiên không thể phản đối.

Thấy hắn không nghi ngờ, trái tim tôi mới buông lỏng một chút. Vụng trộm nhìn hắn một cái, hắn cũng đã đổi đề tài rồi. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Tôi lặng lẽ may mắn. Bởi vì cuối tuần căn bản không phải có thân thích gì đến, mà là – tôi muốn đi xem mặt.

Hỏi tôi vì cái gì phải lừa Tịch Hâm ư? Nói giỡn sao, nếu bị hắn phát hiện thì sẽ rất khủng khiếp. Tôi có thể tưởng tượng tình cảnh hắn bắt ngờ bùng nổ... Đột nhiên rùng mình một cái.

“Xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt hắn có chút hoài nghi.

“Không có gì, ha ha—” Tôi giả ngu. Tên nhóc này thật sự khôn khéo, hơi thất thần đều bị nhận ra được. Thật sự không dám nghĩ nếu hắn biết tôi muốn đi xem mặt...

Haiz – đáy lòng gào thét, vì sao tôi lại biến mình thành tình trạng như vậy chứ? Rõ ràng biết tình cảm của hắn đối với tôi là không thể chấp nhận, cũng là chết người, lại không biết nên làm thế nào để cho hai người trở về mối quan hệ đơn thuần một lần nữa. Đau đầu quá...

Cuộc gặp mặt cuối tuần rất vui vẻ. Chúng tôi hẹn nhau ở một quán kem nhỏ trong khu phố, đó là chủ ý của người trung gian, dường như nói là để hai bên khỏi phải khấn trương. Đối phương là một cô gái rất hoạt bát sáng sủa, 22 tuổi, nhỏ hơn tôi hai tuổi. Vừa tốt nghiệp đại học, nghe nói gia cảnh rất tốt, hiện tại đang thực tập ở một công ty lớn. Khuôn mặt thanh tú thoát nhìn có cảm giác quen thuộc, nhưng mà tôi cũng không dám nói ra, sợ đối phương cho rằng tôi miệng lưỡi trơn tru. Cô ấy dường như cũng vừa lòng với tôi, riu ra riu rít nói rất nhiều, một chút cũng ngại ngùng xấu hổ trong lần đầu tiên gặp mặt cũng không có. Mà tôi cũng thực thích kiểu con gái sáng sủa này, cho nên cùng nhau nói rất nhiều chuyện, thậm chí còn hẹn được thời gian gặp mặt lần sau.

Sau khi đưa cô ấy về nhà, tôi vui vẻ đạp chiếc xe cũ yêu thích của mình, chậm rãi đi về nhà nhỏ. Trong lúc tôi đến trước cửa khu nhà, trong bóng đêm ven đường đột nhiên loé lên một bóng đen, che ở phía trước tôi. May mắn tôi đạp rất chậm, theo trực giác dừng xe, một chân chống lên mặt đất, có chút lo sợ nhìn hình dáng đen tuyền trước mặt.

“Sao muộn như vậy mới về?” Giọng nói quen thuộc nhất thời giải trừ toàn bộ phòng bị của tôi.

“Tịch Hâm! Sao muộn như vậy rồi mà cậu lại ở đây giả quỷ dọa người hả?” Tôi thở phì phì mắng hắn.

“Anh cũng biết muộn rồi sao?” Âm thanh hừ lạnh khiến cho tôi biết hắn đang tức giận.

“... Tôi không phải đã nói phải về nhà sao, cậu vì sao còn đến nơi này chờ tôi...” Trong lòng có quỷ, cho nên giọng tôi mắng người cũng nhỏ hơn nhiều.

“Tôi nhớ anh.”

Đột nhiên phát hiện cả người lẫn xe đều bị một người ôm chặt.

“Này – đừng như vậy, sẽ có người thấy đó.” Tôi hạ giọng giả dục, tuy rằng trên đường rất tối, nhưng không hẳn sẽ không có người đi ngang qua.

“Vì sao anh luôn để ý cái nhìn người khác như vậy?” Trong bóng đêm, giọng hắn rầu rĩ.

“Không phải, tôi chỉ là... Ừm...” Miệng đột nhiên bị ngăn chặn. Đầu lưỡi trong miệng hắn có chút điên cuồng mà quần lấy của tôi, cuồng bạo liếm láp mỗi một tắc không gian trong miệng tôi. Bá đạo đòi lấy, một chút cũng không để ý tôi đã ở trong tình trạng không thể hô hấp.

Chờ hắn buông ra, đầu óc của tôi đã vì thiếu không khí mà rơi vào trạng thái trống rỗng. Chỉ có theo bản năng bám vào tay hắn mà duy trì cân bằng, không để cho bản thân ngã phịch xuống đất.

Nụ hôn kịch liệt hiển nhiên cũng làm hô hấp hắn có chút rối loạn, môi hắn lưu luyến, một chút một chút khẽ liếm trên môi tôi, tiếng tim đập của hắn vang lên bên tai tôi rõ ràng.

Ngực lập tức ê ẩm, trong nháy mắt quên đi chính mình và hắn đều là nam, cũng quên hết quan hệ thầy trò không thể vượt qua. Tôi nhưng lại thầm nghĩ cứ mãi tựa vào lòng hắn như thế, mãi cho đến vĩnh viễn.

“Anh ôm chặt tôi như thế, tôi cũng không dám cam đoan hậu quả—” Giọng hắn có chút khàn khàn.

Mẫn cảm phát hiện thân thể hần biến hóa, tôi mặt đỏ tai hồng vội vàng đẩy hần ra. Không nghĩ tới đứa nhỏ tuổi này cũng đã có được thân thể thành thực của đàn ông. Hần hiển nhiên cũng không muốn dọa đến tôi, không kiên trì mà cũng mặc tôi né ra.

“Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh, nhưng không đợi được anh trở về...” Trong giọng hần còn có chút chua xót, lại mạnh mẽ làm cho tim của tôi co rút, đau đớn một chút.

Cẩn cẩn môi dưới, tôi không biết nên nói với hần cái gì. Thậm chí trong nháy mắt tôi còn muốn nói thừa nhận, thẳng thắn nói cho hần tôi lừa hần, tôi không có trở về gặp cha mẹ mà đi gặp mặt một người con gái khác. Nhưng cuối cùng lý trí vẫn kiềm chế được tôi.

“Thật xin lỗi...” Tôi chân thành xin lỗi.

“Ngốc, có gì mà phải xin lỗi.” Hần nhẹ nhàng xoa tóc tôi. “Tôi đi đây, anh mau trở về đi.”

“Cậu... phải về sao?” Không biết vì cái gì, nhưng có chút không nỡ.

“Hay là... anh muốn mời tôi lên ngồi?” Tiếng cười của hần nghe có vẻ ác liệt.

“Đâu có!” Tôi mạnh miệng. Tuy rằng không rõ đàn ông có thể làm gì với đàn ông, nhưng trong lòng cũng ần ần hiểu được, loại thời điểm này mời hần tới nhà tôi, cũng chỉ có gia tăng nguy hiểm cho mình mà thôi.

“Ha ha ha, chọc anh thôi. Nhanh đi đi, tôi nhìn anh vào nhà.”

Đáy lòng có chút lưu luyến, tôi đạp xe. Cảm giác được ánh mắt hần vẫn gắt gao dõi theo tôi trong bóng đêm, đáy lòng ảm áp.

11. Chương 10

Những ngày đợi kết quả, các thí sinh cơ hồ đều hoảng loạn. Nhưng Tịch Hâm cố tình lại mang bộ dạng không hề lo lắng, có khi đối mặt với chất vấn của tôi, hần ngược lại còn cười nhạo nói. “Hoàng đế không vội, thái giám đã chết gấp.” Tuy rằng bị hần chọc tức đến giận sôi lên, nhưng tôi vẫn lo lắng cho hần. Dù sao tôi cũng là giáo viên phụ đạo của hần, thành tích học sinh không tốt cũng sẽ hại tôi mất mặt, tôi đã giải thích với mình như vậy.

Cuối cùng kết quả cũng được công bố. Mà thành tích của Tịch Hâm cũng khiến tất cả các giáo viên phải trợn mắt – thủ khoa toàn tỉnh. Lúc ở văn phòng nhận được tin tức, tôi kích động suýt nữa nhảy dựng lên, lúc tan tầm lập tức chạy như bay đến nhà của hần. Nhưng so với sự vui sướng của tôi, trông hần lạnh nhạt hơn nhiều.

“Có gì phải sung sướng chứ, nếu tôi thích, còn có thể thi tốt hơn.” Hơi thối trong lời đủ để người khác chết ngạt. Nhưng vui vẻ và phấn chấn khiến tôi tạm thời lười tức giận với hần.

“Nguyện vọng một của cậu là gì?” Tôi hỏi oang oang.

Hần không nhìn tôi, tự mình lấy một chiếc khăn lạnh từ trong tủ lạnh ra, giúp tôi lau mồ hôi trên trán.

“Nói mau, rốt cuộc đăng ký trường gì?” Tôi không kiên nhẫn bỏ tay hần ra, tiếp tục truy vấn.

Hần bắt lấy tôi, như thể tôi không biết lượng sức mình, dùng sức mà lau, cơ hồ muốn chà trán tôi đến rách da.

“Đau, đau, đau...” Giọng của tôi rầu rĩ vang lên bên dưới khăn mặt.

Nhìn bộ dáng nhe răng nhếch miệng của tôi, cuối cùng hần mới có chút ý cười.

“Anh không còn là gia sư tại nhà của tôi nữa, lo lắng như vậy làm gì?”

Tôi không hờn giận mà nhảy thẳng lên sô pha, xoa xoa thắt lưng, rống trở lại. “Nhưng cậu là tôi một tay tôi dạy dỗ, tôi không phải nên lo lắng sao?”

“Vậy sao? Tôi là một tay anh dạy dỗ?” Hần nhướn nhướn mi.

Tôi nghiêng nghiêng đầu, đột nhiên chợt dạ nhớ tới tên nhóc này tựa hồ căn bản không cần phụ đạo cũng có thể thi rất tốt. Hơ – dường như mình hơi mạnh miệng rồi.

“Tôi muốn vào đại học A.” Hần không nhanh không chậm nói.

“Cái gì! Đại học A? Cậu điên rồi sao?” Tôi thiếu chút nữa đi qua sờ xem hần có phát sốt không có. Đại học A đúng là rất tốt, nhưng với thành tích của hần, vào đại học Bắc Kinh vẫn dư dả, cần gì phải ở lại nơi này?

Dường như bị tôi rống đến khó chịu, hần đảo đảo lỗ tai, không cho là đúng nói. “Đại học A tốt lắm nha, cách nhà rất gần...”

Rồi ánh mắt hần nhìn tôi đột nhiên trở nên thâm trầm. “Cách anh cũng gần—”

Tôi nhất thời cứng họng ngắc ngứ cả người. Chẳng lẽ hần là vì tôi cho nên mới vào đại học ở thành phố này sao?

“Cậu...” Nửa ngày mới tìm lại được âm thanh của mình, lại không biết nên nói cái gì. Ánh mắt đối diện nói cho tôi biết lần này hần nói thật.

Ngay lúc tôi còn đang sửng sốt, hần đã đi đến kéo tôi vào lòng.

“Xuân Thiên, tôi không muốn tách ra khỏi anh, một ngày cũng không muốn.” Giọng hần không thể nghĩ ngờ là tràn đầy tình cảm.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của hần, tôi lần đầu tiên thật sự nhìn thẳng vào hần. Nhưng đi kèm với cảm động, một dự cảm bất an cũng theo đó mà dâng lên.

“Đừng như vậy, chúng ta không có khả ở năng cùng một chỗ.” Tôi giẫy khỏi ôm ấp của hần.

“Vì sao?” Gương mặt trẻ tuổi nhất thời xám xịt.

“Tôi là đàn ông.”

“Tôi không quan tâm.”

“Tôi 24 tuổi, lớn hơn cậu sáu tuổi.”

“Tôi đã sớm biết.”

“Tôi là giáo viên của cậu...”

“Vấn đề này chúng đã thảo luận qua, không phải sao?” Hần nói đầy ẩn ý.

Nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên đàm luận đề tài này, mặt của tôi lại đỏ.

“Tôi... Thích con gái...” Do dự mãi, tôi rốt cuộc ném quả bom này ra ngoài.

“...” Hần im lặng, mà sự im lặng của hần làm cho tôi càng thêm bất an.

“Cậu còn quá nhỏ, căn bản không rõ ràng cái gì mới là quan trọng nhất đối với mình. Đại học là một cánh cửa mở ra tương lai, nếu lựa chọn không cẩn thận sẽ chậm trễ cả cuộc đời cậu. Huống hồ... Huống hồ cậu hiện tại căn bản không hiểu cái gì là tình yêu thật sự. Cậu chỉ là... Chỉ là...” Tôi vịn vịn trong bụng muốn tìm lý do để thuyết phục hần.

“Chỉ là cái gì?” Hần lại gần tôi, khí thế đến mức tôi không thể không lùi về sau.

“Không phải anh muốn nói tôi còn rất trẻ tuổi, cho nên tình cảm đối với anh chỉ là xúc động nhất thời, không để ý hậu quả, chỉ cần hiện tại tôi ra ngoài kết giao với một hai cô gái, sẽ quên mất anh! Có phải hay không?” Ánh mắt hần nóng rực như có thể đốt cháy tôi.

Nói thật, hần nói chính xác những gì tôi muốn nói. Nhưng nhìn dáng vẻ của hần tôi lại không dám gạt đầu, chỉ đành ngơ ngác trừng mắt nhìn hần. Thời điểm cảm giác được hô hấp của hần phả trên mặt tôi, đột nhiên cảm giác hai tay căng thẳng, đã bị hần dùng lực nắm lấy.

“Đã không còn kịp rồi—” Giọng của hắn đột nhiên rất dịu dàng, một loại dịu dàng khiến tôi dựng cả lông tóc. “Từ lần đầu tiên anh trêu chọc tôi, tôi đã bắt đầu xác định, chúng ta cả đời này phải dây dưa cùng một chỗ với nhau. Cho nên, Xuân Thiên – anh trốn không thoát đâu.

Tôi bị hoảng sợ, ngay cả mắt cũng không chớp được, chỉ có thể trơ mắt nhìn gương mặt hắn phóng đại từng tắc từng tắc, rồi mới chậm vào môi tôi.

Tôi sắp nổi điên rồi! Tịch Hâm ngày đó mãnh liệt thổ lộ đã dọa đến tôi. Chưa từng nghĩ hắn sẽ cố chấp với tình cảm này như vậy, tôi không muốn hắn bởi vì tôi mà chậm trễ tiền đồ, lại không thể thay đổi quyết định của hắn, chỉ có thể sử dụng kế hoãn binh, được ngày nào hay ngày nấy. Nhưng ngày báo nguyện vọng càng lúc càng gần, tôi quả thực cảm thấy tóc mình đã bạc thêm vài trăm sợi.

Hơn nữa, tôi cũng bắt đầu cố ý trốn Tịch Hâm. Ngoại trừ thời gian đi dạy tôi đều ở nhà cha mẹ, khiến hắn tìm không thấy tôi. Tuy rằng không thấy hắn cũng có chút khó chịu, nhưng vì làm cho hắn sớm ngày chấm dứt tình cảm không bình thường này với tôi, vẫn là quyết tâm không nhận điện thoại của hắn.

Mặt khác, quan hệ giữa tôi và Phương Phỉ cũng dần dần tốt đẹp hơn, bình thường nếu có thời gian thì sẽ gặp mặt một chút. Quên nói, Phương Phỉ chính là đối tượng tôi gặp mặt lần trước. So sánh với lúc gặp Tịch Hâm thật khấn trương, tôi càng ngày càng thích ở một chỗ vui vẻ thoải mái với Phương Phỉ hơn. Hơn nữa mang cô ấy về nhà hai lần, cha mẹ tôi đều rất vừa lòng với cô ấy. Có lẽ chính là cô ấy, tôi thường suy nghĩ. Chờ Tịch Hâm vào đại học, nhất định sẽ có rất nhiều bạn mới, quen biết rất nhiều cô gái xinh đẹp. Mà tôi, chỉ sợ khi đó hắn nghĩ đến tôi sẽ chỉ cười khinh thường, cười nhạo chính mình lúc còn nhỏ này. Mỗi khi nghĩ đến đây, lòng tôi có chút xót xa. Cho nên sự tồn tại của Phương Phỉ đã giải cứu tôi, ở cùng một chỗ với cô ấy tuyệt đối sẽ không cảm thấy cô đơn. Ý đồ xấu ùn ùn của cô ấy khiến cho tôi cuối cùng không thể không tập trung toàn lực mà ứng phó.

“Này... đồ ngốc! Đồ ngốc!” Phương Phỉ bá đạo xoay tay của tôi, tôi mới bỗng nhiên hoàn hồn.

“Ban ngày ban mặt mộng du cái gì đó, em gọi anh nửa ngày cũng không để ý!” Bộ dáng cô quệt miệng tức giận cũng rất đáng yêu.

“Ha ha, thực xin lỗi, anh thất thần.” Tôi khờ khờ cười nói xin lỗi. Dù sao con gái tức giận, xin lỗi luôn luôn đúng.

Quả nhiên, cô thấy tôi ngoan ngoãn xin lỗi liền lập tức cười rộ.

“Anh đó, thật là khờ, thật đáng yêu.” Cô vô cùng thân thiết trạc trạc cái trán của tôi.

Động tác này trước đây cũng từng có, một tia rung động xẹt qua tim, tôi lại cố ý làm ngơ.

“Em vừa mới nói cuối tuần này đến nhà của em có được không?” Cô làm bộ thản nhiên cầm ống hút khuấy ly nước trước mặt. Nhưng tôi rõ ràng, trong lòng cô ấy nhất định là phi thường khấn trương. Bình thường con gái nói như vậy, cũng có ý rằng tôi đã thông qua khảo sát của cô ấy, có thể mang về cho cha mẹ kiểm duyệt. Đương nhiên, tôi biết Phương Phỉ từ rất nhỏ đã không có cha mẹ, mà sống cùng chị gái. Sau khi chị gái qua đời, anh rể đối xử với cô ấy như em gái ruột, cô vẫn ở lại trong nhà anh rể. Cho nên ý cô ấy là muốn tôi đến gặp anh rể của cô.

Tôi cười đáp ứng. Không biết vì cái gì, cũng không có cảm giác khấn trương khi con dâu đến gặp mẹ chồng. Đại khái là đầu óc tôi từ nhỏ đã chậm hơn người khác nữa nhíp đi, tôi nghĩ như vậy. Nhìn gương mặt cô gái hiem khi e lệ trước mắt, tôi có loại cảm giác – chính là cô ấy. Một khi Tịch Hâm vào đại học, tôi cũng sẽ khôi phục cuộc sống bình thường. Cưới một người vợ hiền lành xinh đẹp, sinh một đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu, có một gia đình bình thường ấm áp... Vị trí nữ chủ nhân kia, hẳn chính là cô gái trước mặt.

Chính là tôi lúc ấy cũng không biết, cuộc đời này tràn ngập chuyện xấu không thể lường trước được. Cũng không biết được sự lo lắng cho bản thân mình lúc này sẽ mang lại cho tôi, cho Tịch Hâm, và cả những người xung quanh điều gì.

Cho dù tôi lảng tránh thế nào, vẫn là bị Tịch Hâm bắt được.

“Vì sao lại trốn tôi?” Trong giọng hắn tràn ngập tức giận.

Tôi hạ mi mắt, lòng có chút áy náy, lại có chút khiếp sợ, hần cứ nhiên thật sự xông vào trường học tìm tôi.
“Tôi... Gần đây bề bộn nhiều việc...?”

“Thật vậy sao? Ngay cả thời gian nhận điện thoại của tôi cũng không có?” Không xong, sao nghe vào có cảm giác người đang phát hỏa vậy.

“Tôi chỉ là muốn để cho chúng ta bảo trì một chút khoảng cách, cả hai đều nên bình tĩnh một chút...”

“Bình tĩnh?... Anh là muốn cho tôi bình tĩnh một chút đi.” Giọng hần lạnh lùng. “Anh, Tống Xuân Thiên cũng cần bình tĩnh sao? Cho dù thời điểm nào cũng là bộ dáng vô tâm vô phể như vậy, cho dù bức người khác đến nổi điên, anh vẫn không hề quan tâm đúng không! Có đôi khi thật muốn moi tim anh ra để xem nó có thật sự nóng hay không!”

Hần cơ hồ là cắn răng oán hận nói.

“Tôi không có...” Tôi cảm thấy uất ức, tránh ánh mắt hần, biện giải cho chính mình.

Hần nhìn tôi thật sâu, đôi mắt sâu nặng đó khiến cho những cảm xúc trong lòng mạnh mẽ dâng lên. Giật mình một cái, hần đột nhiên ôm tôi vào lòng thật chặt.

“Thực xin lỗi, là tôi không tốt, không nên quá gấp gáp nóng vội. Chính là đừng trốn tôi nữa được không? Tôi cũng không biết mình xảy ra chuyện gì nữa, không thấy được anh sẽ trở nên rất khó chịu...” Sức lực trẻ tuổi của hần ôm lấy tôi, lời nói không rõ ràng tràn đầy lo lắng mà bức thiết, làm cho tôi cảm thấy tim của mình như bị người giầy xéo mạnh mẽ, sinh đau sinh đau.

Không nói gì, chỉ là nhắm mắt hưởng thụ hương vị hơi thở độc đáo nhẹ nhàng khoan khoái trên người hần. Khi nụ hôn mềm nhẹ của hần dừng trên môi tôi, mí mắt, đầu mũi, tôi vẫn ở trong trạng thái say mê như trước. Ngay sau đó, tiếng chuông tan học vang lên làm tôi bừng tỉnh. Lý trí trở lại, tôi lập tức dùng hết toàn lực giãy khỏi trói buộc của hần.

“Sao vậy?” Hần khó hiểu hỏi, tựa hồ không thể thích ứng chuyện tôi đột nhiên chuyển biến.

“Tôi... Tôi có chuyện cần nói với cậu.” Hạ quyết định, khiến cho đoạn tình cảm không nên tồn tại này sớm ngày chấm dứt vẫn tốt hơn.

12. Chương 11

“Hôm nay là cuối tuần, sau khi tan học đến nhà tôi đi, tôi làm đồ ngon cho anh ăn.” Hần bắt đầu dụ tôi, như thể tôi là con nít vậy.

“Tôi...” Theo bản năng muốn gật đầu, nhưng đột nhiên nhớ tới đã hẹn cùng Phương Phỉ, vội vàng há mồm muốn cự tuyệt, lại bị hần cắt ngang trước.

“Shit!” Hần mắng một câu thô tục, như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nôn nóng cào tóc, thực khó xử mở miệng. “Xin lỗi Xuân Thiên, tôi vừa nhớ ra hôm nay có chút việc phải về nhà một chuyến, cho nên ngày mai được không? Ngày mai tan học tôi chờ anh.”

Tôi vội vã gật đầu, đáy lòng cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Trốn tránh mà cảm thấy, thời gian ngã bài với hần có thể chậm một ngày thì tốt một ngày.

Xung quanh đó cũng bắt đầu ồn ào lên, đột nhiên nhớ tới đã là giờ ra chơi. Giờ nghỉ rất dài, các học sinh cũng sẽ đi lại khắp nơi. Cho dù phía sau toà phòng học có yên tĩnh thì cũng không chắc chắn sẽ không có học sinh đến đây. Tôi thúc giục Tịch Hâm mau đi đi. Đại khái là thấy tôi ngoan ngoãn đáp ứng ngày mai sẽ đến chỗ hần, tâm tình hần tốt hơn rất nhiều, cũng không làm tôi khó xử nữa, chỉ là hơi nhẹ nhàng hôn lướt lên môi tôi một chút, nghe lời rời đi.

Nhìn nơi bóng dáng hần biến mất, tôi mới thở dài một hơi. Nhớ tới bản thân mình còn có lớp kế tiếp, tôi chỉnh chỉnh áo sơ mi bị hần làm nhàu, xoay người muốn đi hướng khác về lại văn phòng. Nhưng mà quay người lại, tôi liền đối mặt với một đôi mắt tràn đầy khiếp sợ. Máu, lập tức đông lại từ đầu đến chân.

“Tiểu... Cát...” Tôi thì thảo gọi ra một cái tên, tôi nghĩ mặt mình nhất định tái nhợt, một tia máu cũng không có.

Cách đó không xa, ở bên ngoài lùm cây đứng là vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Cát.

Hai người chúng tôi cứ như vậy, đối diện nhau không nhúc nhích. Ngược lại chính cô ấy là người khôi phục bình thường trước.

“Chủ nhiệm khối đang tìm anh, hình như là để bàn chuyện điều chỉnh giờ học.” Nói xong, cô nàng cũng không quay đầu lại, đập trên giày cao gót mà đi.

Đầu tôi choáng váng một trận, lấy tay đè lên tường để ổn định thân thể. Tiểu Cát, cô hiển nhiên cái gì cũng thấy được. Nhưng vì sao một câu khiển trách cũng không nói? Hay là...

Khi tôi đoán không được mà xiêu vẹo trở về văn phòng, mọi người đều bận rộn như trước, không ai chú ý tới sự khác thường của tôi. Tiểu Cát mặt không chút thay đổi ngồi ở vị trí của cô, cũng không có nhìn tôi. Ngồi xuống một cách không yên, tôi vô ý thức lật lật giáo án trên bàn.

Cho đến lúc tan học buổi chiều, trong trường học vẫn như cũ, không có gì khác thường, ánh mắt của đồng nghiệp và học sinh nhìn tôi vẫn giống như trước đây. Hiển nhiên là Tiểu Cát không nói chuyện buổi sáng ra. Tâm tình của tôi cũng coi như thoáng yên ổn một ít.

“Tiểu Cát... Chúng ta có thể nói chuyện không?” Trong văn phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi, tôi cọ cọ sát sát đi đến phía sau lưng cô.

“Anh muốn nói cái gì?” Cô xoay ghế lại từ máy tính, đối diện với tôi, giọng điệu không có lên xuống chút nào.

“Buổi sáng hôm nay...” Tôi không biết nên mở miệng ra sao, xấu hổ mà ngừng lại.

“Buổi sáng hôm nay có chuyện gì xảy ra sao? Tôi dường như không nhớ rõ.” Ánh mắt của cô thoát nhìn có chút khó hiểu, nhưng đôi mắt của tôi lại lập tức nóng lên, nhất thời hiểu được ý tứ của cô.

“Cám ơn cô ” Tôi lẩm bẩm cảm ơn.

“Xuân Thiên ngốc, có cái gì phải cảm ơn. Chính anh luôn ngốc ngốc như thế, tôi chỉ sợ anh phải chịu thiệt, bị kẻ xấu lừa mà thôi.” Cô đứng dậy cười cười, vỗ nhẹ đầu của tôi.

Tôi cũng cười, thật sự cảm kích. Tôi biết điều này thể hiện cô đã tha thứ tôi, có lẽ không hẳn là chấp nhận, nhưng tối thiểu cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của tôi. Thật sự cảm kích sự quan tâm và bao dung của người bạn như cô ấy.

“Sẽ không...” Giọng của tôi rất nhẹ, xác thực sẽ không, bởi vì rất nhanh mọi thứ sẽ kết thúc, tôi sẽ vẫn là Tổng Xuân Thiên bình thường mà thôi.

Hôm nay là ngày hẹn đến nhà Phương Phỉ, tôi vội vàng chạy về nhà nhỏ. Quả nhiên, mẹ của tôi đã đến, trên bàn là một giỏ trái cây xinh đẹp, còn để kèm một tờ giấy.

“Xuân Thiên! Nhớ rõ phải mặc tây trang, mẹ đã là giúp con rồi. Mặc quần áo gọn gàng một chút, khiến cho người thân nhà bạn gái con có ấn tượng tốt một chút. Con trai, chúc con trai may mắn!! Mẹ.”

Nhìn về hướng phòng ngủ, bộ tây trang hàng hiệu của tôi quả nhiên đã được là phẳng thơm, đặt trên giường. Ha ha, mẹ của tôi luôn dài dòng như thế, từ tối hôm qua đã bắt đầu gọi điện đến dặn dò cái nọ dạy dỗ cái kia. Rõ ràng đã nói tôi sẽ mua gì đó trên đường qua nhà cô ấy, vậy mà bà vẫn không yên tâm với tính hay qua loa của tôi, ngay cả giỏ trái cây cũng mua cho tôi rồi. Xem ra người làm con như tôi quả thật không thể khiến bà an tâm.

Tắm rửa nhanh chóng một cái, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái thay áo sơ mi mới và áo vest. Vốn định mang cà vạt vào, nhưng lại cảm thấy quá nóng, dứt khoát giặt xuống.

Nhìn bản thân mình trong gương, sạch sẽ lại thanh tú, tôi cười cười vừa lòng với mình trong gương, sau đó mang theo giỏ hoa quả bắt taxi, chạy thẳng đến địa chỉ mà Phương Phỉ viết cho tôi. Hồi tôi vì sao lại không

cười xe đạp? Cái này mà cũng phải hỏi hử, bên ngoài nóng như vậy, chờ tôi đạp đến nơi chỉ sợ đã giống như được vớt lên từ trong nước. Dù sao cũng là lần đầu tiên đến nhà cô ấy, giữ thể diện một chút vẫn tốt hơn.

Đến mới biết được, nơi Phương Phi ở là khu dân cư cao cấp nhất trong thành phố. Tất cả đều là biệt thự, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy. Bảo vệ cửa hiên nhiên đã được thông báo, hơi nhìn giấy chứng nhận của tôi một chút liền để tôi đi vào, còn nhiệt tình chỉ cho tôi địa điểm rõ ràng.

Nhấn nhấn chuông cửa, đây cũng là lần đầu tiên được thấy chuông cửa bằng giọng nói. Nghe giọng nói quen thuộc của Phương Phi truyền qua microphone, cảm giác thế nhưng lại có vài phần xa lạ. Nhìn nhìn giỏ hoa quả trong tay, đáy lòng tôi có phần nhút nhát.

Trước kia đã nghe người giới thiệu nói rằng hoàn cảnh gia đình Phương Phi rất tốt, lại không nghĩ tốt đến trình độ này. Mà cô ấy lại cư nhiên thích một người không có tiền không có thế như tôi, thật đúng là kỳ quái. Sờ sờ cái mũi, tôi đi vào trong cánh cửa chạm trổ đã tự động mở ra. Phương Phi đứng ở cửa chào đón tôi, vô cùng thân thiết, nắm tay tôi dẫn tôi vào.

“Anh rể, anh ấy chính là Tống Xuân Thiên.” Phương Phi giới thiệu tôi với một người đàn ông hiên nhiên đã đợi tôi từ sớm.

“Xuân Thiên, đây là anh rể của em.” Cô nàng nhéo nhéo tay của tôi, ý bảo tôi chào hỏi.

“Xin chào, đã nghe tên từ lâu.” Người đàn ông trước mặt cười thực thân thiết, hơn nữa cũng không phải là hình tượng hời hợt, bụng phê như là tôi tưởng tượng. Người đàn ông ngoài bốn mươi, dáng người cao lớn, nói chuyện kiên định cương nghị, cảm giác rất giống những người lãnh đạo trong sách hay nhắc tới.

“Xin chào, anh rể.” Tôi hiền lành gọi theo xưng hô của Phương Phi, vươn tay phải với hân.

Người đàn ông hiên nhiên không dự đoán được tôi sẽ gọi hân ta như vậy, nhưng nhìn nhìn gương mặt Phương Phi đột nhiên biến hồng, cũng không nói gì, chỉ là cười cười mời tôi ngồi xuống.

“Đã sớm nghe Tiểu Phi đề cập đến anh, chỉ là vẫn không có cơ hội gặp mặt. Vài hôm trước con bé này đã ra mệnh lệnh, cho dù bận thế nào cũng phải ở lại gặp anh vào hôm nay.” Hân trêu ghẹo.

Tôi không biết nên nói gì, chỉ là ngồi cười ngây ngô, nghe người đàn ông trước mặt này vẻ mặt đầy yêu thương kể chuyện Phương Phi từ bé cho tôi nghe.

“Cậu Tống.” Thừa dịp Phương Phi đi vào phòng bếp rửa hoa quả, sắc mặt hân đột nhiên trở nên rất trịnh trọng.

“Anh cứ gọi tôi Xuân Thiên là được.” Tôi nhanh chóng nói.

“Được rồi, Xuân Thiên.” Hân nhìn tôi. “Phương Phi từ bé đến lớn đều sống với chị gái mình, sau khi chị em ấy qua đời thì tôi vẫn luôn chăm sóc em ấy, cũng có thể nói là tôi nhìn em ấy lớn lên. Tuy rằng trên danh nghĩa tôi là anh rể của em ấy, nhưng về phần tình cảm, em ấy cũng có thể xem như là con gái tôi.”

“Vâng—” Cảm giác được lời hân sắp nói sẽ là phi thường nghiêm túc, tôi lập tức ngồi thẳng thân thể.

“Có thể thấy được, em ấy rất thích cậu. Mà theo sự hiểu biết của tôi, cậu cũng là một người trẻ tuổi chính trực thiện lương. Xem ra ánh mắt Tiểu Phi rất tốt. Cho nên, tôi nghĩ tôi có thể yên tâm mà giao em ấy cho cậu, hi vọng cậu có thể đối xử với em ấy thật tốt, đừng khiến em ấy thương tâm.” Một câu nói hiểu biết của hân rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng tôi biết người đàn ông này nhất định đã điều tra rõ ràng cả tổ tông mười tám đời của tôi rồi.

Trên lưng đột nhiên có điểm sợ hãi, cảm giác mọi thứ đều bại lộ ra trước mắt người đàn ông này. Vừa định trả lời, Phương Phi đã bưng một mâm hoa quả đi ra.

“Đã gần tám giờ rồi, vì sao Tiểu Hâm còn chưa trở về, em nhớ đã nói rõ trong điện thoại với nó rồi mà.” Giọng Phương Phi có chút hương vị làm nũng, là điều mà tôi chưa từng nghe thấy.

“Cũng đúng, đứa nhỏ này càng ngày càng không nghe lời!” Người đàn ông cau mày. Nhìn ra được, quan hệ cha con bọn họ hân cũng không phải tốt lắm. Trước kia cũng nghe Phương Phi nhắc tới, cô ấy có một đứa cháu trai nhỏ hơn so với cô ấy chỉ vài tuổi. Bởi vì nó rất phản nghịch cho nên quan hệ với anh rể cô ấy không tốt lắm, thậm chí đã tự mình dọn ra bên ngoài ở.

“Xuân Thiên, anh không biết Tiểu Hâm giống em đến mức nào đâu. Ha ha, kỳ thật là rất giống chị của em. Trách không được tục ngữ nói ‘con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.’ (1) Phải không, anh rể?”

Anh rể Phương Phỉ mỉm cười gật gật đầu, tôi đột nhiên phát hiện lúc hẩn nhìn Phương Phỉ, ánh mắt sẽ dịu dàng hơn rất nhiều.

Phương Phỉ ngồi dựa vào tôi, chậm rãi lột vỏ quả chuối trong tay, thản nhiên nói. “Em còn chưa nói với anh, Tiểu Hâm vốn là học sinh trường anh đó. Năm nay vừa tốt nghiệp, vừa mới tham gia kỳ thi cao đẳng.”

Trong đầu hiện lên điều gì đó, lại biến mất nhanh chóng khiến tôi không nắm bắt được. Tôi cười cười. “Không phải có kết quả rồi sao? Nó thi ra sao vậy?”

“Nó nha...” Phương Phỉ vừa định nói cái gì, đột nhiên có tiếng động bên ngoài truyền đến.

Phương Phỉ nghiêng tai nghe một chút, vui vẻ nói. “Nhất định là Tiểu Hâm trở về.”

Như chứng thực lời của cô ấy, chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân dồn dập vang lên, cửa phòng khách bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn trẻ tuổi xuất hiện ở cửa.

“Dì nhỏ à, dưỡng tương lai của con đâu nhĩ?” Giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai, làm cho cả người tôi chấn động. Cho dù toàn bộ thế giới lập tức sụp đổ trước mắt, cũng sẽ không làm tôi sợ hãi như thế.

Không còn kịp rồi, hẩn hiển nhiên cũng đã nhìn thấy tôi. Tươi cười lập tức đóng băng trên gương mặt, chặt chẽ nhìn tôi, không hề nháy mắt. Trong phút chốc, toàn bộ căn phòng dường như chỉ còn lại hai người chúng tôi, ngay cả không khí xung quanh cũng ngưng trệ.

“Con còn nhớ rõ mà về nha, không phải nói con về sớm một chút sao? Sao lại trì hoãn đến tận bây giờ?” Phương Phỉ cũng không hẩn là oán giận, vô cùng thân thiết kéo tay tôi giới thiệu. “Anh ấy chính là người dì nói với con, sao nào, nhìn anh ấy ngốc ngốc như vậy, nhưng là một người rất tốt.”

Ánh mắt Tịch Hâm từ mặt tôi chuyển đến cánh tay Phương Phỉ choàng qua tay tôi, sự khiếp sợ và không dám tin trong nháy mắt vừa rồi dần dần biến mất, thay thế bằng sự lạnh lẽo sâu không lường được.

“Tiểu Hâm, sững sờ đứng đó làm gì, đang nói con nha!” Giọng Phương Phỉ như truyền đến từ một nơi rất xa.

Tịch Hâm vẫn đứng tại chỗ như cũ, cuối cùng mở miệng, nhưng tầm mắt vẫn không có rời khỏi gương mặt của tôi. “Đây chính là người bạn trai mà dì nói sao?”

“Phải nha, có phải rất bất ngờ không? Xuân Thiên là giáo viên ở trường con, có phải cảm thấy rất quen mặt không?” Lời nói của Phương Phỉ khiến cho khoe miệng Tịch Hâm run rẩy một chút.

“Đây thật sự là một bất ngờ quá lớn.” Hẩn chậm rãi nói từng chữ từng chữ. Ánh mắt hung tợn khiến cho tôi cảm thấy bản thân như bị đóng đinh trên bàn, không thể động đậy được.

“Tiểu Hâm, không được không lễ phép như thế!” Anh rể Phương Phỉ cũng phát hiện con mình không thích hợp, nghiêm khắc quát lớn.

“Tôi...” Theo trực giác mở miệng muốn giải thích, lại không thể thốt ra được lời nào dưới ánh mắt lạnh như băng của hẩn.

“Khó trách tôi bảo ngày hôm nay có việc anh lại vui vẻ như thế, thì ra là như vậy...” Hẩn cười lạnh, cười đến mức tôi muốn nứt vỡ.

“Không phải...” Tôi cứng ngắc lắc đầu, hẩn dường như đã mất hết nhẫn nại, bỗng nhiên xoay người bỏ đi.

“Tịch Hâm—” Tôi không rảnh để ý tới vẻ mặt không hiểu vì sao của hai người bên cạnh, theo bản năng đứng lên từ sofa.

Nhưng lúc đuổi tới cửa hiên, chiếc xe thể thao màu đen trong sân đã gào thét mà đi. Trong bóng đêm, đèn phía sau rọi lên biển số xe, có thể thấy được rõ ràng. Thượng Hải – A***666 – đó rõ ràng là chiếc xe mỗi đêm giúp tôi đi qua con đường đen vắng, an toàn về tới nhà.

“Tịch Hâm...” Tôi thì thảo gọi hân, tôi biết chính mình đã khiến hân đả kích lớn như thế nào. Hân hoàn toàn vô tội, những thứ hân có thể cho tôi đều thẳng thắn thuần túy, không có một tia tạp chất, lại bị sự không quả quyết của tôi thương tổn.

Phương Phi cầm tay của tôi, rất ấm áp, lại không thể làm trái tim đang nhói đau của tôi ấm lên được.

Đêm đó tôi vội vàng tạm biệt, anh rể Phương Phi – không, hiện tại phải nói là cha của Tịch Hâm, sắc mặt phi thường ngưng trọng, tôi không biết hân có nhìn ra cái gì không, nhưng dưới tình huống lúc đó, thể xác và tinh thần đã mệt mỏi đến mức tôi không có sức lực để che giấu điều gì nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày – ba ngày, Tịch Hâm dù một cuộc điện thoại cũng không gọi đến. Nhìn màn hình di động yên tĩnh, tôi lẳng lặng xuất thần. Tìm khắp nơi cũng không thấy hân, cảm giác như hân đã đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời này. Tâm thần không yên, không biết hân đã đi đâu, có phải gặp điều gì nguy hiểm không – tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng làm không được. Đến lúc này, tôi mới bỗng nhiên phát giác, chính mình hiểu biết về hân ít đến đáng thương. Thậm chí còn không biết hân có những người bạn nào...

13. Chương 12

“Thầy Tổng! Đây!” Âm thanh cổ ý nâng cao khiến tôi giật nảy mình. Ngẩng đầu vừa thấy vẻ mặt cười xấu xa của Tiểu Cát.

“Thất thần gì đó.” Cô chớp mắt với tôi vài cái. “Có phải thất tình hay không?”

Tôi cố gắng nở nụ cười, nhưng sao cũng không thành công, vẫn là không thể buông tha được.

“Xảy ra chuyện gì, có phải có chuyện gì rồi không?” Đại khái là thấy tôi thật ưu sầu, cho nên cô ấy thu lại giọng điệu cười đùa, quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Cầm kích sự quan tâm của cô ấy, nhưng có rất nhiều chuyện người khác cũng không thể giúp được gì.

Cô ấy hiển nhiên cũng hiểu được, không có truy hỏi nữa, chỉ là nói với tôi một câu. “Cuối tuần này phải đăng ký nguyện vọng, phải xem xét cho Tịch Hâm, ngày đó hiệu trưởng nhờ anh chuyển lời, anh có nói với cậu ấy không?”

Tôi không trả lời, bởi vì tôi thậm chí không biết nên đi đâu tìm hân trở về. Vô thức nhìn màn hình di động, lời của Tiểu Cát khiến tôi nhớ đến cuộc nói chuyện giữa tôi và hiệu trưởng cách đây vài ngày.

“... Tịch Hâm là học sinh tốt nghiệp xuất sắc nhất của học viện Kim Kê của chúng ta từ trước đến nay, trường học tất nhiên hi vọng nguyện vọng một của cậu ấy sẽ là đại học Bắc Kinh. Nhưng mà gần đây lại có lời đồn đại nói cậu ta cứ nhiên muốn báo danh đại học A, thầy Tổng có nghe qua hay không?”

“Ha ha, không thể nào. Thành tích cậu ấy tốt như vậy, không báo danh đại học Bắc Kinh không phải rất ngốc sao?” Tôi cười pha trò, che dấu nội tâm chột dạ.

“Nếu cậu ấy có thể như vậy thì tốt quá rồi. Nhưng mà thầy Tổng—” Hiệu trưởng nhìn thẳng tôi. “Anh là giáo viên phụ đạo của cậu ấy, với mức độ nào đó, anh cũng là nguyên nhân khiến cậu ấy có được thành tích tốt như vậy. Tôi hy vọng anh có thể đi nói chuyện với cậu ấy. Tịch Hâm dù sao tuổi vẫn còn trẻ, có nhiều thời điểm không phán đoán được quyết định của mình là đúng hay sai. Trong cuộc đời giao nhau này, rọi sáng đường đi cho học trò, đây chẳng phải là chức trách đúng đắn của giáo viên chúng ta, không phải sao?”

Tôi đã quên mất mình rời khỏi phòng hiệu trưởng như thế nào, bởi vì lời hiệu trưởng nói quả thật như một gậy đánh vào đầu tôi. Đúng mà, dù sao tôi cũng mang danh thầy giáo, nếu Tịch Hâm bởi vì tôi mà buông tha cơ hội vào đại học Bắc Kinh, như vậy không thể nghi ngờ, tôi chính là thủ phạm phá hủy đi cơ hội phát triển cuộc đời của người khác.”

Trong lòng lo lắng đến chết, cũng không dám tự mình thừa nhận là bởi vì vài ngày không nhìn thấy Tịch Hâm. Gió đêm mang theo cảm giác mát lạnh, thổi tan một chút nóng bức tràn ngập trong người. Tôi khóa

kỹ xe, tha đôi chân nặng nề lên lầu. Đèn lại bị hỏng, vỗ tay thế nào nó cũng không chịu sáng, tôi thật cẩn thận bước lên từng bậc thang.

Cuối cùng chạm đến cánh cửa nhà nhỏ tôi, lấy chìa khoá từ trong ví tiền ra, vừa lúc cắm chìa khoá vào trong ổ, hai cánh tay mạnh mẽ bỗng ôm chặt tôi từ phía sau.

Kêu lên sợ hãi là phản ứng đầu tiên của tôi, nhưng người phía sau hiển nhiên đã dự đoán được, một bàn tay to lớn bịt kín miệng của tôi.

Trong bóng đêm, bờ môi nóng rực lung tung chạm vào tai tôi, mặt tôi... Tôi không ngừng giãy dụa, nhưng không cách nào thoát ra. Bất lực nhắm mắt lại, nghĩ rằng cứ nhiên có tên dê xồm không mất nào cho rằng tôi là phụ nữ. Cứu mạng – trong thời khắc tuyệt vọng nhất, trong đầu thế nhưng hiện lên một gương mặt trẻ tuổi quật cường.

“Xuân Thiên...” Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi tựa như thở dài. Lập tức, thân thể cứng ngắc của tôi liền xụi lơ xuống.

Đại khái cảm giác được tôi không hề kháng cự, bàn tay bịt miệng tôi cuối cùng mở ra.

“Tịch Hâm.” Gọi cái tên vẫn luôn xoay quanh đầu óc tôi nhiều ngày nay. Thần kinh căng thẳng đột nhiên thả lỏng, chớp mũi lại cảm thấy ê ẩm. Cho đến giờ khắc này mới bỗng nhiên phát giác, chính mình tự nhiên lại nhớ hẳn như vậy. Nhớ giọng nói của hắn, nụ hôn của hắn, hô hấp của hắn, hương vị của hắn.

Đại khái là bóng đêm dễ làm con người nảy sinh tâm lý trốn tránh, lần đầu tiên tôi không có kháng cự nụ hôn của hắn, thậm chí còn chủ động đáp lại, tiềm thức muốn đem những nhớ nhung của mình, tất cả thông qua nụ hôn này trả lại cho hắn.

Cảm giác được tôi đáp lại, hắn hiển nhiên mừng rỡ như điên, nụ hôn đơn thuần cũng bắt đầu biến chất. Chờ thời điểm tôi phục hồi tinh thần lại, đã bị hắn ôm vào nhà. Tuy rằng là lần đầu tiên vào gian phòng này, hắn lại giống như đã đến vô số lần, ôm thẳng tôi đi vào phòng ngủ. Chấn động mềm mại bên dưới khiến cho tôi kinh hoàng trong chớp mắt, rồi lại bị đôi môi hắn nhanh chóng cướp đi lực chú ý.

“Xuân Thiên... tôi yêu anh.” Đôi môi nóng rực của hắn chạm vào tôi, hô hấp hắn hỗn loạn hoà cùng với tôi.

Tim đập mãnh liệt như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nói yêu tôi. Nhưng tôi đã sớm biết được điều đó, cũng bởi vì như thế, trong lòng mới có thể tràn ngập áy náy. Tình cảm nóng bỏng, chân thành, đơn thuần như thế, muốn tôi phải đáp trả thế nào đây?

Đôi môi hắn chậm rãi chạy dọc từ cổ tôi xuống dưới, dừng ở ngực tôi, liền bồi hồi không chịu rời đi. Khi đôi môi hắn càng lúc càng thăm dò xuống phía dưới sâu, cảm giác xa lạ trên thân thể khiến cho tôi nắm chặt tóc của hắn, không chịu cho hắn tiếp tục đi xuống nữa.

“Tịch Hâm – đừng—” Trong thanh âm tôi tràn ngập kinh hoàng, cùng với tình triêu bị hắn khơi mào khiến tôi bối rối không thôi. Mặt khác, lửa nóng của hắn kề sát vào tôi cũng khiến tôi không thể không sợ run lên.

Mặc dù cự tuyệt, nhưng đáy lòng tôi cũng không có ôm hi vọng quá lớn. Bởi vì tôi cũng là đàn ông, biết rằng đàn ông một khi đã bị khơi mào ***, nói dừng là dừng thật sự rất khó. Nhưng làm tôi kinh ngạc là, Tịch Hâm lại thực sự ngừng lại. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu rọi vào phòng, ánh mắt hắn trong phóng đêm loé lên ánh sáng, sáng quắc nhìn tôi. Ngay lúc tôi nghĩ rằng hô hấp cũng muốn dừng lại, đôi môi hắn lại nhẹ nhàng chạm vào khoé mắt tôi.

“Xuân Thiên, đừng khóc, tôi sẽ không thương tổn anh.” Nghe được lời nói của hắn, tôi mới biết được mình đã khóc, nhưng đúng là giọng nói dịu dàng của hắn khiến cho tôi không thể tự chủ được mà khóc càng thêm dữ dội hơn.

“Tôi yêu anh... Tôi yêu anh...” Hắn từng chút từng chút hôn tôi, mỗi một nụ hôn đều nói một câu yêu tôi. Mà tim của tôi, cũng dần dần trầm luân trong âm thanh dịu dàng của hắn.

Thực xin lỗi Phương Phỉ, chỉ cần chấp nhận một chút là được rồi, không còn áy náy, không còn lo âu, không còn ánh mắt người khác – giao toàn bộ chính mình cho hắn, thật sự chỉ cần chấp nhận một chút là được rồi...

Thời điểm sáng sớm, một làn hương thơm đánh thức tôi đang ngủ mơ. Mặt mày buồn ngủ đứng ngoài phòng bếp, trợn mắt há mồm mà nhìn thân ảnh bận bịu ở bên trong.

“Lại đây, vốn nghĩ chốc nữa sẽ đến gọi anh rời giường.” Một nụ hôn buổi sáng dịu dàng dừng ở chóp mũi. “Ngoan, đi rửa mặt trước, bữa sáng sắp xong rồi.”

Quả thực xem tôi là con nít mà. Tôi bừa bãi đi vào nhà tắm, lại nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc rạng ngời của người thanh niên trong gương. Đây là tôi sao? Tôi ngơ ngác nhìn.

Bắt đầu từ ngày đó, Tịch Hâm vừa tắm vừa xoa tiến vào ngôi nhà nhỏ của tôi. Tuy rằng biết rõ không nên, nhưng tôi vẫn không cự tuyệt được mong muốn của hắn. Lời nói của hiệu trưởng tôi vẫn không dám quên, tôi cũng bắt đầu nói chuyện với hắn, nhưng mỗi lần đều chết yểu. Lại nói tiếp, thực mất mặt, bởi vì không chỉ một lần bị hắn hôn đến chóng mặt, quên hết tất cả đi.

“Chờ tôi vào đại học A, những lúc không phải học, chúng ta vẫn ở cùng một chỗ với nhau. Mỗi ngày tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh, đưa anh đi làm. Buổi tối lúc anh về thì đã làm xong bữa tối...”

“Tôi sẽ đi làm thêm, kiếm nhiều tiền, anh đồ ngốc này hẳn là chưa từng đi du lịch ha. Đến lúc đó tôi mang anh đi Tây Tạng xem Yak (1), đến Tây An xem chiến binh đất nung, đến hồ Đại Minh ở Tế Nam, đến núi Hưng An để xem tuyết...”

“Tôi muốn mỗi một ngày đều cầm tay anh đi vào giấc ngủ, rồi ôm anh tỉnh lại. Mỗi ngày nói câu ‘tôi yêu anh’ một lần, cho dù anh có nghe chán thì tôi vẫn muốn nói...”

Lần đầu tiên phát hiện tài ăn nói của hắn cư nhiên tốt như vậy, mỗi hình ảnh trong tương lai đều làm cho lòng tôi rung động. Có đôi khi tôi thật sự muốn phóng túng tình cảm, không cần phải vất vả giả vờ nữa. Nhưng vừa rời khỏi căn phòng tràn ngập lời ngon tiếng ngọt kia, những trời buộc lại bắt đầu trở lại bên người tôi. Chỉ là tôi trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào, giống như người mắc bệnh nan y không còn nhiều thời gian để sống, cực lực hấp thu hết thấy ấm áp có thể chạm đến được này.

Biết rõ hạnh phúc vụng trộm sẽ không lâu dài, lại không nghĩ rằng phút cuối cùng phải đối diện sự thật lại đến nhanh như thế.

Từ lúc bắt đầu, người đàn ông đối diện không nói một lời nào mà nhìn thẳng vào tôi. Ánh mắt hắn nhìn tôi như là vi khuẩn. Mà áy náy cùng tự trách đã khiến tôi mất đi lập trường nói chuyện ngang hàng.

“Hôm qua Tịch Hâm về nhà một chuyến.” Người đàn ông kia – Tịch Mộ Phong lạnh lùng nói.

Mặt của tôi run rẩy một chút, cũng không có mở miệng. Nói cũng buồn cười, tôi thế nhưng không biết anh họ của Phương Phỉ lại là nhà đầu tư lớn nhất của học viện này. Chẳng trách mỗi lần hắn ta đến đều khiến hiệu trưởng luôn luôn nghiêm cẩn tươi cười như nở hoa. Lúc biết được vị đại gia này muốn gặp tôi, ông ta đã lập tức hoá tốc tha tôi đến phòng tiếp khách cách âm này, còn săn sóc mà đóng cửa.

“Nó bảo nó yêu thương một người đàn ông, còn nói muốn ở cùng một chỗ với người đó vĩnh viễn, cho nên nó chọn báo danh đại học A.”

Mỗi một chữ của Tịch Mộ Phong đều khiến tâm của tôi trầm xuống một phần. Chờ hắn nói xong, tôi đã hiểu rõ ý đồ hắn khi đến đây.

“Tôi thật có lỗi.....” Tôi chân thành nói xin lỗi.

“Anh Tổng, tôi không cần giải thích của anh.” Xưng hô khách khí mà bất đồng với lúc trước, biểu lộ quyết tâm muốn phân rõ giới hạn với tôi của người đàn ông trước mắt.

Tôi cười khổ một chút, không biết chính mình có thể nói cái gì.

Đại khái là thấy được sự tự trách trên gương mặt tôi, hắn cũng thu liễm lại sự tức giận không cần thận biểu lộ ra lúc nãy, vẫn như cũ mà xa cách nói chuyện. “Anh hẳn là có thể tưởng tượng đến những lời này sẽ mang đến cho Tiểu Phỉ cảm giác gì đi.”

Tôi chấn động cả người. Trong khoảng thời gian này tôi cố ý không liên lạc với Phương Phỉ nữa, cùng với cảm thấy áy náy, về phương diện khác là không muốn Tịch Hâm tức giận. Mà hai người chúng tôi cũng không nhắc lại chuyện xảy ra buổi tối hôm đó, coi như chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Đứa ngốc này, lòng

tôi đau ê ẩm. Không phải tôi không rõ tâm ý của hắn, nhưng hắn còn rất trẻ tuổi, căn bản không biết sắp sửa phải đối mặt những điều gì.

“Thực xin lỗi...” Tôi chỉ có thể lặp lại một câu này.

“Tôi nghĩ anh biết, tôi chỉ có một đứa con là Tịch Hâm, sự nghiệp của tôi cũng sẽ giao cho nó trong tương lai. Anh cho rằng toàn bộ mấy vạn thành viên của tập đoàn Được Hoa sẽ dễ dàng chấp nhận chủ tịch của mình ở cùng một chỗ với đàn ông sao?” Hắn hỏi sắc bén.

Bị lời nói hắn ta làm đau đớn, tôi hạ ánh mắt, không biết nên ứng đối sao cả.

“Tôi vốn tính khi Tịch Hâm tốt nghiệp đại học sẽ đưa nó đi du học nước ngoài vài năm, học thêm vài thứ rồi trở về. Nhưng nếu nó kiên trì muốn ở cùng một chỗ với anh, như vậy tất cả đều khác.” Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói. “Tôi biết Tịch Hâm năm nay thi vào trường cao đẳng lấy được thành tích tốt như vậy, không thể không nhờ công của anh, nhưng mà nếu nó vì anh mà ghi danh đại học A, thì tương lai của nó cũng chỉ có thể làm một công nhân viên chức bình thường trong thành phố này mà thôi – anh thật sự hi vọng như vậy sao?”

Không hổ là tay già đời trong thương trường, mỗi một câu của hắn đều đâm trúng sự sợ hãi sớm tồn tại trong lòng tôi.

...

“Nếu anh thật sự quan tâm Tịch Hâm, như vậy xin hãy buông tha nó đi.”

Tôi hơi hơi rung động, bởi vì trong giọng nói cứng rắn của hắn lại trộn lẫn một chút khẩn cầu. Dù sao cũng là cha con, cho dù có nước lửa khó chung, vẫn là một lòng suy nghĩ vì con cái, bảo tôi nên cự tuyệt như thế nào?

Cho đến khi Tịch Mộ Phong rời khỏi thật lâu, tôi vẫn ngơ ngác ngồi ở tại chỗ. Hắn cũng kiên nhẫn không nói gì quá đáng, cũng không nói là tôi đầu độc đứa con tiền đồ vô lượng của hắn. Nhưng tôi không thể phủ nhận, mỗi một câu nói của hắn, tôi đều không thể tìm ra lý do cãi lại. Tiểu Cát vào xem tôi, đại khái cô ấy cũng đoán được vài phần, lại hiểu thấu mà không hỏi bất cứ cái gì, chỉ là yên lặng ngồi bên tôi.

“Tiểu Cát.” Tôi mở miệng gọi cô ấy.

“Cái gì?” Hoàng hôn lấp lánh trong mắt cô.

“Có phải tôi rất xấu không?” Giọng tôi có chút khô khốc.

Cô thở dài, lại gần vỗ vỗ đầu tôi. “Xuân Thiên ngốc, anh một chút cũng không xấu. Chỉ là bởi vì anh rất thiện lương, luôn không đành lòng thương tổn bất luận người nào. Cho nên kết quả, vất vả nhất ngược lại là anh.”

“Nhưng vẫn có người bị tôi tổn thương.” Tôi không muốn tổn thương một ai cả, nhưng Phương Phỉ, Tịch Hâm thậm chí Tịch Mộ Phong là người bị tôi tổn thương. Tôi cảm thấy uất ức, may mắn là trước mặt bạn bè không cần phải che giấu.

“Mỗi người đều có cuộc đời của chính mình, anh không thể đưa ra quyết định thay cho bất cứ ai cả, cũng không có khả năng bảo vệ cho mọi người không bị thương tổn. ‘Làm việc có thể không thuận với lòng người, nhưng nhất quyết không thẹn với bản thân’ nhớ rõ điều này là tốt rồi.” Cô ấy cũng không quá rõ những khó khăn của tôi, chỉ là hết sức nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn dần dần buông xuống. Giống như vận mệnh của tôi và Tịch Hâm, không lường trước được.

Tôi biết mình nên nói rõ ràng với Tịch Hâm, vì tôi biết hắn thật lòng, nên không thể tiếp tục như vậy được, nếu không chỉ tổn thương hắn càng sâu. Nhưng đối mặt với sự dằn dặt của hắn, tôi thủy chung không mở miệng được. Âm thầm cùng giãy dụa của tôi hắn đều nhìn thấy, nhưng không hỏi gì, chỉ là càng thêm thích lúc nào cũng ôm tôi vào ngực, ôm chặt như một đứa bé con.

Nếu không phải một chuyện ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra, thì tôi vẫn đang do dự, vẫn đang giãy dụa bởi hời hợt tình cảm và lý trí.

Chú thích:

(1) Yak: Bò tây tạng.

14. Chương 13

Đó là ngày thứ hai sau kỳ nghỉ hè, buổi sáng tôi và Tịch Hâm do thức khuya nên không rời giường sớm. Hắn một tay chống đỡ thân thể, có chút mạnh mẽ găm nhấm môi tôi, nhìn chăm chăm vào tôi như vĩnh viễn cũng không nhìn đủ. Tôi biết hắn đang sợ hãi, cho dù việc gì hắn cũng không nói, nhưng tôi vẫn biết rõ sự sợ hãi hắn giấu trong nội tâm. Dù sao, đối mặt với tương lai ai cũng không thể nắm chắc được.

Gương mặt thanh xuân của hắn dưới nắng sớm ngập tràn sức sống, lông mi anh tuấn, đôi mắt có hồn, chiếc mũi thẳng, đôi môi góc cạnh rõ ràng... Thật là một đứa nhỏ vĩ đại nha, nghĩ đến bản thân cư nhiên được hắn yêu thương, một dòng nước ấm đột nhiên dâng lên trong lòng. Tôi xúc động giữ lấy mặt hắn, dang đôi môi mình lên. Đối mặt với sự chủ động bất thành linh của tôi, hắn kinh ngạc nhíu mày, nhưng hiển nhiên cũng mừng rỡ đón nhận. Rất nhanh, quyền chủ động lại rơi vào tay hắn. Đường như mỗi lần gần bó tương giao cùng hắn, ngay cả hô hấp tôi cũng đều quên mất. Trong lúc hỗn độn, tôi dường như nghe thấy âm thanh chuyển động của ổ khoá. Lý trí có một chút cảnh giác, nhưng sự bá đạo của hắn căn bản không cho phép tôi không chuyên tâm, thuần thực lôi kéo tâm thần phân tán của tôi về.

“Xuân Thiên, con đồ lười này sao còn chưa...” Giọng nói đột nhiên vang lên như sấm trời, khiến cho tôi bừng tỉnh từ trong nụ hôn cuồng nhiệt.

Cứng ngắc quay sang, gương mặt tái nhợt của mẹ xuất hiện ở cửa phòng ngủ. Đại khái là rất kinh hoảng rồi, tay bà thậm chí còn giữ nguyên tư thế đẩy cửa.

“Mẹ...” Tôi sợ hãi kêu một tiếng.

Gương mặt phúc hậu của mẹ như đã không còn một giọt máu, chỉ mấy móc đời ánh mắt từ người tôi sang gương mặt Tịch Hâm.

Ngược lại Tịch Hâm khôi phục bình thường sớm nhất, hắn buông tôi ra, nhanh chóng kéo chiếc chăn không biết đã bị hắn kéo đi lúc nào mà che người tôi lại, rồi nhanh chóng mặc áo ngủ vào. Sau đó hắn cư nhiên thẳng tắp đi đến trước mặt mẹ tôi, lễ phép tự giới thiệu. “Thưa bác, con tên là Tịch Hâm.”

Dường như đến giờ phút này, mẹ tôi mới tin tưởng những gì mà bà vừa nhìn thấy. Bà không để ý đến Tịch Hâm, mà chuyển tầm mắt về phía tôi, ra mệnh lệnh. “Xuân Thiên, hôm nay về nhà một chuyến.”

Rồi bà không quay đầu lại mà đi ra ngoài. Tôi thậm chí nhìn thấy bả vai hơi còng của bà run nhè nhẹ.

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Tịch Hâm ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Đến lúc này tôi mới phát hiện chính mình đang run rẩy.

“Làm sao đây, Tịch Hâm. Mẹ tôi thấy được, tôi phải làm sao đây?” Tôi kinh hoảng, tay chân lạnh lẽo.

“Suyt – đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì...” Hắn vỗ lưng tôi theo tiết tấu, không ngừng hôn tóc tôi, như đang dỗ đứa trẻ khóc nháo.

Tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn dần dần làm cho tôi im lặng lại, trái tim cũng không còn bối rối như lúc bắt đầu nữa. Điều nên đến cuối cùng vẫn đến, cự tuyệt ý tốt của Tịch Hâm muốn đi theo, tôi trở về nhà một mình. Bởi vì tôi nên thừa nhận, tôi không muốn trốn tránh.

Trong phòng khách, vẻ mặt cha mẹ đều rất nghiêm túc, cha tôi còn trầm lặng hút thuốc. Mẹ có chút lo lắng nhìn tôi. Tôi biết, mẹ nhất định đã nói hết mọi chuyện sáng sớm nay cho cha tôi rồi.

“Cha—” Tôi mở miệng, thấy cánh tay cầm thuốc của cha run lên, nhưng vẫn không chịu nhìn tôi.

“Mẹ.” Tôi chuyển sang người mẹ vẫn luôn hiểu tôi nhất.

Hốc mắt bà hồng hồng, hiển nhiên là đã khóc rất nhiều.

“Xuân Thiên, con nói cho mẹ, rốt cuộc mọi chuyện là sao. Sáng sớm hôm nay có một người đàn ông gọi điện đến, nói rằng con dụ dỗ học sinh nam, còn nói chúng ta làm cha mẹ phải dạy dỗ con mình cho tốt. Mẹ với cha con đương nhiên không tin, nhưng đã qua kỳ nghỉ hè hai ngày con vẫn chưa về nhà một chuyến... Cha con lo lắng bảo mẹ qua đó xem sao, kết quả...” Đôi mắt mẹ càng lúc càng đỏ, bộ dáng tiêu tụy vô cùng đáng thương.

Lời của mẹ làm lòng tôi trầm xuống, Tịch Mộ Phong, anh không bức tôi đến đường chết anh không vừa lòng sao?

Sự im lặng của tôi hiển nhiên làm cho mẹ càng thêm bất an.

“Xuân Thiên nha, con luôn luôn ngoan ngoãn, con nói thật cho mẹ biết đi, có phải gặp phải người xấu hay không? Học trò bây giờ rất xấu, đừng sợ, nói cho mẹ nghe, người kia – nó uy hiếp con đúng không?” Trong ánh mắt mẹ tràn ngập chờ mong, lo lắng đợi câu trả lời của tôi.

Nhất thời, nước mắt làm mờ tầm mắt tôi. Đây mà người mẹ che chở chăm lo cho tôi từ bé đến lớn, cũng như bao người mẹ trên thế giới này, cho dù con của mình làm sai cái gì, phản ứng đầu tiên, người sai nhất định phải là con nhà người khác.

Tôi biết, nếu hiện tại tôi lừa bà rằng mọi thứ bà nhìn thấy sáng hôm nay đều là giả, hoặc nói tôi bị ép buộc, là trái lương tâm, bà nhất định sẽ tin tưởng. Đúng hơn là bà hi vọng tôi sẽ nói như vậy. Nhưng mà tôi không thể, tôi thật sự không có cách nào nói chính mình bị Tịch Hâm ép buộc, tôi có hèn hạ thế nào cũng không có cách nói dối, đẩy hết tội lỗi lên người con trai toàn tâm toàn ý đối với tôi như vậy.

“Mẹ... Thật xin lỗi.” Tôi thì thào nói.

Hi vọng trong mắt bà nhất thời bị dập tắt, không dám tin nhìn tôi, dường như trước mặt bà là một con người xa lạ nào đó.

“Thật xin lỗi, cậu ấy không phải người xấu, cũng không có ép buộc con cái gì. Ở cùng với cậu ấy... là con tự nguyện...”

“Bốp!” Tiếng bạt tay vang lên mạnh mẽ. Ôm má đau đớn, tôi khiếp sợ nhìn cha đang giận dữ trước mặt. Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ chưa bao giờ đánh tôi dù chỉ bằng một ngón tay. Tuy rằng cha là quân nhân gia giáo nghiêm khắc, nhưng bởi vì mấy đời nhà họ Tống, ông cũng chỉ có mình tôi là con, cho nên dù tôi có làm sai cái gì, đại đa số thời điểm cũng chỉ là hù dọa một chút, không nỡ xuống tay đánh tôi. Nhưng vừa rồi, ông cư nhiên cho tôi một bạt tai. Tôi giật mình, nhìn mái tóc đã bạc của cha, cảm giác tội lỗi như sóng biển quét đến tôi.

Mẹ hiển nhiên cũng bị sự giận dữ của cha làm cho hoảng sợ, sau một lúc thất thần liền chạy đến bảo vệ cho tôi. “Ông làm gì mà đánh nó, cho dù Xuân Thiên làm gì, nó vẫn là con của chúng ta.”

Lời nói của mẹ làm nước mắt nhăn nhin của tôi không còn kiềm chế được, chỉ cảm thấy bản thân đã làm cho hai ông bà thương tâm như thế, thật sự là bất hiếu đến cực điểm. Cho dù tôi có nói ác liệt như thế, mẹ vẫn luôn bảo hộ cho tôi.

Cha hiển nhiên cũng là nhất thời tức giận, sau khi đánh tôi cũng giật mình. Thẳng đến khi bị lời nói kịch liệt của mẹ làm bình tĩnh, nhìn con trai im lặng thừa nhận cùng người vợ đang sốt ruột, ông chà chà chân thật mạnh. “Mày điên rồi!”

“Từ giờ trở đi mày về nhà ở! Hơn nữa trước khi khai giảng cũng không cho phép rời khỏi căn nhà này dù chỉ một bước!” Cha hung hăng nói, rồi không quay đầu lại mà vào phòng.

Mẹ xoay người nhìn tôi, cẩn thận xem xét vết bầm trên má tôi, đau lòng nhíu mày. “Cha con nóng tính, con đừng làm ông ấy bức bối. Hiện tại cha con nổi nóng, con cứ làm theo ý cha đi, tạm thời đừng ra ngoài được không?”

Bà cơ hồ là nhìn tôi cầu xin, nước mắt của bà khiến tôi không thể không đáp ứng. Tuy rằng biết rõ không có được tin tức từ tôi, Tịch Hâm nhất định sẽ nổi điên, nhưng tôi không thể không để ý đến tâm tình cha mẹ mà trở về gặp hẳn.

Tôi nằm ở trên giường, im lặng nhìn bóng đèn tiết kiệm năng lượng trên trần nhà. Đã qua hai tuần, tôi không hề rời khỏi căn nhà này dù một bước. Di động bị cha tịch thu, thậm chí ngay cả điện thoại ở phòng khách cùng máy nội bộ trong phòng tôi đều bị gỡ bỏ. Tôi như tù nhân, sống trong căn phòng hơn mười mét vuông này. Tịch Hâm – thời điểm nghĩ đến cái tên này, tâm của tôi đau như dao cắt. Không biết hẳn ra sao rồi, tôi nghĩ việc tôi mất tích chắc chắn sẽ khiến hắn phát điên. Chưa từng nói qua số điện thoại và địa chỉ nhà của cha mẹ tôi cho hắn, hiện tại ngấm lại cũng là may mắn, nếu không không biết hiện tại sẽ là tình cảnh như thế nào.

Cửa bị đẩy ra, bước chân nhẹ nhàng, là mẹ.

“Haiz.” Bà ngồi bên giường tôi thở dài. Không nói gì mà thu dọn bữa sáng tôi chưa ăn được bao nhiêu, lại nhẹ bước đi ra ngoài.

Tôi không có tuyệt thực, chỉ là không biết vì sao ăn không vô được. Miễn cưỡng ăn nhiều một chút, lại lập tức nôn ra. Mẹ hiển nhiên vô cùng lo lắng, lại không làm gì được.

Mơ hồ, tôi nghe được tiếng điện thoại phát ra từ phòng cha mẹ. Rồi tiếng mẹ bắt máy, nói với ai cái gì đó. Tôi không có tâm trạng ngồi nhận điện âm thanh mỏng manh kia, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Chỉ chốc lát sau, tôi nghe tiếng cửa phòng ngủ được đẩy ra, vẫn là mẹ.

“Xuân Thiên—” Mẹ cẩn thận gọi nhẹ tôi. “Con có điện thoại, là Tiểu Cát gọi đến... Con muốn nghe không?”

Mí mắt tôi rung động một chút, thật lâu không nghe được tin tức bên ngoài, lại không nghĩ rằng Tiểu Cát sẽ gọi điện cho tôi.

Tôi đứng dậy xuống giường, cũng không cự tuyệt chiếc áo mẹ nhanh chóng khoác lên người tôi. Gần đây tôi rất kỳ quái, đột nhiên rất sợ lạnh.

“Xuân Thiên – Anh có khỏe không?” Âm thanh quen thuộc của Tiểu Cát truyền ra từ điện thoại, đột nhiên tôi cảm giác cổ họng mình khô khốc.

“Tôi khỏe lắm.” Giọng của tôi tự mình nghe vào cũng cảm thấy có chút xa lạ.

“Tôi gọi di động cho anh, nhưng máy vẫn luôn tắt.” Tiểu Cát có chút thăm oán nói.

“Tôi quên sạc pin.” Tôi bình tĩnh nói dối.

“Đúng là anh mà. Xuân Thiên...” Cô gọi tên tôi, tựa hồ có điều gì đó rất khó mở miệng.

Tim của tôi nhảy dựng, dường như cảm thấy được chuyện cô ấy sắp nói nhất định có liên quan đến Tịch Hâm. Quả nhiên, cô do dự một lát, vẫn là nói ra cái tên kia.

“Tôi nghe nói Tịch Hâm bị cha mình bắt về nhà, còn nhốt lại. Lúc đăng ký nguyện vọng tuần vừa rồi cũng là anh ta thay cậu ấy điền, báo danh đại học Bắc Kinh.”

Ánh mắt cường thế của Tịch Mộ Phong hiện ra trước mắt, quả nhiên không có cái gì là có thể tránh được lòng bàn tay của hắn ta – cho dù là tịch Hâm hay là tôi.

Nhắm mắt lại, tôi cố gắng nở một nụ cười gượng gạo. “Vậy sao, vậy cũng tốt nha.”

“Xuân Thiên – anh không sao chứ?” Giọng nói đầu kia điện thoại tràn ngập thân thiết cùng bất an.

“... Tôi không sao.” Tôi tận lực giữ nguyên tiết tấu bình thường cho giọng nói của mình.

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Xuân Thiên, tôi đến thăm anh có được không?” Dù sao cũng là bạn của tôi, sự thỉnh cầu cẩn thận của cô khiến tôi không thể cự tuyệt.

Mười mấy phút sau, Tiểu Cát xuất hiện ở bên giường tôi. Ánh mắt cô nhìn tôi hồng hồng, như đang cực lực nhấn nhai cái gì.

“Xuân Thiên ngực này, mới vài ngày không gặp nha, cứ nhiên lại gầy đi như thế.” Cô mỉm cười nhìn tôi, chế nhạo tôi như trước đây.

Tôi mỉm cười. “Tôi vốn gầy mà, không phải lúc nào cô cũng rất hâm mộ sao.”

Tôi không nhìn gương, không biết chính mình rốt cuộc gầy bao nhiêu, chỉ là cảm giác mạch máu trên mu bàn tay càng lúc càng rõ mà thôi.

Cô nín khóc mỉm cười. “Tên ngực này, miệng còn nói bậy được, có phải có người dạy hư anh không hả—”

Cô vội im lặng, áy náy nhìn tôi, như thể bản thân phạm phải sai lầm gì đó.

Tôi mỉm cười, vẫn bình tĩnh nhìn cô ấy, cẩn thận không cho đáy lòng ảm đạm thẩm thấu đến ánh mắt.

“Hi vọng anh vẫn là bộ dáng ngây ngốc ngơ ngác như trước kia, ít nhất không tội nghiệp như bây giờ, như chú cún nhỏ bị bỏ rơi.” Cô nghiêng người xoa tóc tôi.

Tôi cười, dường như trừ việc đó, cũng không biết làm cái gì.

Cô đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, cũng thuận tay đóng cửa phòng, tôi không biết cô ấy định làm gì. Một lát sau vào lại, gương mặt cô mang theo mấy phần vui sướng.

“Đứng lên, chị mang cưng ra ngoài chơi.” Cô thích giả làm người lớn, rõ ràng nhỏ hơn tôi hai tháng, lại thường xuyên thích xưng là chị.

Tôi lắc đầu, cha mẹ sẽ không đồng ý cho tôi đi ra ngoài.

Dường như cô hiểu suy nghĩ của tôi, vừa túm túm cánh tay tôi, vừa nhỏ giọng nói. “Tôi vừa nói chuyện với bác gái rồi, bác đã đồng ý.”

Mặt nhăn nhu, tôi có chút không tin được lời của cô ấy. Ngay lúc tôi do dự, mẹ đã đẩy cửa đi vào.

“Xuân Thiên, con cùng Tiểu Cát ra ngoài chơi giải sầu một chút. Buồn ở nhà mãi cũng không tốt cho thân thể.” Trong ánh mắt mẹ tràn ngập lo lắng, xem bộ dáng tôi như thể đã bệnh nguy kịch.

Không biết vì sao, lòng tôi cũng không hưng phấn nhiều lắm, ngược lại lưỡi biếng không dậy nổi tinh thần.

Tôi cơ hồ là bị Tiểu Cát cứng rắn tha ra cửa. Trước lúc rời khỏi, nhìn thấy cha ngồi trên ban công hút thuốc, tôi nhẹ giọng nói với bóng dáng ông. “Cha, con ra ngoài.”

Cha vẫn ngồi không nhúc nhích, như là không nghe thấy lời của tôi. Nhưng tôi biết, ông đã đồng ý.

Đi ra hành lang, ánh mặt trời bên ngoài chói mắt làm cho tôi trong nháy mắt không thể nhìn thấy cái gì.

“Anh có khoẻ không?” Bên tai là âm thanh thân thiết của Tiểu Cát.

Tôi không trả lời. Bởi vì cảnh phố xá đã lâu không thấy mang cho tôi cảm giác quái dị, thậm chí ngay cả không khí đều trở nên khác thường.

Hai người chúng tôi vừa chậm rãi đi đến ngã tư vừa trò chuyện. Cô nói liên miên, cẩn thận nói những chuyện thú vị của cô từ lúc được nghỉ hè, mỗi đêm cô đều xem phim dài tập, về chiếc áo mới cô nhìn trúng nhưng lại tiếc không mua...

“Tiểu Cát—” Tôi dừng bước lại, gọi cô ấy, cô lập tức quay đầu nhìn tôi.

“Tôi muốn về nhà tôi một chuyến.” Tôi yên lặng nhìn cô ấy.

“Nhưng tôi đáp ứng với mẹ anh sẽ đưa anh về nhà...”

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô ấy.

Cô cắn môi dưới nhìn tôi trong chốc lát, cuối cùng như đã hạ quyết tâm mà nói. “Được rồi, nhưng mà thân thể anh không tốt, trăm ngàn lần đừng ngây ngốc ở bên ngoài quá lâu, nhất định phải về sớm một chút.”

Tôi gật đầu đáp ứng, đi đến ven đường vươn tay gọi một chiếc taxi. Vừa ngồi vào, Tiểu Cát đã đuổi theo tới, dùng sức đập cửa kính xe. Trong nháy mắt, tôi nghĩ rằng cô ấy đã đổi ý. Nhưng cô lại nhét vào trong tay tôi mấy tờ nhân dân tệ.

“Tôi đoán anh không mang theo tiền, tôi cũng không muốn anh bị người đánh.” Cô nháy mắt tinh nghịch với tôi.

Lúc này mới nhớ đến, áo sơ mi trên người tôi không phải lúc nào cũng mang theo tiền như trước. Ở nhà ngây người thời gian dài như vậy, mẹ biết tôi sẽ không ra ngoài, cho nên khi giặt quần áo xong căn bản sẽ không bỏ tiền vào.

Cảm kích cười cười với cô, tôi nói địa chỉ khu nhà nhỏ với lái xe. Qua kính chiếu hậu, bóng dáng mảnh khảnh của Tiểu Cát dần dần rời xa, mà sự tin tưởng cùng thấu hiểu của cô cũng khiến lòng tôi dâng lên cảm giác lâu lắm đã lâu không xuất hiện.

15. Chương 14

Khu nhà quen thuộc, bảo vệ cửa quen thuộc, cầu thang quen thuộc, tất cả khiến cho tôi có cảm giác hoài cổ khủng khiếp. Biết rõ Tịch Hâm hoàn toàn không có khả năng ở đây, nhưng tôi vẫn chậm chạp không có dũng khí đẩy cửa ra. Ngơ ngác đứng lặng hồi lâu, mãi đến khi có người phụ nữ từ lầu trên xuống đổ rác, ánh mắt nhìn tôi nghi hoặc mới khiến tôi cuối cùng thở sâu đẩy cửa mà vào.

Trong phòng im ắng, một chút âm thanh cũng không có. Ánh mắt tôi u ám, không biết nên xoá tan mất mát dưới đáy lòng như thế nào. Mùi hương của hắc tựa hồ vẫn quanh quẩn trong căn phòng này, chiếc áo T-shirt màu trắng của hắc vẫn còn ngấm mình trong máy giặt ở phòng tắm. Cái gì cũng không có thay đổi, như thể tôi chỉ mới rời đi một lát, như thể giây tiếp theo sẽ nghe thấy giọng nói cứng chiều của hắc.

Suy sụp ngồi xuống sô pha, thậm chí không có sức lực bật điều hoà, tôi ôm lấy thân thể chính mình, đột nhiên bên trong căn phòng oi bức tôi lại cảm thấy rất lạnh.

Trong lúc tôi còn đang tham lam bầu vú vào mùi hương của hắc trong không khí, bỗng dưng một đôi tay mạnh mẽ dùng sức ôm tôi vào một ***g ngực vô cùng quen thuộc. Tiếng tim đập cuồng loạn bên tai khiến tôi không dám tim nổi.

“Xuân Thiên – tôi biết anh nhất định sẽ trở về!” Tiếng nói khàn khàn khiến cho cảm giác của tôi dần dần hồi phục.

Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Tịch Hâm vì sao lại ở nơi này?

Nhưng tôi còn chưa kịp hỏi ra miệng nghi vấn của mình, đã bị đôi môi cơ khát của hắc ép trở lại. Hắc cuồng loạn hôn hít, thậm chí làm đau tôi, nhưng tôi cũng không để ý. Như thế đó là điều chứng minh sự có mặt của hắc trước mắt tôi.

Không biết qua bao lâu, cơn mưa hôn mới dần dần chậm lại, môi hắc cuối cùng cũng rời khỏi tôi, bắt đầu nhẹ nhàng chạm vào mặt tôi, trên bờ mi, trên mí mắt...

“Tôi biết anh sẽ trở về, anh là của tôi, vẫn luôn như vậy...” Hắc quỳ một gối xuống trước sô pha, đôi môi nóng bỏng không chịu rời khỏi tôi dù chỉ một lát, lời nói bá đạo thốt lên giữa những khoảng hở đụng chạm. “Tôi biết anh sẽ không rời khỏi tôi, tôi biết...”

Khát vọng chiếm lấy khác thường của hắc khiến cho lý trí tôi bắt đầu thanh tỉnh.

“Sao cậu lại đến nơi này, cậu không phải...” Tôi tránh môi hắc ra, nghi hoặc hỏi.

Không biết lời của tôi có gì kích thích hắc, hắc đột nhiên ôm tôi siết sao, chặt đến mức cơ hồ làm tôi hít thở không thông. Tôi giãy dụa, nhưng không thể thoát được.

“Anh là của tôi đúng không, đúng hay không?” Giọng nói hắc thể nhưng hỗn loạn và đầy sợ hãi, dường như cánh tay chỉ cần buông lỏng ra thì tôi sẽ biến mất.

“Tịch Hâm, cậu buông ra trước—”

“Anh đáp ứng cùng đi Tây Tạng, Tây An... với tôi... Cho nên anh sẽ không kết hôn với người khác đúng không?” Hắc kích động nói, cũng muốn cầu xin câu trả lời của tôi.

Tôi giật mình, cứng người trong lòng hấn, quên cả giấy dựa. Tịch Hâm cũng phát hiện tôi khác thường, thoáng tạo ra một chút khoảng cách giữa hai người, nhìn tôi nghi hoặc.

“Cậu... vừa rồi là có ý gì? Ai muốn kết hôn?” Tôi nhú mày.

“Ông ta nói anh sẽ kết hôn với di nhỏ. Xuân Thiên, nói cho tôi biết đây không phải sự thật. Đó là một âm mưu đúng không, đúng hay không?” Hấn mạnh mẽ lắc vai tôi.

Bị hấn lắc có chút choáng váng đầu, khoé mắt tôi lại liếc thấy một tấm thiệp cưới đỏ thẫm, không biết hấn lấy từ đâu ra đã rơi ở trên sàn. Thiệp mời rộng mở hiện ra ảnh chụp cô dâu chú rể, mà người chú rể cười đến góc nghếch kia lại vô cùng quen thuộc.

“Ông ta nói hai người kết hôn, đây không phải sự thật, đúng không?” Chú ý tới tầm mắt của tôi rơi xuống tấm thiệp mời kia, Tịch Hâm không ngừng truy vấn.

“Ông ta” trong miệng Tịch Hâm là ai, không cần hỏi cũng biết, hơn nữa lấy năng lực của hấn mà nói, dùng máy tính để ghép ra ảnh kết hôn căn bản chẳng phải là việc khó. Chỉ là tôi cũng không hiểu được hấn làm như thế để làm gì, chẳng lẽ hấn nghĩ loại nói dối có thể bị vạch trần ngay lập tức này sẽ có tác dụng gì sao?

Sự yên lặng của tôi hiển nhiên làm cho Tịch Hâm càng thêm bất an, hấn liều chết ôm tôi, thân thể trẻ tuổi thế nhưng lại đang run nhè nhẹ.

“Chúng ta không cần để ý tới bất luận kẻ nào được không? Theo tôi đi, chúng ta đi thật xa, tìm một nơi không ai biết chúng ta, bắt đầu lại từ đầu. Tôi sẽ nuôi anh, sẽ cho anh những gì tốt đẹp nhất.” Giọng của hấn truyền đến từ phía trên, tôi khẽ sát ***g ngực hấn nghe thấy những lời đó mà chấn động.

Lời nói của hấn lại làm tim tôi dần bình tĩnh lại, bởi vì tôi cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của Tịch Mộ Phong là gì. Hấn cố ý, nếu không với năng lực của hấn, Tịch Hâm làm sao có thể dễ dàng trốn đến gặp tôi. Bởi vì hấn rõ ràng con của mình tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nghe hấn mà đến Bắc Kinh học đại học, cho dù hấn có thể diễn nguyện vọng thay Tịch Hâm, nhưng dù sao cũng không thể mỗi ngày đều đưa Tịch Hâm đi học. Cho nên, hấn muốn tôi lựa chọn – là ích kỷ giữ Tịch Hâm ở bên người rồi huỷ đi cuộc đời Tịch Hâm, hoặc là khiến Tịch Hâm mất hết đi hi vọng.

Thật là một biện pháp tốt, không phải sao? Biết rõ tôi chỉ có một con đường có thể đi, lại bức tôi phải tự tay cắt đứt hoàn toàn quan hệ giữa tôi và Tịch Hâm.

“Xuân Thiên, vì sao anh lại cười? Anh nhìn tôi, nhìn tôi đi...” Tịch Hâm bối rối lôi kéo chú ý của tôi.

Tôi vô ý thức xoa hai má. Tôi đang cười sao? Tôi còn nghĩ chính mình đang khóc, cảm giác lần đầu tiên rơi vào cạm bẫy mà không thể kêu cứu, đau đớn cõi lòng lại chỉ có thể nuốt máu vào bụng.

“Xuân Thiên...” Giọng của Tịch Hâm càng lúc càng hoảng sợ.

“Tôi đang cười cậu ngây thơ.” Nhìn gương mặt khiếp sợ trước mắt, trái tim tôi run rẩy, lại vẫn để những lời nói tàn nhẫn không ngừng thốt ra từ miệng. “Tôi vì sao phải theo cậu? Rời khỏi cha cậu, cậu căn bản ngay cả bản thân mình cũng không nuôi được, cậu lấy gì để nuôi sống tôi?”

Thân thể Tịch Hâm bỗng nhiên cứng ngắc vô cùng, tay hấn bắt lấy tay của tôi cũng không tự chủ được mà buông lỏng ra, khiếp sợ trong mắt cơ hồ làm cho tôi muốn bỏ cuộc. Nhưng tôi không thể ích kỷ như vậy, cũng không có biện pháp trở mặt nhìn hấn để tôi phá hoại đi tương lai tốt đẹp của hấn. Cho nên vẫn nhẫn tâm, tôi tiếp tục nói.

“Đúng vậy, tôi sắp kết hôn với Phương Phi. Chúng tôi đang yêu đương – cậu đã sớm biết, không đúng sao? Điều này thật sự rất tốt, nếu chúng tôi kết hôn, chỉ sợ cậu còn phải gọi tôi một tiếng dưỡng đó?” Tôi cố gắng làm cho giọng của mình nghe có vẻ rất nhẹ nhàng.

“Dưỡng?” Hấn cắn chặt răng lặp lại lời tôi, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt hung tợn như đang muốn bóp chết tôi. Nheo mắt lại, hấn gằn từng chữ một. “Tôi thì sao? Tôi là cái gì? Chúng ta trước đây tính là cái gì?”

Dời tầm mắt, bởi vì tôi vẫn không thể đối diện với ánh mắt hấn mà nói dối. “Đây chỉ là một trò chơi mà thôi, tôi nói rồi, tôi thích phụ nữ. Nhưng sự theo đuổi của ậu cũng làm tôi thấy rất mới mẻ, dù sao cũng

không kết hôn, vui chơi một chút cũng không có gì mà. Ngay từ đầu chỉ là mình cậu tự cho rằng tôi thích cậu mà thôi, tôi cho tới bây giờ chưa từng đáp ứng cậu cái gì.”

Không dám nhìn tới phản ứng của hắn, lại có thể rõ ràng nghe được âm thanh trái tim hắn tan vỡ.

“Anh nói anh chưa từng thích tôi? Anh nói chúng ta trước đây chỉ là một trò chơi?” Giọng nói thống khổ của hắn làm tim tôi đau đớn, lại vẫn ngụy trang thản nhiên như cũ, không để bản thân mình thất bại trong gang tấc.

“Đúng vậy, tôi từ đầu đến cuối đều không hề thích cậu. Đây chỉ là một trò chơi, không nghĩ tới tên nhóc ngốc như cậu lại thật sự hăm sâu như vậy.” Tôi biết từng từ một của mình, đều chặt đứt tình cảm của hắn dành cho tôi một phần, tạo trên người hắn những lỗ hổng chảy máu đầm đìa.

“Nhưng mà hiện tại, tôi chán rồi, không muốn chơi nữa. Hơn nữa tôi thật sự thích Phương Phỉ, vì không để cho cô ấy thương tâm, tôi cũng không thể tiếp tục lui tới với cậu nữa. Cho nên cậu đi đi, đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi cũng không muốn gặp lại cậu.”

Cuối cùng nói xong, tôi chưa bao giờ biết chính mình có thể nói dối lưu loát như vậy. Trái tim chảy máu, hốc mắt lại khô héo như chiếc giẻ rách.

Yên tĩnh

Trong phòng chỉ còn lại tiếng tim đập của tôi và tiếng hít thở nặng nề của hắn.

“Vậy sao?” Hắn đứng lên, giọng điệu quái dị làm cho tôi không tự chủ được nhìn về phía hắn. Lại phát hiện người trước mắt đột nhiên trở nên thật xa lạ, tình cảm mãnh liệt tràn đầy trong đôi mắt vài phút trước đây như thể đã biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

Phát hiện tôi nhìn chăm chú, miệng hắn nhếch lên cổ quái, cười cười đến mức cả người tôi rét run. “Xem ra thằng nhóc ngu ngốc là tôi đã bị anh lợi dụng xong rồi, cho nên muốn một cú đá văng ra?”

“Cậu đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi, dù sao hôn lễ còn rất nhiều chuyện phải làm.” Tôi làm bộ bình tĩnh bảo hắn rời đi. Nếu tiếp tục đối mặt hắn, tôi không biết chính mình còn có thể ngụy trang bao lâu.

“Tổng – Xuân – Thiên -” Hắn từ trên cao nhìn xuống tôi, hận ý trong mắt khiến tôi cảm thấy ngực mình bị người rạch một vết sâu.

“Anh cho rằng anh có thể thoát khỏi tôi dễ dàng vậy sao?” Hắn cúi người lại gần tôi, hai tay đặt hai bên tôi, tôi chỉ có thể rời lui phía sau, nhưng đụng phải lưng ghế sofa, đành phải mở lớn mắt nhìn gương mặt hắn càng lúc càng gần.

“Vẫn nghĩ đến bộ dáng ngây ngốc của anh, không ngờ người ngu ngốc thật sự lại là tôi.” Hơi thở hắn phả vào mặt tôi, có cảm giác áp bách không nói nên lời.

“Anh nghĩ rằng tôi là loại người để anh muốn gọi là đến muốn đuổi là đi sao? Vậy thì anh nghĩ sai rồi?” Giọng nói của hắn đột nhiên rất dịu dàng, nhưng oán hận trong đáy mắt lại đang trắng trợn lên án.

“Tịch Hâm, xin cậu đừng như vậy, để chúng ta bình tĩnh nói chuyện không phải tốt hơn sao?” Tôi vươn tay đẩy hắn, lại phát hiện giấy tiếp theo cổ tay mình bị nắm giữ lấy rất chặt.

“Cậu làm tôi đau!” Tôi nhíu mày, sức lực của hắn như đang muốn bóp nát cổ tay tôi.

“Anh cũng biết đau sao?” Hắn càng lại gần tôi, không thả lỏng sức lực trên tay chút nào. Hơn nữa tay kia thì xoa hai má tôi, chậm rãi trượt xuống, thuận lợi đi vào bên trong cổ áo sơ mi tôi. Không có báo trước, hắn một phen giật mạnh áo sơ mi tôi, cúc áo bắn ra bốn phía.

“Tịch Hâm!” Tôi kêu sợ hãi, chưa từng thấy hắn dữ tợn như thế. Hắn trong nhận thức của tôi vẫn luôn sẵn sàng bao dung, cho dù có khi phi thường bá đạo, nhưng chưa bao giờ làm cho tôi bị thương tổn chút nào, thậm chí ngay cả hoảng sợ cũng chưa từng.

Sự giả dối của tôi không có tác dụng gì, trở mắt nhìn áo sơ mi bị hắn lột bỏ, rồi đến thắt lưng, cuối cùng ngay cả quần tây trang cũng rời khỏi cơ thể của tôi. Không chỉ có như thế, tay của tôi trong lúc giây phút đã bị hắn không kiên nhẫn dùng áo sơ mi trói chặt lại trên đỉnh đầu.

“Thân thể này – tôi chưa từng không cẩn thận mà thương tổn như vậy, luôn thật cẩn thận vì sợ dọa đến anh.” Hấn nhìn tôi từ trên cao, tầm mắt lướt qua, nóng bỏng như thể điều thuốc.

“Kết quả thì sao?” Hấn cười lạnh. “Anh thế nhưng lại xem tôi là đồ ngu mà đùa giỡn.”

Lời nói lạnh như băng khiến tôi nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn người con trai xa lạ này, cũng không muốn nhìn thấy bản thân mình khổ sở như thế.

“Nhìn lúc tôi vì anh mà đau khổ áp chế vọng của mình, anh nhất định cảm thấy rất đắc ý đi...” Cảm giác được tay hấn mơn trớn trước ngực tôi, kéo dài xuống dưới, lông tơ cả người tôi dựng lên, miễn cảm biết được mỗi một động tác thật nhỏ của hấn.

Khi tay hấn trượt vào giữa hai chân tôi, tôi đột nhiên mở mắt.

“Đừng!” Tôi nghe được âm thanh hoảng sợ của mình.

“Đừng?” Hấn đùa cợt nhìn tôi. “Anh cho rằng anh còn có quyền lợi nói đừng sao?”

Nơi yếu ớt nhất của thân thể bị hấn cầm lấy, lại không có sức giãy ra, chỉ có thể mặc người vuốt ve thưởng thức.

Nước mắt chảy ra từ khoé mắt, lại nhanh chóng được người hôn đi.

“Vì sao lại khóc? Mới như vậy mà đã chảy nước mắt, phần phần khích nhất anh còn chưa thấy đâu.” Giọng nói dịu dàng bên tai làm cho tôi có loại ảo giác, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, hấn vẫn là Tịch Hâm toàn tâm che chở của tôi.

Nhưng rất nhanh tôi liền phát hiện chính mình sai lầm rồi, hai chân đột nhiên bị kéo lên ấn trước ngực, Tịch Hâm mở dây kéo quần mình, rồi một vật gì đó nóng rực gằng gượng để trước nơi mà tôi cũng không dám tưởng tượng.

“Tịch Hâm, xin cậu...” Trĩ độn thể nào cũng hiểu được hấn muốn làm cái gì. Tôi hoảng sợ mở to mắt, cầu xin nhìn hấn.

“Đã quá muộn rồi.” Hấn hôn khoé mắt của tôi, một ngón tay lập tức chen vào nơi chưa từng bị đối đãi như thế.

Tôi đau đến thét chói tai, liều mạng giãy dụa, nhưng hấn vẫn kiên quyết đâm vào người tôi.

“Anh nghĩ rằng mỗi lần tôi ôm anh đều đang nghĩ cái gì? Tôi nói cho anh biết, là tôi nghĩ về cái này.” Theo lời nói của hấn, một ngón tay nữa lại đi vào. “Anh cho rằng mỗi đêm tôi ôm anh đều không làm cái gì cả, anh cho rằng mỗi lần anh nói không muốn đều phải dừng lại là chuyện dễ dàng như vậy sao? Nếu không phải rất dễ ý, anh nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm cảm nhận của anh như vậy sao? Nếu không phải sợ dọa anh, anh nghĩ rằng tôi thật sự không có dục vọng với anh sao?”

Mỗi một câu của hấn đều đâm vào tim tôi. Hiện tại mới biết được trước kia mình được người kia yêu thương săn sóc như thế nào. Chính là cho tới bây giờ, tựa hồ hết thảy đều đã không thể cứu vãn rồi.

“Xuân Thiên, nói anh yêu tôi được không? Nói rằng những điều vừa nãy đều là gạt tôi, chỉ là nói giỡn với tôi mà thôi.” Nụ hôn hấn nhẹ nhàng dừng bên khoé mắt tôi, đột nhiên dịu dàng dỗ tôi.

Cơ hồ đầu hàng trong sự dịu dàng của hấn, cơ hồ sẽ thẳng thắn nói cho hấn là tôi đã lừa hấn, bảo hấn đừng rời khỏi tôi... Nhưng sau khoảnh khắc yếu đuối, tôi bỗng nhiên nhớ tới chuyện mình phải làm.

“Đừng có ngớ ngẩn, tôi chưa từng thích cậu.” Tôi nghiêng qua tránh đôi môi hấn, quyết tâm nói trái lương tâm.

Tay hấn nắm lưng tôi đột nhiên dùng sức, như muốn bẻ tôi gãy đôi. Còn chưa kịp thở sâu vì đau, hấn động người một cái, vật to lớn cổ gằng đâm vào không gian chật hẹp phía sau của tôi. Nhất thời, đau đớn kịch liệt vì bị xé rách truyền đến, tôi giật mạnh lên, lại nhanh chóng bị hấn đặt ở dưới thân.

“Đây là anh tự tìm!” Hấn tàn nhẫn nói, không để ý tôi cơ hồ đau ngắt, cho đến khi cơ thể tôi co rúm, mặc hấn ra vào, có chất lỏng từ trong cơ thể chảy ra, trong lòng ầm ầm hiểu được nơi đó nhất định là bị rách, nhưng máu trơn cũng càng tiện cho hấn tàn sát bừa bãi hơn.

Tôi theo va chạm mãnh liệt của hắn mà không ngừng nảy người lên, đôi mắt mất đi tiêu cự chỉ có thể bắt lực nhìn trần nhà. Cảm giác hắn ở trên người tôi không ngừng cắn nghiền, mà cổ họng của tôi cũng cảm nhận được độ mạnh yếu của răng hắn, đây căn bản không phải là tình ái, mà là muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Nơi thân thể liên kết với hắn đau đến gần như chết lặng, nhưng thế nào cũng không bằng đau đốn trong lòng.

Ánh mắt tràn ngập dự vọng cùng thống hận làm cho tôi cuối cùng hiểu được, hiện tại ở trong thân thể tôi không phải là Tịch Hâm mà tôi quen biết, không phải là người yêu tôi, chiều tôi, dung túng tôi, là thiếu niên có đôi mắt nóng cháy, mà là một người hoàn xa lạ. Tôi, Tống Xuân Thiên, đang bị một người con trai xa lạ cưỡng bức – nhận thức này làm cho tôi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Đau đốn dường như là vô tận, không biết qua bao lâu, ngay lúc tôi nghĩ bản thân mình sắp mất đi ý thức, cuối cùng sau một trận ra vào dồn dập, một dòng nóng rực phun trào sâu vào trong cơ thể tôi, vật cứng rắn xỏ xuyên qua tôi cũng dần dần mềm xuống. Nằm trên người tôi thở dốc một lát, hắn mới rút bộ phận ở trong người tôi ra. Lúc hắn rút khỏi, cảm giác trong thân thể có thứ gì đó cũng chảy ra theo. Không biết thấy được cái gì, hắn hơi hơi sững sốt, lại lập tức khôi phục lạnh lùng vốn có.

“Đừng có giả vờ biểu tình bi thương, đây là anh nợ tôi.” Mặt không chút thay đổi sửa sang lại quần áo, hắn đứng ở giữa phòng khách, lạnh lùng nhìn tôi. “Như anh mong muốn, tôi sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của anh nữa. Nhưng mà nhớ kỹ, đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi. Nếu không – tôi không dám cam đoan chính mình có bóp chết anh hay không!”

Hắn oán hận nói xong, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, chỉ để lại tôi như một con búp bê vải rách nát, vô lực ngã trên ghế sofa.

Một hoặc hai giờ sau, tôi cuối cùng có thể thoáng hoạt động thân thể một chút, cố gắng gập lại cánh tay cứng ngắc, đưa đôi tay bị trói đến bên miệng, dùng răng nanh liều mạng cắn nút trói kia. Mũi bị ma sát có chút đau, trên áo sơ mi cũng xuất hiện vết máu. Nhưng tôi không quan tâm, vẫn sống chết mà cắn. Cuối cùng, hai tay tôi cũng lấy lại được tự do.

Xoay người muốn đứng lên, lại đau đến mức nhanh chóng nằm trở về. Toàn thân mỗi một xương cốt đều như thể bị nghiền nát, thắt lưng cũng như bị gãy, căn bản không có sức. Nơi làm cho tôi không thể mở miệng lại đau đến tận tim. Thở dốc trong chốc lát, cảm thấy trên người có một chút sức lực, tôi nhẫn nhịn đau đốn ngã xuống sàn, cơ hồ chỉ dùng tay để bò về phía trước. Hai mét, bên cạnh tủ TV, chiếc điện thoại màu trắng ngà là thứ duy nhất trong mắt tôi.

Khoảng cách bình thường chỉ là vài bước lúc này lại giống như chân trời góc biển. Cuối cùng đến được chân tủ gỗ, tôi khởi động thân thể, cố sức đụng đến điện thoại, nhưng cánh tay bị trói lâu không chịu được sức nặng toàn thân, nhanh chóng khiến bản thân tôi ngã xuống đất một lần nữa. Ngay cả điện thoại cũng bị đổ xuống dưới, ổng nghe ngã nhào sang một bên.

Tôi nắm ống nghe lên, vươn ngón tay run run ấn một dãy số quen thuộc. Thời gian chờ đợi ngắn ngủi trong lỗ tai tôi lại dài như cả thế kỷ.

“Alo?” Giọng nói như truyền đến từ một nơi rất xa, tôi cảm thấy ý thức của tôi đang từ từ rời khỏi cơ thể.

“Alo? Là Xuân Thiên sao? Là anh đúng không, xảy ra chuyện gì, có chuyện gì? Nói chuyện đi!!” Âm thanh trong ống nghe dần trở nên lo lắng.

“Tiểu Cát – cứu tôi.....” Âm thanh thô ráp phát ra từ trong cổ họng, xa lạ như là của người khác.

16. Chương 15

Giọng của Tiểu Cát liên tiếp phát ra từ ống nghe, nhưng không thể chạm đến đầu óc gần như đã đình trệ của tôi. Thân thể vốn suy yếu sau khi trải qua sự đối đãi này đã sớm cạn kiệt đến cực hạn, không biết bản thân mình đang nói cái gì, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ. Ống nghe rất khó cầm tay mệt mỏi, trước mắt tối đen, đột nhiên cái gì cũng không biết.

Không biết qua bao lâu, một mùi hương gay mũi khiến tôi tỉnh lại. Mở to mắt, cảm giác chính mình đang nằm ở một gian phòng xa lạ. Mùi thuốc khiến tôi theo bản năng nhú mào, đây hẳn là mùi bệnh viện mà tôi chán ghét. Nói cũng dọa người, bởi vì tôi sợ đau, sợ tiêm, cho nên tới bây giờ nơi tôi sợ nhất chính là bệnh viện.

Nhưng mà vì sao tôi lại ở nơi này? Tôi giật mình, muốn ngồi dậy, lại cảm giác toàn thân đều đau đớn kịch liệt, dường như mới bị người khác đánh. Nhất là một bộ phận trên cơ thể truyền đến đau đớn xa lạ khiến cho đầu óc trì trệ của tôi bắt đầu hoạt động lại. Tiểu Cát tới tìm tôi... Mẹ đồng ý cho chúng tôi ra ngoài... Rồi Tịch Hâm đột nhiên xuất hiện... Rồi tắm thiệp cưới kia... Rồi tôi nói rất nhiều lời tổn thương hắn, bảo hắn rời khỏi tôi... Rồi sau đó...

Trong nháy mắt, từng thương tổn xuất hiện ở trên người tôi lại lần lượt trở về trong đầu, ánh mắt khát máu của Tịch Hâm làm cho tôi rung mình mạnh một cái. Vẫn không thể tin tưởng được cảnh tượng ác mộng kia, thế nhưng lại là sự thật...

Có người đẩy cửa tiến vào, tôi theo bản năng nhìn qua.

“Xuân Thiên, anh tỉnh rồi!” Tiểu Cát vui sướng bỏ nhào đến trước giường tôi.

“Tiểu Cát?” Tôi mở miệng, âm thanh đứt quãng khó nghe khiến cho tôi nhú mào. “Đây là nơi nào?”

Tiểu Cát nhìn tôi, đôi mắt đột nhiên đỏ lên. “Anh không nhớ rõ sao? Buổi chiều hôm qua lúc nhận được điện thoại của anh, tôi gần như bị anh hù chết. Nhất là lúc chạy đến nhà của anh, anh bị thương đầy người, không nhúc nhích nằm ở nơi đó, trên mặt đất đều là máu. Anh cũng không biết, lúc mới nhìn thấy anh, tôi còn nghĩ rằng anh đã chết...”

Nước mắt chảy xuống hai bên gò má Tiểu Cát, tí tách rơi xuống mu bàn tay đang được truyền nước biển của tôi.

“Thực xin lỗi, dọa cô rồi.” Tôi cố gắng mỉm cười với cô ấy, muốn nâng tay lên lau nước mắt của cô, lại phát hiện cánh tay căn bản là không có sức lực. Mè man nhìn về phía tay mình, không ngờ phát hiện cổ tay lộ ra khỏi áo bệnh nhân bầm tím hết cả. Ký ức bị trói lại không thể nhúc nhích như hiện ra trước mắt, tôi thống khổ nhắm hai mắt lại.

“Là Tịch Hâm đúng không?” Giọng tiểu Cát đột nhiên phi thường phẫn nộ.

Tôi không nói gì.

“Hắn quả thực là người điên... Bác sĩ nói anh... Nơi đó bị xé rách nghiêm trọng, đã mổ khâu lại cho anh rồi, nhưng trong một tuần không thể ăn được gì, chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng, cũng phải cố gắng ít uống nước. Hơn nữa sau khi anh tỉnh lại tốt nhất nên nằm nghiêng, để tránh đè lên miệng vết thương.”

“...” Đôi mắt lạnh lùng mà tàn nhẫn xuyên thấu tôi dường như hiện lên rõ ràng trước mắt tôi.

“Xuân Thiên.” Giọng Tiểu Cát đột nhiên ngưng trọng, vô cùng cẩn thận. “Đây căn bản chính là cường bức! Nhưng mà đừng lo lắng, nếu anh muốn kiện hắn, tôi có thể giúp anh.”

Kiện hắn? Tôi khiếp sợ mở to mắt, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tiểu Cát.

“Anh biết không, toàn thân anh đều là dấu vết bị cắn, hơn nữa vết hầu của anh... Tên khốn nạn đó – hắn căn bản là muốn giết anh!”

Tôi thử chuyển động cổ, lại phát hiện căn bản không động đậy được, đại khái là bị băng bó lại. Tôi lại nghĩ đến cảm giác rãnh nanh xuyên thấu làn da, bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy. Ngay lúc đó Tịch Hâm nhất định là hận tôi tận xương, hận không thể cắn nát được tôi.

“Tôi đã nhờ bác sĩ xem xét dịch thể từ trong cơ thể anh, nếu anh muốn kiện hắn, bệnh viện tố về cũng sẽ ra tòa làm chứng!”

Xem xét, khởi tố, ra tòa? Những từ lạnh như băng liên tiếp làm cho lòng tôi hoảng hốt.

“Không cần!” Tôi cầu xin nhìn Tiểu Cát, đau khổ cầu xin. “Xin cô, tôi không có khả năng kiện hắn...”

“Không có khả năng?” Tiểu Cát nhướn mi, lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa nhìn tôi. “Vì sao lại không có khả năng? Hẳn chính là phạm tội, nếu anh dung túng hẳn, như vậy sẽ chỉ khiến mình bị thương tổn lớn hơn lần sau!”

“Lần sau?” Tôi hạ thấp mắt, chua xót lặp lại lời của cô ấy. “Sẽ không, chúng tôi vĩnh viễn sẽ không có lần tiếp theo.”

“Như anh mong muốn, tôi sẽ không đến quây rầy cuộc sống của anh nữa. Nhưng mà nhớ kỹ, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không – tôi không dám cam đoan chính mình có bóp chết anh hay không!”

Một câu cuối cùng Tịch Hâm để lại vẫn còn vang vọng bên tai, tôi biết, hẳn sẽ vĩnh viễn không gặp lại tôi. Nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của hẳn, cả trái tim tôi đều giật mạnh. Hẳn hận tôi – đây là điều duy nhất tôi có thể cảm nhận được. Mà đây cũng chính là mục đích của tôi, không phải sao? Nhưng hiện tại mục đích đạt được, tim tôi vì sao lại đau như thế, đau đến mức hít thở không xong.

“Xuân Thiên, Xuân Thiên – anh bị sao vậy? Có phải không thoải mái không?” Đại khái là bộ dáng đau khổ của tôi dọa sợ Tiểu Cát, cô lo lắng hỏi tôi liên thanh.

Không biết lấy sức từ đâu, tôi nhẹ cầm tay cô, thậm chí ngay cả kim tiêm đâm vào cơ thể cũng không có cảm giác đau đớn.

“Tiểu Cát, tôi xin cô, đừng nói chuyện này ra ngoài, tôi xin cô!”

“Anh điên rồi, Xuân Thiên! Mau thả tôi ra, trên tay anh có kim tiêm!” Tiểu Cát bối rối đẩy tay của tôi, đồng thời quay đầu ra ngoài kêu lên. “Y tá, y tá – mau tới đây đi!”

“Xin cô, Tiểu Cát. Xin cô...” Tôi vẫn bắt lấy tay cô ấy, không chịu buông tha, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Không biết có phải bị cầu xin trong mắt tôi đã động hay không, cô cắn môi dưới, cuối cùng cũng đáp ứng. “Được, tôi không nói. Anh mau thả tay ra.”

Lúc này y tá nghe được tiếng Tiểu Cát la lên cũng đẩy cửa mà đi vào.

Cho đến khi nghe được hứa hẹn từ miệng cô, tôi mới suy sụp ngã trở về gối. Mặc cho y tá thuận thực rút kim tiêm trên tay ra, lại nhanh chóng làm xử lý.

Ép buộc cả ngày, một chút sức lực còn sót lại cũng tiêu hao hết, tôi ỉn ỉn trầm trầm lại lâm vào mê man.

Trong mộng lung, một cuộc trò chuyện khiến tôi tỉnh lại từ trong mộng.

“Ngài Tịch, tôi nghĩ Xuân Thiên không muốn nhìn thấy anh, mời anh đi cho!” Chưa từng nghe qua Tiểu Cát dùng giọng điệu lạnh lùng như thế nói chuyện với ai.

“Tôi chỉ là tới thăm anh ta, cũng không có ác ý.” Giọng nói rất quen thuộc, nghe qua ở đâu rồi?

Tôi theo bản năng mở mắt, lại thấy một người không muốn nhìn thấy nhất.

“Anh Tổng, anh tỉnh rồi.” Tịch Mộ Phong đứng ở cửa đã nhìn thấy tôi mở to mắt, muốn bước lại gần.

Tiểu Cát nhanh chóng đứng trước giường bệnh, như gà mái bảo vệ gà con, trừng mắt với người đàn ông đầy lực uy hiếp kia. “Ngài Tịch, chớ có trách tôi không cảnh cáo anh, chúng tôi hiện tại có đủ căn cứ chính xác để khởi tố Tịch Hâm tội cưỡng bức. Nếu anh còn muốn quấy rầy Xuân Thiên, tôi đây chỉ có thể báo cảnh sát.”

Trong mắt Tịch Mộ Phong hiện lên cái gì đó, rồi lại biến mất khiến tôi không nhìn rõ. Hẳn đứng tại chỗ, cũng không có kiên trì lại gần tôi nữa. Nhưng tầm mắt hẳn lại dời đến mặt tôi.

“Anh Tổng, tôi thật có lỗi. Tôi cũng không biết Tịch Hâm thế nhưng lại làm ra chuyện tổn thương anh như thế.” Ánh mắt hẳn thoạt nhìn thực thành khẩn.

Tôi cười lạnh dưới đáy lòng, đây tính là cái gì? Từ đầu đến cuối chính là ông ta sắp xếp, để mặc cho Tịch Hâm gặp mặt với tôi, nhất định đã biết chắc tôi sẽ làm cho Tịch Hâm hoàn toàn hết hy vọng. Tôi không tin hẳn không dự đoán được hành vi điên cuồng của Tịch Hâm. Hoặc là nói, hẳn cũng không quan tâm tôi

có bị thương tổn gì không, chỉ cần hấn đạt được mục đích, loại nhân vật nhỏ bé trở thành chướng ngại của con hấn như tôi, có bị thương hay không thì cũng có quan hệ gì đâu.

“Nếu có cơ hội, tôi hy vọng có thể tận lực bồi thường anh. Tôi vừa rồi đã nói chuyện với bác sĩ, yêu cầu chuyển anh đến bệnh viện lớn hơn một chút.”

Tôi không trả lời, nhưng thật ra Tiểu Cát tức giận vô cùng đã cự tuyệt thay tôi. “Cảm ơn ý tốt của anh, Xuân Thiên ở đây tốt lắm rồi, không cần chuyển viện! Nói đúng hơn, anh rõ ràng muốn giết người diệt khẩu!”

Tịch Mộ Phong không để ý đến lời nói móc của Tiểu Cát, vẫn yên lặng nhìn tôi như cũ. “Tôi là thật lòng muốn làm cho anh cái gì đó, dù sao Tịch Hâm phạm loại này sai lầm cũng là bởi vì tôi làm cha mà quản dạy không nghiêm. Anh có gì yêu cầu đều có thể đề xuất, tôi nhất định sẽ làm được.”

Không hổ là kẻ có tiền, buổi nói chuyện thẳng thắn đến cực điểm. Tựa hồ tôi có công phu sư tử giấy thế nào cũng không khiến hấn nhướn mày một chút.

Tôi đột nhiên muốn cười, cảm giác chính mình thế nhưng lại giống đàn bà quyến rũ cậu chủ nhà giàu trong phim truyền hình hạng ba, bà mẹ có tiền tự mình đến nói điều kiện – nói đi, bao nhiêu tiền mới bằng lòng buông tha cho người con tương lai sáng lạn của tôi.

Chưa bao giờ tôi có cảm giác oán hận như thế này với người khác, hận hấn muốn dùng tiền bù lại những thương tổn của tôi.

“Nếu tôi nói tôi muốn toàn bộ tập đoàn Dược Hoa thì sao?” Tôi lạnh lùng mở miệng.

Hấn ngẩn ra, hiển nhiên thật không ngờ tôi thế nhưng lại đưa ra yêu cầu tham lam như thế.

“Anh Tổng—” Hấn nhú mày.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, cũng chẳng muốn phí sức liếc nhìn hấn một cái. Nhắm mắt lại, tôi một mỗi nói. “Yên tâm, tôi sẽ không kiện Tịch Hâm. Anh có thể đi rồi.”

Không có âm thanh gì, bên trong im ắng. Nhưng tôi có thể cảm nhận được tầm mắt hấn vẫn chưa rời khỏi tôi.

“Tầm chi phiếu này không nhiều tiền lắm, nhưng là một chút tâm ý của tôi, hy vọng anh có thể nhận lấy.” Giọng điệu chân thành, nội dung lời nói lại hoàn toàn tương phản.

Tôi mở to mắt, thấy hấn đặt tờ giấy hình chữ nhật lên bàn trà.

“Tiểu Cát, phiền cô một chút. Tôi mệt mỏi, cô giúp tôi đưa ngài Tịch ra ngoài đi, thuận tiện trả thứ gì đó lại cho anh ta.” Tôi một lần nữa nhắm mắt lại.

“Ngài Tịch, anh nghe rồi, Xuân Thiên nói anh ấy mệt mỏi, mời anh đi ra ngoài đi.” Tiểu Cát lạnh lùng giúp tôi tiễn khách.

Người đàn ông kia hiển nhiên do dự một chút, nhưng vẫn là rời đi.

Nghe âm thanh đóng cửa, tôi mờ mịt mở to mắt nhìn trần nhà. Tôi biết cho dù tôi đáp ứng không kiện Tịch Hâm, hấn cũng tuyệt đối không có khả năng yên tâm, cho nên hấn hiện tại hấn là đi tiêu diệt thứ gọi là căn cứ chính xác trong lời Tiểu Cát. Như vậy cũng tốt, tối thiểu, Tịch Hâm cũng an toàn.

Tôi khôi phục rất nhanh. Dù sao tuổi trẻ, vết thương nghiêm trọng như thế nào cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần khép lại. Một tuần sau, tôi xuất viện. Không về ở nhà cha mẹ, tôi về căn phòng tôi từng có một khoảng thời gian chung sống vui vẻ với Tịch Hâm. Thời điểm tôi nằm viện, Tiểu Cát nói dối cha mẹ tôi rằng cô mang tôi đến nhà họ hàng ở quê, ở chơi giải sầu vài ngày. Tôi không biết bọn họ có tin tưởng không, nhưng trong cuộc sống sau này, bọn họ một lần cũng chưa từng hỏi đến.

Vết máu trên sô pha và sàn nhà đã khô quắt. Sô pha căn bản không thể giặt sạch, tôi đành vất nó đi. Quỳ gối lên sàn suốt hai giờ đồng hồ, lau sạch toàn bộ vết máu trên sàn, cũng lau hết toàn bộ ký ức về Tịch Hâm ở trong cơ thể tôi.

Hai ngày sau khi xuất viện, trường học khai giảng. Ánh mặt trời tháng tám sáng ngời mà chói mắt, tôi đứng ở sân thể dục, cùng toàn bộ giáo viên và học sinh nhìn lá quốc kỳ chậm rãi bay lên. Một khắc kia, tôi đột nhiên cảm thấy sinh mệnh mình có điều gì đã không còn như xưa.

Một ngày tháng chín, tôi nhìn thấy tin tức báo cáo nhập học của sinh viên năm nhất ở Bắc Kinh trên tivi. Trong truyền hình, ngôi trường vừa cổ kính vừa hiện đại, những gương mặt trẻ tuổi đang tràn ngập chờ mong cùng hưng phấn không ngừng hiện lên. Cuộc sống sinh viên của họ vừa mới bắt đầu, cuộc sống đại học mới mẻ đang chờ đợi những con người trẻ tuổi đầy sức sống này đến trải nghiệm.

“Tịch Hâm...” Tôi thì thầm gọi cái tên này một lần cuối cùng. “Vĩnh biệt.”

Vĩnh biệt, tình yêu của tôi.

17. Chương 16

Thời gian bốn năm nhoáng lên một cái rồi biến mất, nhanh đến mức khiến tôi cảm thấy bản thân mình đã già đi rất nhiều, thật là một chuyện ám ức. Tôi hiện tại đã là một giáo viên chạm tay có thể bỏng trong học viện. Kể từ khi có một học sinh xuất sắc vào được đại học Bắc Kinh, rất nhiều phụ huynh đến tìm trường học, yêu cầu được đổi học sinh qua ban của tôi. Trường học cũng đột nhiên xem tôi vô cùng quan trọng, ỷ thác tôi làm giáo viên chủ nhiệm của một lớp thực nghiệm. Cái gọi là lớp thực nghiệm, chính là lớp tuyển sinh những học sinh có thành tích ưu tú nhất vào, hơn nữa còn bịa đặt mỗi một giáo viên của ban đều là ưu tú nhất. Toàn bộ học viện chỉ có hai lớp thực nghiệm, mà tôi cứ nhiên may mắn đảm nhiệm việc chủ nhiệm một trong hai lớp, đây cũng là một vinh quang khó có được.

Trường học làm như thế cũng không phải không có nỗi khổ, bởi vì trường công tôi làm việc lúc trước nghe được “công trạng quang vinh” của tôi, không biết vì sao đột nhiên lại cảm thấy tôi là nhân tài khó có được, cả lãnh đạo cũng tự mình đến học viện tìm tôi, mong tôi quay về vị trí trước đây, để vì nhân dân phục vụ. Cả ông chủ nhiệm trước đây đuổi tôi đi, cũng run run cái cảm mập mập, vẻ mặt nịnh hót thuyết phục tôi trở về.

Vì thế gần đây, bà cô hiệu trưởng học viện Kim Kê lập tức có cảm giác nguy cơ, không chỉ có nâng cao đãi ngộ của tôi, còn giao một lớp thực nghiệm tốt nhất trong trường học cho tôi quản giáo, hi vọng loại đãi ngộ này có thể giữ tôi lại.

Nếu bà cô hiệu trưởng đã dụng tâm khổ nghĩ như thế, hưởng thụ xong cảm giác đạt được thành tựu, tôi dứt khoát gặt đầu ở lại. À... Nói thật ra thì, căn tin ở học viện Kim Kê căn bản so với trường công trước đây ăn ngon hơn nhiều. Tuy rằng mỗi ngày chỉ có ăn một bữa cơm trưa, nhưng tôi vẫn phải lựa chọn nơi ăn uống xứng đáng với mình nhất, không phải sao?

Có lẽ là tôi vận khí tốt, lớp của tôi trong lần thi tốt nghiệp cứ nhiên có được 30 người trong số 40 học sinh vượt điểm chuẩn vào đại học, lập tức phá vỡ kỷ lục của trường, lãnh đạo trường học cũng khen ngợi tôi quản lớp rất tốt. Nhưng tôi hiểu được, nếu không phải các giáo viên khoa khác đều là tinh anh, bằng không với sức một mình tôi thật sự không có cách nào có được thành tích tốt như thế. Tôi ở trước mặt hiệu trưởng lòng tràn đầy áy náy thẳng thắn nói như vậy, ai ngờ lại càng làm bà ta thương thức, thậm chí những giáo viên khoa khác cũng cảm kích tôi nhiều. Thế là không biết vì sao, thanh danh của tôi càng lớn hơn nữa, tôi vinh dự trở thành giáo viên chủ nhiệm thành công nhất.

Bà cô hiệu trưởng vừa nói qua với tôi, nếu có khả năng, tôi có lẽ sẽ trở thành giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi nhất từ trước đến nay. Không ai còn dám gọi thẳng tên của tôi, mọi người đều cung kính gọi tôi là “Thầy Tổng”. Chỉ ngoại trừ một người...

“Tổng Xuân Thiên – cậu đồ ngốc này sao bây giờ mới đến?” Trước cửa KFC, một người phụ nữ xinh đẹp, không để ý việc tôi đồ mồ hôi đầy đầu chạy dưới nắng nóng, đã bùm bùm mắng tôi.

“Ha ha, thực xin lỗi, kẹt xe...” Tôi cười khờ giải thích.

“Papa.” Cô bé tầm một tuổi được người phụ nữ ôm trong lòng vui vẻ vươn hai bàn tay mập mập nhỏ bé, mếu máo kêu lên. “Ôm—”

Tôi lấy khăn tay lau mồ hôi, ôm lấy đứa bé vào ngực, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của bé, nhất thời quên đi mệt mỏi vừa nãy.

“Vũ Vũ ngốc!” Người phụ nữ nhẹ nhẹ vuốt đầu cô bé, nửa thật nửa giả dạy dỗ. “Đã dạy con bao nhiêu lần, phải gọi là cha nuôi!”

Đứa bé hiển nhiên không hiểu mẹ đang nói gì, vẫn nhỏ nhẹ gọi tôi. “Papa.”

Nhìn người phụ nữ ảo não một bên, tôi cười nói. “Đừng keo kiệt như vậy, Tiểu Cát. Con gái cậu gọi tớ một tiếng papa cậu cũng đâu mất miếng thịt nào. Đúng không Vũ Vũ?”

Tôi nâng cô bé lên lắc lắc, chọc bé cười khanh khách không ngừng.

“Tớ sẽ không thiếu một miếng thịt, nhưng vị kia nhà tớ thì khó nói được.” Tiểu Cát hơi nhướn mi, nhìn tôi dò xét.

“Ha ha, thực xin lỗi. Tớ quên vị kia nhà cậu là bình dấm chua.” Tôi trêu ghẹo. Tiểu Cát đã lập gia đình hai năm rưỡi trước. Cũng không hiểu cô tìm được vận khí tốt từ đâu, có được một người chồng giàu có, bản thân có công ty máy tính riêng, có xe, nhà ở, tiền mặt... Dù sao cũng là một quý ông vàng độc thân. Mà cô ấy, từ lúc phát hiện mang thai đã bị ông chồng bắt nghỉ việc ở học viện Kim Kê, an tâm ở nhà làm vợ hiền mẹ tốt. Chỉ là cuộc sống hạnh phúc thế nào cũng luôn có lúc khó chịu, chồng cô ấy bận rộn công việc quá, thường không có thời gian bên cạnh mẹ con cô ấy, cho nên người bạn già là tôi đây sẽ thỉnh thoảng bị người phụ nữ bá đạo này lôi ra gặp mặt, lại còn phải nghe cô ấy kể khổ. Cũng may trường học vì để tôi an tâm công tác, đáp ứng tôi mỗi cuối tuần đều có thể nghỉ ngơi, khiến cho tôi cũng có thể thường thường rút ra thời gian gặp gỡ hai mẹ con cô đơn này.

“Vào thôi, tớ nóng chết mất!” Tiểu Cát không nhẫn nại dẫn đầu đẩy đẩy cánh cửa thủy tinh của quán KFC ra.

Tôi ôm Vũ Vũ theo sát phía sau cô, không khí mát mẻ đập vào mặt khiến tinh thần tôi rung lên.

Thật vất vả tìm được bàn bốn người ở lầu hai, tôi giao Vũ Vũ lại vào lòng Tiểu Cát, bản thân xuống lầu xếp hàng mua đồ ăn.

Tiệm KFC cuối tuần luôn đông đúc như vậy, tôi chờ gần hai mươi phút mới mua được đồ ăn. Bưng cái khay đầy tràn, tôi vui vẻ đi lên lầu, trong ánh mắt không đồng ý của Tiểu Cát, tôi đặt khay xuống bàn.

“Burger gà chiên giòn, cậu một cái tớ một cái, thịt heo cuốn Ireland, cậu một cái tớ một cái, súp rau Hibiscus, của cậu, của tớ, kem sô cô la, của cậu, của tớ, Coke, của cậu, của tớ. Sữa – Vũ Vũ...”

“Xin cậu đó, cẩn thận nước miếng của mình chút được không?” Tiểu Cát thực hèn mọn nhắc nhở tôi.

Ha ha, chia xong rồi! Tôi hút khước miệng không cẩn thận chảy ra nước miếng, vui vẻ cầm lấy buger trước mặt cắn một miếng to.

Ngon nha – tôi say mê cực.

Kỳ thật mọi người cũng phải hiểu được, tôi đi mua sắm với người phụ nữ này là có cái giá của nó. Chính là trước đó cô phải để tôi ăn món gì tôi thích. Nếu không ở chỗ này, tôi một người đàn ông 28 tuổi độc thân, một mình đến đây ăn không khiến người ta ghé mắt nhìn mới là lạ.

“Cậu không ăn sao?” Khi tôi nuốt xuống miếng kem cuối cùng, phát hiện thức ăn trước mặt Tiểu Cát cơ hồ đều không được động qua.

“Tớ đang giảm béo, bảo tớ ăn mấy loại thức ăn rác rưởi nhiều calo này, cậu muốn hại chết tớ hả!” Tiểu Cát mím môi khinh thường nói.

“Không ăn thật lãng phí – tớ ăn thay cậu được không?” Tôi trông mong nhìn cô.

Đại khái là bộ dáng tôi buồn cười, mặt cô sau khi trầm lại trong thời gian dài, vẫn là xì một tiếng bật cười. “Quên đi, cho cậu hết đó, cũng không sợ no chết hả.”

“Sẽ không, sẽ không...” Tôi vừa nói vừa nhanh chóng kéo phần burger và thịt cuốn của cô lại gần.

Vũ Vũ được Tiểu Cát ôm vào ngực, nhu thuận hút hút đồ uống, tự mình chơi đến vui vẻ.

“Xuân Thiên...” Trong lúc tôi đang chiến đấu với đùi gà, Tiểu Cát đột nhiên có chút do dự mở miệng.

“Cái gì?” Miệng nhồi đầy thức ăn, tôi thản nhiên hỏi.

“Tớ... nghe nói một việc...”

“Việc gì?” Tiểu Cát ấp a ấp úng khác thường làm cho tôi tò mò ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nhăn mặt nhíu mày nhìn tôi nửa ngày, như do dự không biết nói sao. Nhưng cuối cùng vẫn là nhún vai, chẳng hề để ý nói. “Cũng không có gì, chỉ là nghe nói có tiệm đang bán hạ giá, một lát nữa cậu đi xem với tớ.”

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, thực chịu không nổi phụ nữ. Rõ ràng chồng mình nhiều tiền như vậy đều vào tay của cô, nhưng vừa nghe đến tin tức tiệm nào bán đồ giảm giá, vẫn là hưng phấn mà đi giúp vui.

“Tổng Xuân Thiên! Biểu tình đó của cậu là gì! Có phải có ý gì hay không?”

Hồng rồi, xem ra tôi lại không cẩn thận tiết lộ ý nghĩ chân thật. Nhanh chóng đổi vẻ mặt tươi cười khen tặng. “Tớ nào dám có ý gì, tớ đang suy nghĩ một lát nữa qua đó thế nào cho gần.”

Sự lạnh trí của tôi cuối cùng làm cho bà cô trước mặt bớt giận, tôi cũng tranh thủ thời gian cần quét đại tiệc trên bàn. Không biết có phải do ảo giác không, tôi có cảm giác ánh mắt Tiểu Cát nhìn tôi có chút kỳ quái, dường như đang ẩn nết lo lắng. Nhưng khi tôi ngẩng đầu, cô lại trở nên không có việc gì.

Ba tiếng sau.

Thẳng thắn mà nói, tôi thật sự không thể lý giải được sinh vật gọi là phụ nữ này. Lên xuống hai trung tâm mua sắm lớn, ngay cả tôi là đàn ông mà hai cái đùi cũng mỏi như đeo chì. Nhưng Tiểu Cát mang giày cao gót vài tấc vẫn tinh thần sáng láng bước đi.

“Không được, tớ thật sự không đi nổi nữa.” Tôi chỉ đơn giản ngồi ở bên đường uống đồ uống lạnh, thả túi mua sắm xuống đất, cho dù thế nào cũng không chịu đi.

“Cậu không phải là đàn ông nha, mới có tí vậy đã lập tức kêu mệt!” Tiểu Cát hèn mọn nhìn tôi.

“Xin đó, tớ mang nhiều đồ như vậy, còn phải ôm Vũ Vũ nữa!” Tôi uất ức biện bạch. “Hơn nữa Vũ Vũ cũng mệt rồi đúng không?”

Tôi lay lay cô bé trong tay, khuôn mặt bé nhỏ nhắn hồng hồng, không biết là hưng phấn hay là mệt. Nghe tôi nói xong, bé phối hợp a a vài câu, như đồng ý lời tôi nói.

Nhìn chúng tôi một lớn một nhỏ phối hợp ăn ý, Tiểu Cát cũng bất đắc dĩ đồng ý ở trong này nghỉ ngơi một chút.

“Tớ đi cửa hàng áo quần Hàn Quốc kia nhìn một chút, lập tức sẽ trở lại. Các cậu không được chạy loạn, hơn nữa – không được cho Vũ Vũ ăn đồ gì kỳ quái.” Tiểu Cát xoa thắt lưng, ra lệnh cho tôi.

“Cái gì chứ...” Tôi nhỏ giọng không phục. Chẳng phải chỉ là hôm đó lúc trăng tròn cho Vũ Vũ ăn chút kem ly mà thôi, có tất yếu phải nhớ đến bây giờ không.

“Tổng – Xuân – Thiên!”

Hồng rồi, hổ già phát uy. Tôi nhanh chóng tươi cười. “Ha ha, yên tâm yên tâm, tớ sẽ không chạy loạn, cũng cam đoan không cho Vũ Vũ ăn gì kỳ quái.”

Chỉ còn kém giờ ba ngón tay mà thôi. Tiểu Cát nheo mắt liếc tôi nửa ngày, rốt cục vẫn là lựa chọn tin tưởng tôi, sau đó tao nhã xoay người, đi đến ngôi nhà được trang trí với các cửa hàng quần áo thời trang.

Tôi mua loại kem mình thích ăn nhất, ngồi ở mái che nắng ôm Vũ Vũ. Vừa ăn vừa mê hoặc nhìn dòng người đi tới đi lui trên đường dành cho người đi bộ. Nhưng khi tôi ăn xong kem rồi, Tiểu Cát vẫn chưa trở về.

“Vũ Vũ, người mẹ ăn diện của con nhất định lại nhìn trúng cái áo choàng nào đó không chịu đi rồi.” Tôi nhàm chán nâng cánh tay Vũ Vũ, để cho bé đứng trên đùi tôi. Biết rõ bé không nghe hiểu lời tôi nói, tôi vẫn ngu dần nói chuyện với bé.

Một cái bóng đột ngột xuất hiện phía trên tôi, chặn đi ánh nắng giữa trưa, cảm giác áp bách mãnh liệt bao lấy cả người tôi. Đường như máu cả người đều bị hút đi rồi.

Ánh mắt thâm thúy chặt chẽ giăng co ở trên mặt tôi, hình dáng ngây ngô trong trí nhớ đã trở thành một người đàn ông thành thực.

“Anh – có khỏe không?” Tiếng nói quen thuộc bởi vì năm tháng đổi thay đã trở nên càng thêm thâm trầm.

Đột nhiên chỗ sâu nhất trong thân thể bạo phát một trận run run, khiến cho tôi không biết làm như thế nào mới khiến trái tim kinh hoàng an tĩnh lại. Tôi há miệng thở dốc, lại không nói ra được một chữ nào.

Người đi đường ồn ào cùng ngã tư đông đúc trước mắt dường như không còn tồn tại, toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại người con trai trước mắt này. Ánh mắt hân nóng cháy khiến cho điều gì đó sâu tận trong lòng mà tôi nghĩ đã sớm ngủ yên lại bắt đầu rục rịch.

“Papa.” Dường như không hài lòng với sự im lặng của tôi, Vũ Vũ nằm úp sấp trên vai tôi khẽ gọi, hơn nữa còn dùng sức muốn leo lên. Tôi lập tức hoàn hồn, nhanh chóng ôm lại bé vào lòng.

“Nó – là con của anh?”

Tôi ngẩng đầu, trong đôi mắt kia chất chứa đau đớn rõ ràng.

Ánh mắt hân làm cho trái tim tôi như bị người khác siết lấy, đau vô cùng.

“Xuân Thiên, cậu không biết cửa hàng đó có bao nhiêu...” Giọng Tiểu Cát truyền đến rất gần, lại im bật. Thực hiển nhiên, cô đã thấy được người kia.

“Tịch Hâm?” Tôi nghe được cô thở dốc vì kinh ngạc.

Đúng vậy, Tịch Hâm. Cái người tôi nghĩ vĩnh viễn cũng không có khả năng gặp lại, nay lại chân thật đứng ở trước mặt tôi.

“Mama.” Đại khái là bị tôi vô ý ôm chặt, Vũ Vũ ở trong lòng tôi dùng sức giãy, vươn bàn tay nhỏ bé về phía Tiểu Cát.

Tịch Hâm không nói gì nhìn Tiểu Cát đến gần tôi bế lấy đứa nhỏ, trong mắt dường như có nét mê man, nhưng liền biến mất rất nhanh, chỉ để lại vẻ bất hòa cùng xa lạ.

“Tôi không biết các người kết hôn.” Hân lãnh đạm mở miệng, nhìn Tiểu Cát vẻ mặt đề phòng, bảo vệ tôi ở phía sau.

“Chúc mừng.” Âm thanh thật lạnh, tôi rùng mình.

“Cám ơn.” Tiểu Cát cũng cứng rắn trả lời.

“A Hâm, chúng ta cần phải đi.” Một âm thanh xa lạ khác vang lên. Bên cạnh Tịch Hâm còn có một người con trai cao lớn xa lạ. Không biết vì cái gì, tôi cảm giác người con trai kia rất quen mặt. Tầm mắt hân dừng lại dò xét tôi và Tiểu Cát, khi hân nhìn thấy Tiểu Cát, dường như nghĩ đến cái gì, mày hơi hơi nhíu lại.

Tịch Hâm liếc tôi một cái thật sâu rồi liền xoay người rời đi với bạn hân. Tôi muốn động nhưng không thể động, chỉ có thể kinh ngạc nhìn bóng dáng hân càng lúc càng xa. Ngay cả trái tim cũng dường như mất đi tri giác.

“Hô hấp, Xuân Thiên! Hô hấp!” Giọng Tiểu Cát có chút luống cuống.

...

Cho đến khi đau đớn trên mặt khiến máu trong người tôi lưu động lần nữa, tôi thế mới phát hiện chính mình không biết đã ngừng thở từ khi nào. Mở miệng to hít khí, cảm giác được tứ chi bắt đầu không tự chủ mà run run.

“Xuân Thiên, sao rồi, cảm thấy tốt hơn chưa? Cậu đồ ngốc này làm tớ sợ muốn chết.” Tiểu Cát cúi người nhìn chăm chăm tôi, Vũ Vũ trong lòng cô cũng giương đôi mắt đen nháy nhìn tôi.

“Tớ... Tớ vừa mới nhìn thấy hần.” Thật sự là vô dụng, giọng của tôi thế nhưng lại yếu đuối run rẩy như thế.

“Ừ, tớ biết, tớ biết.” Tiểu Cát tới gần tôi, đem đầu của tôi và Tiểu Vũ đều ôm trong lòng, nhẹ nhàng an ủi tôi. “Hần đi rồi, không cần sợ, hần không có cách nào thương tổn cậu.”

Cô nhẹ giọng dỗ tôi như dỗ Vũ Vũ, mà sự run rẩy của tôi rốt cuộc trong âm thanh của cô dần trở nên yên ổn hơn.

“Thực xin lỗi.” Ngồi thẳng thân thể, tôi lẩm bẩm.

“Xuân Thiên, người có lỗi phải là tớ.” Tiểu Cát bắt lấy tay của tôi. “Tớ đã sớm biết tin tức hần trở về, vốn muốn nói cho cậu. Nhưng lại sợ khiến cậu bất an, cho nên vẫn chưa dám nói. Tớ nghĩ tớ nên nói sớm cho cậu, nếu không cũng sẽ không để hần dọa cậu như thế.”

Tôi nhớ lại biểu tình khác thường muốn nói lại thôi của Tiểu Cát ở KFC lúc nãy. Cô ấy là muốn tốt cho tôi, tôi vẫn luôn biết. Tôi cố gắng nở nụ cười, khiến cho cô tin tưởng tôi không sao.

“Xuân Thiên”

“Hả?”

“Cậu – thật sự không cần nói cho hần biết sự thật?” Tiểu Cát thử hỏi.

“Làm gì có sự thật nào?” Tôi nhắm mở mắt.

“Vì sao không nói cho hần biết là vì cậu không muốn cản trở tiền đồ của hần mới cố ý nói muốn kết hôn? Vì cái gì không cho hần biết cha của hần là người một tay đạo diễn hết tất cả?” Tiểu Cát không chịu bỏ qua nhìn tôi.

“Để làm gì đâu, cho dù không có cha hần, bọn tớ vẫn không có khả năng ở cùng một chỗ” Tôi cười khổ. “Cậu đừng quên, xã hội không có khả năng cho phép hai người đàn ông ở cùng với nhau.”

Tiểu Cát không nói gì, chính là dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn tôi.

“Hơn nữa điều hần không chịu được nhất chính là lừa gạt. Nếu cho hần biết tớ từng dối gạt hần, hần sẽ bóp chết tớ.” Tôi giả vờ như không có việc gì nói.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi đứng lên, không muốn tiếp tục đề tài này, cũng không vươn tay đỡ lấy Vũ Vũ, bởi vì tôi không biết đôi tay vô lực này có thể ôm được đứa bé hay không.

Thấy tôi trốn tránh, Tiểu Cát không nói thêm gì nữa, chỉ là yên lặng đi bên cạnh tôi.

Đêm khuya, tôi luôn mê ngủ nay lại không ngủ được. Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua bức màn, phân tán trên người tôi, kinh ngạc nhìn chăm chăm trần nhà, tôi một tia buồn ngủ cũng không có.

Ánh mắt nóng bỏng ban ngày như thể vẫn còn lại trên người, Tiểu Cát cũng không biết tôi ngoại trừ run rẩy và sợ hãi, nhiều hơn lại là tưởng niệm không thể khắc chế sâu trong đáy lòng. Đúng vậy, tưởng niệm. Một khắc nhìn thấy hần kia tôi mới hiểu được, chính mình chưa bao giờ quên hần. Hần tốt, hần xấu, hần cứng chiều, hần dữ dằn... Hết thấy đều như hô hấp thật sâu, khắc sâu vào linh hồn tôi. Tôi thương hần, hơn nữa chưa từng ngừng lại. Cho dù là biết rõ hần hận tôi bao nhiêu, tôi vẫn không thể quên.

“Nghe nói bốn năm nay hần vẫn chưa từng liên hệ với gia đình, thậm chí cả lễ mừng năm mới cũng không chịu trở về. Ngay cả cha hần đến trường gặp hần, hần cũng trốn không gặp. Mà hần cũng không chịu dùng tiền trong nhà, tất cả học phí đều là bản thân tự kiếm để nộp... Tôi còn nghe nói lúc hần học năm hai đã cùng bạn bè ở Bắc Kinh mở một công ty máy tính, vài năm sau cư nhiên mở rộng quy mô. Đại khái hần sau này sẽ ở Bắc Kinh phát triển, lần này trở về có khả năng là vì công việc...”

Lời nói Tiểu Cát quanh quẩn trong đầu. Tôi cuộn mình ở trên giường, ôm chặt lấy thân thể chính mình, muốn giảm bớt đau đớn trong lòng nhưng không có chút tác dụng nào. Hần sống thật tốt, cho dù không có cha mình cũng sống rất ổn. Tôi không biết nếu lúc trước tôi vô dụng, không dùng biện pháp tàn nhẫn như

vậy để hấn chết tâm, nay sẽ là cục diện như thế nào. Không muốn suy nghĩ, lại không thể không chế suy nghĩ. Rõ ràng sẽ chỉ làm chính mình càng đau lòng, lại vẫn nhện không được mà nhớ hấn.

Sáng sớm lúc tỉnh lại, vỏ gối thấm ướt khiến chính tôi còn cảm thấy kinh ngạc. Nhưng là cho dù như thế nào, nếu đã lựa chọn, tôi sẽ không hối hận. Sau khi rửa mặt, tôi lấy một cục đá từ tủ lạnh ra, đắp lên đôi mắt bị sưng. Cho đến khi nhìn thấy mình trong gương có vẻ bình thường, tôi mới chần chừ tỉnh thần rời cửa đi làm.

18. Chương 17

Những ngày kế tiếp, Tiểu Cát mỗi ngày đều tìm cơ hội gọi cho tôi vài cuộc điện thoại, rồi nói chuyện phiếm gì đó. Biết cô lo lắng, cho nên tôi luôn giả bộ giọng điệu dường như không có việc gì để cô ấy an tâm. Một tuần bình tĩnh trôi qua, trái tim tôi vốn hoảng loạn cũng dần dần hồi phục yên ổn. Có thể, đó cũng chỉ là một lần xuất hiện ngẫu nhiên thôi. Như là những con người xa lạ, ngẫu nhiên gặp nhau ở trên đường, sau khi gặp thoáng qua cũng không hề quay đầu.

Buổi chiều thứ bảy sau khi tan học tôi trở về nhà cha mẹ, mẹ vẫn nấu rất nhiều món ăn cho tôi, đương nhiên tránh không được thăm oán số lần tôi về nhà quá ít. Trên thực tế, tôi là có ý muốn tránh cuộc hẹn gặp mặt. Bởi vì tôi không biết trái tim của mình còn có khả năng chứa một người khác hay không. Cũng không biết dùng thân thể đã từng được một người đàn ông ôm qua này đi ôm ấp một người phụ nữ gọi là vợ có được hay không.

Trên đường về nhà, tôi thuận tiện đi dạo siêu thị mua một đồng hồ ăn, còn gọi cho Tiểu Cát để hỏi danh sách mua đồ ăn gồm một ít rau dưa cùng thịt gà, thịt bò. Ngày mai là cuối tuần, cô ấy nói muốn dẫn Vũ Vũ đến nhà tôi chơi, còn có thể thuận tiện làm cho tôi ít đồ ăn ngon. Tôi biết, cô sợ tôi ở một mình lại suy nghĩ miên man cho nên mới cố ý đến thăm. Nhưng mà nghĩ đến gương mặt còn hậm hực hơn đá dưới gầm cầu của chồng cô ấy, tôi thực rất muốn cười.

Tôi khoá xe ở dưới lầu, hai tay mang đồ đi lên. Hành lang tối đen như mực, tôi dùng sức dậm chân, đèn vẫn không bật sáng. Âm thầm nguyên rửa một câu, đã gọi điện thoại cho công ty đèn điện nói mấy lần vẫn không có người đến sửa, xem ra phải khiếu nại mới được... Vừa cẩn thận bước lên cầu thang vừa tính toán, cuối cùng đến cửa nhà, tôi lấy cái chìa khoá ra...

Đột nhiên tôi có cảm giác lạnh ớn tóc gáy. Trong bóng đêm, tựa hồ có ánh mắt đang nhìn vào tôi. Hơn nữa, trên hành lang yên tĩnh này còn có hơi thở khác không thuộc về tôi. Lạnh run cả người, miễn cưỡng, tôi biết phía sau có người.

Hít vào một hơi thật sâu, tôi cố lấy dũng khí xoay người...

Ánh trăng len vào cửa sổ hành lang mỏng manh, làm cho tôi có thể thấy rõ ràng đôi mắt sáng quắc kia.

“Tịch Hâm—” Tôi khiếp sợ trừng vị khách không mời mà đến trước mặt, đồ vật trong tay suýt rớt xuống mặt đất.

“Hi.” Trong miệng hấn truyền ra âm thanh chào hỏi đơn giản, tầm mắt lại chưa từng rời khỏi đôi mắt tôi.

“Cậu... Sao lại ở nơi này?...” Giọng tôi có chút run rẩy.

“Sao thế, không mời tôi đi vào ngồi sao?” Hấn tới gần, hơi thở quen thuộc trong trí nhớ quanh quẩn xung quanh tôi.

“A... mời vào, mời vào...” Sau một lúc lâu tôi mới hồi phục tinh thần lại, không ngừng xoay người đẩy cửa. Tới lúc này mới phát hiện tôi căn bản còn chưa có mở cửa. Bối rối lấy chìa khoá ra, lại không biết vì sao cổ thế nào cũng mở không được.

Một bàn tay to lớn đoạt lấy chìa khoá trong tay tôi, một khắc da thịt chạm nhau kia, tôi cảm thấy một dòng điện lưu chảy qua nơi tiếp xúc với hấn, làm cho lòng tôi kinh hoảng xen lẫn rộn ràng. Hấn nghiêng đầu nhìn tôi, cũng không có nói gì. Quen thuộc tìm lấy chiếc chìa khoá nhà từ trong chùm chìa khoá, một âm thanh thanh thúy vang lên, cửa mở.

Hắn đi vào trước, hơn nữa thực tự nhiên tìm được công tắc điện, tách một cái, ánh sáng bao trùm lấy bên trong.

Tôi bất an vào cửa, nhìn hắn như là chủ nhân tùy ý xem xét xung quanh phòng khách.

“Nơi này của anh sao chẳng khác gì vậy?” Hắn xoay người nhìn tôi.

“Ha ha... vẫn không thay đổi.” Tôi cười gượng. Trong lòng kỳ quái vì sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Tầm mắt hắn dừng ở đồng hồ trên tay tôi, thản nhiên không chút để ý hỏi. “Mua rất nhiều đồ nha.”

“Ngày mai Tiểu Cát qua đây, cho nên tôi mua...” Tôi bỗng dưng cảm thấy bối rối. Thảm! Đường như nói lời không nên nói rồi!

Quả nhiên, bờ mi nồng đậm của hắn nhướn lên, tựa hồ rất kỳ quái nhìn tôi. “Hử? Không phải các người ở cùng nhau sao?”

Tôi quả thực muốn tát cái miệng rộng của mình vài cái, trong đầu cấp tốc vận chuyển tìm kiếm cái cớ qua loa tắc trách. “Cái đó... Ha ha... Thật ra... Cô ấy và đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, đúng! Về nhà mẹ đẻ, ngày mai mới...”

Giọng của tôi càng ngày càng nhỏ, bởi vì người con trai lúc này còn thản nhiên đột nhiên bước lại gần tôi, ánh mắt xinh đẹp cũng trở nên nguy hiểm. Cho đến khi không thể gần tôi hơn được nữa, hắn mới bằng lòng dừng lại. Một chữ lại một chữ nói. “Vì sao lại gạt tôi?”

“Ha ha... Cậu đang nói gì... Sao tôi, tôi nghe không hiểu?” Tôi giả ngu. Cảm giác hắn đã cao hơn bốn năm trước một chút, bên dưới áo khoác tây trang cũng không phải là thân thể đơn bạc của người thiếu niên 18 tuổi, mà là người đàn ông trưởng thành cường tráng cao ngất... Tôi nghe được âm thanh trái tim mình đập loạn, trong hô hấp đều là hương vị của hắn, làm cho đầu óc của tôi cơ hồ loạn thành một đoàn.

“Anh không kết hôn cùng dì nhỏ, kết hôn với Cát Vân cũng là giả!”

Lời nói thình lình vang lên làm cho tôi cả kinh, những gói đồ trong tay đều rơi xuống mặt sàn. Hắn cư nhiên đã biết, biết tôi lừa hắn... Sự sắc bén trong mắt hắn khiến tôi không tự chủ được lui về phía sau...

“Vì sao lại gạt tôi?” Giọng hắn trầm thấp, từng bước một ép sát.

“Tôi...” Hé miệng, tôi lại không biết nên giải thích như thế nào. Chẳng lẽ muốn tôi nói là do cha cậu năm đó tới tìm tôi, bảo tôi rời khỏi cậu, thậm chí còn khiến cha mẹ tôi liên lụy vào, hại tôi mang tội danh bất hiếu trên lưng...

Tôi hạ tầm mắt không nhìn đến đau thương trong mắt hắn, cố gắng áp chế khiếp sợ dưới đáy lòng, tận lực dùng giọng điệu thoải mái nói. “Thì có sao đâu? Chúng ta như bây giờ không phải rất tốt sao?”

“Rất tốt? Anh nói là rất tốt?” Trong giọng hắn có nét nguy hiểm.

Tôi lớn gan tiếp tục nói. “Là rất tốt nha, cậu hiện tại là học sinh xuất sắc của đại học Bắc Kinh, nếu cậu muốn lúc nào cũng có thể kế thừa sự nghiệp của cha cậu, rồi cưới một người vợ hiền lành xinh đẹp, không phải rất tốt sao?”

Lòng có chút đau, nhưng tôi không để ý tới.

Yên tĩnh...

Tôi có chút buồn bực ngẩng đầu, lại đột nhiên nhìn thấy ánh mắt phức tạp của hắn.

“Đây là mục đích của anh sao? Vì làm cho tôi ngoan ngoãn vào đại học Bắc Kinh, cho nên thà rằng nói dối tàn nhẫn như vậy sao?” Hơi thở hắn phả vào mặt tôi, làm cho tim tôi nhảy dựng.

“Tôi nào có vĩ đại như vậy.” Tôi cứng mặt, có chút kinh ngạc sự thông minh của hắn.

Đột nhiên, cảm bị hai ngón tay mạnh mẽ nắm lấy, không thể không chuyển qua đối diện gương mặt tôi một lòng muốn chạy trốn kia.

“Xuân Thiên-” Hấn đột nhiên dùng một loại giọng điệu dịu dàng khiến tôi phát run mà nhẹ giọng gọi tên của tôi. “Anh sẽ không nói dối, nói cho tôi biết sự thật.”

Người con trai trước mặt như lại biến thành cậu thiếu niên thâm tình bốn năm trước.

Lòng tôi giãy dụa, không biết nên làm sao. Bởi vì cho dù tôi đem tình hình thực tế nói ra, chỉ sợ cũng sẽ làm hấn càng hận tôi mà thôi. Huống hồ, căn bản không thể văn hồi cái gì.

“Vì sao phải giúp cha tôi lừa gạt tôi?” Hấn dịu dàng dỗ tôi.

“...” Tôi lặng yên.

“Có phải ông ta đi tìm anh hay không?” Hấn càng thêm dịu dàng.

“...” Tôi cắn chặt răng.

“Hay là...” Hấn đột nhiên nhíu mi lại. “Anh nhận tiền của ông ta?”

“Tôi không có!” Tôi phần nộ biện hộ cho mình. “Tôi mới không nhận tiền của hắt ta.”

Nếu tôi thật sự là vì tiền có thể phản bội linh hồn của mình, có lẽ cuộc sống hôm nay sẽ vui vẻ hơn một chút.

Tôi cảm tức nhìn hấn, lại phát hiện hấn đáy mắt hấn hiện lên điều gì đó phức tạp.

“Anh nói anh không nhận tiền của ông ta, vậy nói cách khác – ông ta quả thật có đến tìm anh!” Hấn nói khẳng định từng chữ một.

“Tôi...” Tôi cứng họng, rõ ràng phát hiện chính mình rơi vào bẫy của hấn rồi. Thời gian bốn năm, thế nhưng lại khiến người con trai này học được tâm cơ đùa giỡn.

Hấn chăm chú nhìn thẳng tôi, làm cho tôi hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể há miệng ngơ ngác đứng một chỗ như đũa ngọc.

Ngay thời điểm chúng tôi dò xét lẫn nhau, tiếng gõ cửa dồn dập đột ngột vang lên. Tôi hoàn hồn, cũng không biết có sức từ đâu, một phen đẩy hấn ra vọt tới cửa.

“Xuân Thiên, hiện tại cậu lập tức đi theo tớ đi!” Mở cửa ra, người trước mặt lập tức bắt lấy cánh tay của tôi, kéo tôi đi ra ngoài.

“Tiểu Cát, cậu đang nói cái gì đó.” Tôi khó hiểu hỏi, chần chờ không chịu di động bước chân. Hơn nữa kinh ngạc phát hiện ông chồng keo kiệt của cô thế nhưng lại mang vẻ mặt không kiên nhẫn đứng ở cầu thang.

“Tớ nói cho cậu biết, tớ vừa nhận được một tin, Tịch Hâm tên khốn kiếp đó không biết có mưu ma chước quỷ gì, đang hỏi thăm chuyện của cậu ở xung quanh. Cậu đến nhà tớ trốn trước đã...”

“Anh ấy sẽ không đi.” Giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau. Không cần quay đầu, dựa vào bộ dáng gấp quỵ của Tiểu Cát cũng biết được là ai đang nói chuyện.

Trong lòng tôi gào thét, vì sao đều cố tình đến đây hết cả vậy? Tiểu Cát vẫn nghĩ Tịch Hâm là kẻ mang tội không thể tha thứ, nay nhìn thấy hấn ở nơi này, không chừng sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì đó.

“Tiểu Cát...” Tôi vừa mở miệng muốn giải thích với Tiểu Cát, nói Tịch Hâm cũng không có làm gì với tôi, lại bị cô nhanh chóng kéo về phía sau, dùng thân thể gầy hơn cả tôi che chắn ở phía trước.

“Vì sao cậu lại ở chỗ này?” Tiểu Cát hùng hổ rống Tịch Hâm. Tôi thậm chí cảm giác được lông tơ toàn thân cô đều dựng thẳng.

Tịch Hâm cũng không để ý tới Tiểu Cát rít gào, chỉ là trao đổi ánh mắt với người đàn ông đang đứng ở cầu thang, rồi mới hơi hơi vuốt cằm.

Hấn cư nhiên lại quen biết chồng của Tiểu Cát! – Đây là cảm giác thứ nhất của tôi.

Tiểu Cát hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, quay lại chất vấn ông chồng của mình. “Đoạn Tư Thụy! Anh biết tên khốn nạn này?”

Tôi nhìn thấy người đàn ông ngạo mạn kia đột nhiên lộ vẻ mặt hơi xấu hổ, lại không dám không trả lời vấn đề của bà xã đại nhân. “Em, đừng không lễ phép như vậy, cậu Tịch là khách của anh.”

Tôi bỗng dường như hiểu được vì cái gì Tịch Hâm lại đột nhiên biết Tiểu Cát cũng không có kết hôn với tôi.

Ánh mắt hoài nghi của Tiểu Cát càn quét qua lại gương mặt hai người kia, một lát sau, cô quyết đoán đưa ra quyết định. “Đây tuyệt đối là âm mưu! Đoạn Tư Thuý, nếu anh còn dám lui tới với hắn, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!”

Rồi cô bỗng nhiên xoay người nói với Tịch Hâm. “Đừng trách tôi không cảnh cáo cậu, đừng lung lạc chủ ý của Xuân Thiên! Tuy rằng bốn năm trước Xuân Thiên không có tố cáo cậu cưỡng hiếp, đó là bởi vì cậu ấy thiện lương. Nhưng cậu có biết không, cả người cậu ấy toàn là vết thương, nằm không thể động đậy trong bệnh viện suốt một tuần lễ! Nếu cậu còn dám thương tổn cậu ấy, tôi tuyệt đối sẽ kiện cậu táng gia bại sản!”

Lời nói của Tiểu Cát làm ánh mắt Tịch Hâm đột nhiên căng thẳng, nóng rực tập trung vào tôi. Bên trong tràn ngập, không biết là thống hận hay là tự trách.

“Vậy sao...” Hắn chậm rãi mở miệng, tầm mắt không rời khỏi tôi chút nào. “Tôi – thật sự rất có lỗi.”

“Rất có lỗi? Hừ—” Tiểu Cát cười lạnh. “Cậu với người cha có tiền của cậu quả thật là từ một khuôn đúc ra, thật là có cha ắt có con! Làm chuyện tình ác liệt như vậy xong rồi nói một câu có lỗi là xong rồi!”

Bờ mi Tịch Hâm hoàn toàn nhú lại. Xong rồi – tôi che lại mặt rên rỉ. Như vậy có khác gì thừa nhận tôi có gặp cha Tịch Hâm đâu?

“Tôi nói cho cậu biết, một ngày còn có Cát Vân này, cậu đừng mơ tưởng thương tổn... Đây—” Giọng Tiểu Cát đột nhiên thay đổi, tôi kinh ngạc muốn nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, giây tiếp theo đã bị túm vào một ***g ngực rộng lớn.

“Thật cảm ơn cô đã nói cho tôi biết điều đó.” Âm thanh trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu tôi, tôi ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Tịch Hâm.

“Tôi nghĩ tôi cùng Xuân Thiên có khả năng có chút hiểu lầm, hiện tại cần thời gian xử lý một chút.” Hắn nhìn về phía người đàn ông đứng trước cầu thang. “Ngài Đoạn, phiền anh mang phu nhân trở về nhà trước.”

Rồi sau đó phịch một tiếng, cánh cửa đóng lại trước mũi tôi.

“Tịch Hâm!.. Đồ khốn kiếp xấu xa kia tôi cảnh cáo cậu...” Âm thanh bùng nổ của Tiểu Cát vang lên ngoài cửa, trong hỗn loạn còn vang lên giọng đàn ông trầm thấp khuyên bảo.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa lại khôi phục im lặng lần nữa. Nhưng ánh mắt nóng cháy trước mặt này lại làm cho tôi thủy chung không dám lơ lửng.

“Tịch – Hâm—” Tôi nuốt nước miếng, khẩn trương muốn giải thích. “Thật ra... Cái đó... Tiểu Cát... cô ấy...”

“Anh quả nhiên đã gặp qua ông ta.” Không phải giọng điệu nghi vấn, khiến cho tôi nhất thời dừng lại ý đồ dùng hành động để che dấu.

“Cho nên anh mới có thể trở nên như vậy...” Hắn đứng ở trước mặt tôi, gắt gao nhìn thẳng tôi.

“Tôi...” Tôi có chút e ngại mở miệng, nói thật, hiện tại tôi cực sợ hắn hỉ nộ vô thường.

Hắn vẫn không nhúc nhích trừng tôi, như thể đang đợi xem tôi đến tột cùng còn có thể biện giải như thế nào.

“Thực xin lỗi—” Tôi hạ tầm mắt, đơn giản ngừng giây dựa. Cho dù có phải xuất phát từ thật tình hay không, lừa gạt hắn cũng là sự thật.

“Ngẩng đầu nhìn tôi.” Âm thanh lạnh lùng của hắn truyền đến, tôi bị động ngẩng đầu.

“Nói cho tôi biết, có phải vì để tôi vào đại học Bắc Kinh, anh mới cố ý nói những lời bức tôi phải rời bỏ anh đi?” Trong ánh mắt hắn ngập tràn làn sóng mãnh liệt.

Tôi gật đầu. Đã đến tình trạng này, phủ nhận nữa cũng không có ý nghĩa.

“Cha tôi có phải tìm anh, bảo anh rời khỏi tôi?”

Tôi lại gật đầu. Trên thực tế, chuyện cha hấn làm còn quá phận hơn.

Lặng yên gặt gao bao vây chúng tôi, ánh mắt hấn hung tợn như đang do dự có nên lại gần bóp chết tôi không.

“Tôi...” Ánh mắt hấn khiến tôi hơi sợ hãi, theo bản năng muốn mở miệng nói gì đó. Nhưng vừa chỉ nói một chữ, liền cảm thấy trước mắt tối đen, rơi vào ***g ngực ấm áp.

“Tôi hận anh!” Giọng hấn chất chứa đau đớn không nói lên lời.

Tim, nhất thời trĩu nặng. Hấn nói hận tôi – đã sớm biết được, không phải sao? Nhưng vì sao lại vẫn khổ sở như thế?

“... Hận anh sao có thể tàn nhẫn như vậy, hận anh không cần tình cảm tôi dành cho anh. Hận anh sao có thể ích kỷ như vậy, hận anh một mình quyết định vận mệnh hai người chúng ta... Vì sao lại ngốc thế, thà rằng để tôi đối xử tàn nhẫn với anh, cũng không chịu nói thật...”

Giọng nói luôn luôn bá đạo kiên cường lại pha lẫn nghẹn ngào, làm cho mũi tôi chua xót.

“Thực xin lỗi... Tôi nghĩ chỉ có như vậy mới khiến cậu hạnh phúc...” Tôi ở trong lòng hấn thành khẩn xin lỗi.

“Hạnh phúc? Anh thật sự nghĩ không có anh tôi còn có hạnh phúc?” Hấn hơi đẩy tôi ra, cúi người chạm vào trán của tôi, chóp mũi hấn chạm mũi tôi, môi hấn nhẹ nhàng lướt qua môi tôi...

“Tôi thật sự hận chính mình vì sao không phát hiện sơ hở trong chuyện này sớm một chút, lại thật sự tin hành động vụng về kia của anh... Xuân Thiên, đến tốt cùng chúng ta ai mới là đứa ngốc?”

“Thực xin lỗi...” Tôi thì thào nói. Ngoại trừ xin lỗi, tôi không biết còn có thể nói cái gì.

Không có cơ hội nói gì đó nữa, bởi vì giây tiếp theo bờ môi nóng rực của hấn đã cắn nuốt tôi. Như người đã cơ khát vài thế kỷ, hấn liều mạng cướp lấy mọi thứ trong khoang miệng tôi, quấn quanh đầu lưỡi tôi, mãnh liệt đòi lấy. Như thế muốn hút lấy cả linh hồn tôi.

Tôi ngẩng đầu thừa nhận nụ hôn mưa rền gió dữ của hấn, nước mắt rơi xuống từ hai bên khóe mắt nhắm chặt, thẩm thấu giữa dây dưa gần bó, mang theo hơi lạnh thản nhiên. Thẳng đến khi tôi hít thở không thông, hấn mới bằng lòng thoáng buông tha tôi.

“Vì sao... Vì sao tôi lại ngốc nghếch hận anh bốn năm ròng...” Hấn dùng đầu ngón tay lau nước mắt của tôi, âm thanh dày đặc tình cảm làm cho tôi run rẩy.

Nước mắt vẫn không nghe lời mà rơi không ngừng. Tôi nghe được hấn thở dài, rồi bờ môi cực nóng dừng ở khóe mắt ướt át của tôi, mút lấy chất lỏng vẫn không chịu ngừng chảy kia.

“Xuân Thiên...” Hấn khàn khàn gọi tên của tôi, hấn hôn từ mũi rồi dần dần hạ xuống, từ cằm rơi đến cổ tôi. Đột nhiên, hấn dừng động tác lại.

Tôi khó hiểu mở to mắt, lại phát hiện tầm mắt hấn dừng ở yết hầu tôi, đáy mắt hỗn loạn điều gì đó tôi xem không hiểu. Bối rối vươn tay kéo cổ áo sơ mi che khuất, dấu răng nơi đó đã lành nhưng vẫn còn rõ ràng như cũ.

Tay bị bàn tay nóng bỏng khác nắm lại, cũng chậm rãi bị kéo ra. Áo lập tức mở ra, vết thương của tôi lại một lần nữa bại lộ trước mắt hấn.

Tay hấn chỉ nhẹ nhàng xoa vết sẹo kia, thế nhưng lại mang theo run rẩy.

“Đừng nhìn nữa, đều đã qua rồi.” Tôi muốn vươn tay kéo cổ áo lên lần nữa, lại bị hấn ngăn lại.

“Thực xin lỗi...” Trong mắt hấn đều là tự trách cùng đau lòng. “Thực xin lỗi... Tôi thế nhưng lại tổn thương em...”

Lần đầu tiên nghe được lời giải thích từ miệng hấn, tôi cảm trái tim của mình run rẩy.

Kỳ thật từ đầu tới đuôi hắn đều không có làm sai gì, thiếu niên 18 tuổi kia, chính là toàn tâm toàn ý không hề giữ lại mà giao tình cảm của mình vào tay tôi. Mà tôi thì – tự tay đâm một nhát vào ngực của hắn.

Không muốn nhìn hắn tự trách, không muốn nhìn hắn đau lòng, cũng không muốn nhìn sự hối hận trong mắt hắn. Trong nháy mắt kia, tôi buông tha tất cả. Tình cảm bị chèn ép cũng dâng lên, đây là người bị tôi hại thảm. Đôi tay tôi vòng qua cổ hắn, kéo đầu hắn xuống, chủ động dâng môi mình lên.

Sự chủ động của tôi đổi lấy đối đãi càng thêm cuồng liệt, hắn đè tôi vào tường, khiến cho thân thể chúng tôi không có một khe hở, ngực dính sát vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt của hắn. Thời điểm bị hắn hôn đến choáng váng, hắn đột nhiên ôm người tôi lên, bế đi thẳng vào vào ngủ. Trong nháy mắt lưng tiếp xúc với nệm giường, trí óc tôi đột nhiên thanh tỉnh, sợ hãi cũng theo đó mà sinh ra. Theo bản năng muốn đứng dậy, lại nhanh chóng bị hắn dịu dàng xoa bóp nằm xuống...

“Đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương em...” Giọng hắn dịu dàng thì thầm bên tai tôi, cam đoan. Cơ thể của tôi vì hắn hứa hẹn mà dần dần thả lỏng...

19. Chương 18

“Tịch Hâm! Đồ lừa đảo.” Sáng sớm, tôi chụp lấy bàn tay đang vòng quanh thân tôi mà rít gào.

“Có chuyện gì vậy? Xuân Thiên?” Hắn khẽ hôn tôi.

“Cậu gạt tôi!” Hai tay tôi nắm lấy mặt hắn, ngăn cản hắn tiếp tục quấy rầy.

“Tôi lừa em cái gì?” Vẻ mặt của hắn thực vô tội.

“Cậu đã nói sẽ không đau! Nhưng mà tôi đau muốn chết!” Tôi huyết lệ loang lổ lớn tiếng lên án.

Đôi mắt hắn tối dần, khi tôi nhận thấy được nguy cơ muốn bứt ra khỏi thì đã không còn kịp rồi.

“Xuân Thiên—” Hắn bắt lấy tay của tôi đặt ở hai bên, nghiêng người đến gần. “Không có ai trên đời này không muốn tổn thương em như tôi, nhưng ngoại trừ như vậy, tôi không có biện pháp xác nhận em thật sự trở về trong lòng tôi một lần nữa...”

Lòng tôi cứng lại, chỉ có thể mở lớn ánh mắt nhìn hắn.

“Biết không, bốn năm qua đi, tôi không dám để bản thân mình nghe được tin tức gì của em, tôi sợ nghe được em đang hạnh phúc, sợ rằng em đã quên tôi...” Hắn nhìn tôi thật sâu, đáy mắt ẩn chứa đau đớn. “Tôi chỉ có thể làm cho chính mình liều mạng bận rộn, chỉ như vậy mới có thể không nghĩ đến em, không nghĩ đến những ngày tôi trải qua cùng em...”

Tôi liều mạng chớp mắt, không cho màn sương đột nhiên dâng lên che khuất tầm mắt.

“Xuân Thiên...” Tay hắn xoa nhẹ mặt tôi. “Em là thuốc độc, tôi uống rồi sẽ nghiện, đến chết cũng không quên được.”

“Biết là độc được còn chạm vào tôi...” Tôi nhin xuống rung động dưới đáy lòng, giả bộ tức giận.

Hắn nắm một bàn tay tôi lên, đưa đến bên môi, hôn từng đầu ngón tay tôi.

“Đã quá muộn rồi, em đã xâm nhập vào trong cốt tủy tôi, muốn bỏ cũng không bỏ được.” Trong âm thanh hắn có điều gì đó khiến tôi run rẩy, đôi mắt nhìn chăm chăm tôi khiến tôi quên cả né tránh.

“Xuân Thiên...” Hắn hôn lên môi tôi. “Anh yêu em...”

“Đáp ứng anh – cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không được rời khỏi anh nữa.” Giọng nói khàn khàn bá đạo của hắn đòi hỏi hứa hẹn của tôi.

“Em...” Tôi há mồm, nhưng thế nào cũng không nói lên được lời hắn muốn nghe. Cho đến giờ khắc này tôi mới nhớ tới, giữa chúng tôi vẫn còn tồn tại một vấn đề chưa bao giờ biến mất.

Hắn cúi đầu hôn tôi, trong lúc tôi thở hổn hển hắn nhẹ nhàng cắn lấy vành tai tôi, ác liệt nhẹ nhàng dùng răng nanh lôi kéo, khiến cả người tôi như có dòng điện chạy qua.

“Đáp ứng anh, Xuân Thiên.” Hấn ở bên tai tôi dụ hoặc.

“Không thể...” Tôi vươn tay đẩy hấn. Lại đột nhiên cảm thấy trên vai tê rần, thì ra là hấn buồn bực cần tôi một ngụm.

“Vì sao không thể?” Ánh mắt hấn thiêu đốt.

Tôi nghiêng mặt, không dám tiếp xúc tầm mắt hấn. “Cha anh không có khả năng đáp ứng cho chúng ta ở cùng một chỗ, còn có cha mẹ em...”

Một cổ sức mạnh truyền đến từ cầm tôi, hấn xoay mặt tôi qua bắt buộc tôi đối mặt hấn.

“Vì sao em luôn xem suy nghĩ của người khác quan trọng hơn chính em? Chẳng lẽ tôi ở trong lòng em một chút phân lượng cũng không có sao?”

Thảm, hấn giận.

“Không phải...” Tôi nuốt nước miếng một cái, cuống quýt trấn an hấn.

Hấn trừng tôi, một lời cũng không nói, như đang đợi tôi giải thích.

“Em là nói... Công ty của anh ở Bắc Kinh đúng không... Anh vẫn phải về nơi đó làm việc... Nếu anh muốn gặp em, ngẫu nhiên trở về hai ba lần...” Giọng của tôi càng ngày càng nhỏ, ngay cả chính mình cũng cảm thấy lo lắng không thôi.

“Ý của em là muốn anh làm tình nhân bí mật của em, còn em có thể quang minh chính đại hẹn hò với người phụ nữ khác, rồi kết hôn?” Ánh mắt hấn trở nên nguy hiểm.

“Em sẽ không hẹn hò với người phụ nữ khác... Cũng sẽ không để ai khác chạm vào em...” Tôi cắn môi dưới. Trên thực tế, thân thể này của tôi sao có thể kết hôn cùng người phụ nữ khác? Mà đàn ông, ngoại trừ người trước mặt này, tôi không thể tưởng tượng sẽ có một ai khác đối xử với tôi như thế. Nói đi nói lại, như vậy không phải tốt nhất sao, vừa không ảnh hưởng hấn phát triển, lại không khiến bất kỳ ai phiền não, cũng có thể thanh thoát nhìn thấy hấn.

“Vậy nếu tương lai anh kết hôn thì sao?” Hấn lạnh lùng hỏi. “Em muốn mỉm cười nói chúc mừng anh sao?”

Tôi lo sợ không yên mở to hai mắt, cảm thấy trong lòng tê rần dữ dội. Căn bản tôi không hề nghĩ tới nếu có một ngày hấn không còn yêu tôi nữa, tôi biết phải làm sao.

Trong lúc nhất thời, chúng tôi đều không nói chuyện, chỉ là ngó lơ nhìn lẫn nhau.

Rồi, tôi nghe được hấn thở dài.

“Em đùa ngốc này, sao có thể nói ra lời như vậy? Em nghĩ rằng anh còn có thể để em rời khỏi anh sao?” Hấn cụng đầu tôi, môi chạm vào tôi.

“Em sao còn chưa hiểu được?” Hấn hôn tôi. “Em là thuộc về anh.”

“Nhưng mà...” Tôi muốn biện bạch. Lại bị hấn đột nhiên dùng hai tay toàn bộ ôm vào trong ngực.

“Đừng lo lắng.” Giọng hấn vang lên trên đỉnh đầu. “Giao hết tất cả cho anh, anh sẽ xử lý. Em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là tốt rồi, hiểu chưa?”

Cơ thể của tôi kề sát hấn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và mùi hương của hấn. Cảm giác vô cùng an tâm làm cho tôi bỗng dưng phát hiện, người con trai đang ôm tôi này đã không còn là cậu thiếu niên dễ xúc động bốn năm trước, mà đã là một người đàn ông chân chính.

“Ừ.” Tôi gật đầu, cảm thấy tim hấn đột nhiên đập nhanh hơn.

Tôi cúi thấp đầu, như học sinh tiểu học phạm lỗi sai, không dám ngẩng đầu nhìn người đối diện.

“Vì sao ngày hôm qua tớ gọi điện cho cậu mà một cuộc cậu cũng không chịu nhận hả?”

Điện thoại? Tôi đột nhiên nhớ tới, buổi sáng ngày hôm qua tựa hồ là có điện thoại, tôi muốn rời giường nhận, lại bị Tịch Hâm đặt dưới thân không thể động đậy. Cuối cùng hấn bị chuông điện thoại chọc giận,

dứt khoát giật phăng giấy điện thoại xuống. Đến nỗi điện thoại di động của tôi, tự nhiên cũng không trốn được vận mệnh bị tháo pin ra.

Tôi đỏ mặt, đầu cúi càng thấp.

“Xuân Thiên, cậu nói thật với tớ, có phải hần ăn hiếp cậu không?” Tiểu Cát tựa hồ đã nhận định Tịch Hâm là tên bại hoại.

Tôi lắc đầu. Trên thực tế, hần đối xử với tôi rất dịu dàng. Dịu dàng đến mức làm tôi có cảm giác Tịch Hâm của bốn năm trước lại trở về.

“Không có? Sao có thể? Xuân Thiên, có phải tên khốn kiếp đó uy hiếp cậu hay không? Đừng sợ, tớ... Hả? Đây là cái gì?”

Tôi vừa định ngẩng đầu nói rõ với cô rằng Tịch Hâm không có ăn hiếp tôi cũng không có uy hiếp tôi, lại nghe thấy âm thanh ngạc nhiên của Tiểu Cát.

Đột nhiên cảm thấy cổ áo căng thẳng, cả người bị cô dùng hai cánh tay mảnh khảnh bắt lấy cổ áo kéo qua một bên.

“Tổng Xuân Thiên! Đây là chuyện gì?” Tiểu Cát đằng đằng sát khí chất vấn làm cho tôi khó hiểu nhìn cô, lại phát hiện cô đang nhìn chăm chăm một bên cổ tôi.

Trời ạ! Mặt tôi nhất thời đỏ như cà chua chín. Tôi biết Tiểu Cát chỉ cái gì. Đều do tên Tịch Hâm kia, không chỉ giam cầm tôi ở trên giường suốt một ngày, còn cố ý để lại rất nhiều dấu hôn trên người tôi... Hại tôi hôm nay chỉ dám mặc áo sơ mi tay dài đi làm, còn chưa nói đến xương sống thất lung và chân bị đau do di chấn rút gân.

“Cái đó... Tiểu Cát... Thật ra là...” Tôi xấu hổ kéo áo mình ra khỏi tay Tiểu Cát, thì thào nói, lại không biết nên giải thích sao mới tốt.

“Hần chạm vào cậu?” Bờ mi Tiểu Cát dựng thẳng lên.

Tôi gật đầu. Dường như là vậy, chẳng qua là không chỉ đơn giản “chạm” thôi.

“Hần bắt buộc cậu?”

“Không có!” Tôi nhanh chóng lắc đầu.

Tiểu Cát đột nhiên không nói lời nào, chỉ gắt gao nhìn tôi. Cho đến khi tôi bị nhìn có chút chột dạ, cô cuối cùng mới mở miệng.

“Cậu là nói cậu tự nguyện?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

“Cậu điên rồi sao, cậu chẳng lẽ đã quên trước đây hần làm gì với cậu rồi sao? Tên khốn kiếp này, cậu xem tôi dạy dỗ hần thế nào!!” Tiểu Cát lòng đầy căm phẫn hung hăng vỗ bàn một cái, khiến cho người trong nhà ăn đều nhìn qua phía chúng tôi.

“Tiểu Cát cậu đừng nóng giận, hãy nghe tớ nói đã...” Tôi vội vàng trấn an cô ấy. Bốn năm trước là cô ấy đưa tôi đi bệnh viện, cho nên đối với hành vi này của Tịch Hâm, cô vẫn không thể tha thứ. Thậm chí so với tôi còn tức giận hơn.

“Thật ra hần cũng không có xấu xa như cậu tưởng...” Tôi có chút nao núng nhìn biểu tình kinh ngạc của Tiểu Cát, cố lấy dũng khí tiếp tục nói. “Hơn nữa trước đây hần làm như vậy cũng bởi vì tớ lừa hần...”

“Cậu còn nói giúp hần?” Trên mặt Tiểu Cát đầy khiếp sợ.

“Tiểu Cát... tớ...” Tôi không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Tiểu Cát nhìn tôi không chớp mắt một lúc lâu, đột nhiên mở miệng hỏi tôi. “Cậu thích hần?”

Tôi cúi đầu. “Cậu đã sớm biết, không phải sao?”

Tôi không có dũng khí xem phản ứng của Tiểu Cát, không biết cô có cho rằng tôi rất vô dụng hay không. Cô đã cố gắng giúp tôi rời khỏi Tịch Hâm như vậy, mà tôi lại phản lại trước.

Không biết qua bao lâu, tôi nghe được Tiểu Cát khẽ thở dài.

“Cậu đồ ngốc này, từ lúc nào lại không ngoan vậy chứ?” Tiểu Cát vỗ vỗ đầu của tôi, trong thanh âm cũng không có tức giận như tôi nghĩ.

“Thực xin lỗi...” Tôi lẩm bẩm.

“Xuân Thiên ngốc, có gì phải xin lỗi, tớ chỉ là sợ cậu bị hấn lừa. Cậu nha, một chút tâm phòng bị người khác cũng không có.” Cô thở dài.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô, lại thấy sự thoả hiệp trong đáy mắt cô ấy. Tôi hiểu được, cho dù cô vẫn không tán thành tôi cùng Tịch Hâm cùng một chỗ, tôi thiếu cô vẫn ủng hộ quyết định của tôi.

“Tiểu Cát, cảm ơn cậu.” Tôi chân thành cảm ơn cô ấy.

Cô cười cười, bao dung nhìn tôi. “Nếu Tịch Hâm bắt nạt cậu, nhất định phải tới nói cho tớ biết.”

“Ừ!” Tôi gật đầu thật mạnh.

Cuộc sống sau đó, Tịch Hâm phi thường đương nhiên dọn vào căn nhà nhỏ của tôi. Tôi đương nhiên là phản đối đến cùng, chẳng qua không có tác dụng gì cả. Mặc dù có chút lo lắng bị người khác phát hiện, nhưng xem hấn mỗi ngày đều làm món ăn đa dạng ngon lành cho tôi, tôi cũng liền đại nhân đại lượng tha thứ cho hành vi mặt dày của hấn. Hơn nữa thời điểm tan học mỗi ngày hấn đều lái xe đến đón tôi ở cổng trường, lái xe miễn phí đương nhiên sẽ không có ai ngốc mà cự tuyệt.

Chỉ là gần đây hấn dường như đang bận rộn, luôn luôn giấu tôi làm gì đó trên mạng. Lén lút đi vào cửa phòng làm việc hấn – thật ra đó rõ ràng là nơi tôi dùng làm phòng đọc sách, kết quả hấn nói vì ở với tôi nên tạm thời không trở về Bắc Kinh, cho nên liên hệ với công ty toàn dựa vào máy tính. Nhưng làm cho tôi khó chịu là, vốn là nơi tư nhân của tôi lại bị hấn chiếm lấy còn chưa nói, còn không cho tôi tùy tiện bước vào.

Lén lút đẩy cửa ra một chút, hê hê, hấn vẫn chuyên tâm xem máy tính. Tôi ngừng thở, không tiếng động mở cửa ra, nhón mũi chân đi vào. Một bước, hai bước, ba bước... Ngay lúc tôi vừa mới đi đến phía sau hấn, còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng thứ gì đó trên máy tính, lại phát hiện Desktop lập tức đen thui.

“Em đang làm cái gì?” Người con trai không biết xoay lại đối mặt tôi khi nào, nhướn mi hỏi.

“Ha ha, cái đó... em đang tản bộ...” Tôi cười gượng, nhanh chóng hạ gót xuống.

“Tản bộ cần phải áo dác thế sao?” Hấn hiển nhiên không tin.

“... Ha ha, em đi pha cho anh chén trà.” Lòng tôi muốn lùi lại, lại cảm giác cổ tay căng thẳng, chỉ chớp mắt đã rơi vào lòng hấn.

“Anh làm gì, buông...” Tôi không phải quá quen ngồi trên đùi hấn, có chút xấu hổ xoay người muốn đứng lên.

“Nếu em còn lộn xộn, anh cũng không cam đoan hậu quả.” Giọng hấn đột nhiên có chút khàn khàn, tôi cũng miễn cảm phát hiện hấn khác thường, lập tức cứng ngắc ngồi yên, một cử động cũng không dám.

Hấn đem mặt vùi vào cổ tôi ghen cười.

Tôi tức gần chết lại không dám lộn xộn, chỉ có thể mặc hấn ôm.

“Xuân Thiên—” Hấn hôn tai tôi. “Có phải em muốn biết anh đang làm gì hay không?”

Hấn cười trộm hôn lên môi tôi một cái, rồi mới nói. “Tôi biết em rất tò mò, nhưng mà – bây giờ còn chưa thể nói cho em biết được.”

Cái gì chứ, điều khởi nhân khẩu vị (: kiểu như khơi dậy khẩu vị của người khác, làm người khác tò mò) lại không chịu nói.

Tôi mân mê miệng, oán hận trừng mắt liếc hắt một cái. Thật sự là tên xấu xa, biết rõ lòng tôi hiếu kỳ như thế, còn đùa giỡn tôi!

“Đừng nóng giận, anh cam đoan không làm gì có lỗi với em.” Hấn nhẹ giọng dỗ tôi.

Liếc một cái xem thường không để ý tới hấn. Tôi cũng không phải ngu ngốc, nào có bị dụ dễ dàng như vậy.

“Đúng rồi, anh còn chưa nói anh mới học được cách nấu món này ngon lắm?”

Món ngon? Lỗi tai tôi lập tức dựng thẳng lên.

“Rửa sạch nõ sen, cắt hai đầu ra. Rồi mới nhồi gạo nếp vào giữa lỗ trên hoa sen, hấp lửa nóng hai tiếng. Chờ hấp xong, cắt thành từng miếng, rồi rưới một lớp mật ong lên. Lúc đó, gạo nếp hương sen hoà quyện lại với nhau, còn có lớp mật ngọt ngào...” Hấn cười tươi giúp tôi lau đi khóe miệng dính nước miếng, rồi mới dịu dàng hỏi tôi. “Muốn ăn không?”

“Muốn ăn!” Tôi nhất thời hai mắt tỏa sáng, mặt mày hớn hở quay đầu nhìn hấn.

“Tốt lắm, em ngoan ngoan đi rửa tay đi, trong tủ lạnh anh đã để sẵn hoa quả, em ăn trước một ít, anh đi chuẩn bị.” Hấn hôn môi tôi một chút, buông tay để cho tôi đứng lên.

Tôi nghe lời hấn đi rửa sạch tay, lúc tay dính đầy bọt xà phòng, tôi đột nhiên nhớ tới vừa mới đây tựa hồ đang tức giận hấn. Cư nhiên lại dễ dàng bị hấn đánh lạc hướng như thế, tôi chà chà chà chà—

Những ngày sống với Tịch Hâm rất phong phú và vui vẻ, mặc dù có khi cũng sẽ lo lắng một chút về người cha thâm hậu kia của hấn, cùng với cha mẹ tôi, nhưng hấn săn sóc cùng dịu dàng khiến cho tôi nhiều lúc thà rằng làm đà điểu, dúi đầu vào lòng hấn không muốn đối mặt với sự thật.

Chính là cuộc sống bình an vẫn phải bị phá vỡ, hơn nữa vô cùng đột nhiên làm cho tôi trở tay không kịp.

20. Chương 19

Sáng chủ nhật, tôi ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao ba tấc sào mới đứng lên (ha ha, cho nên chỉ dám nói là buổi sáng, mà không phải sáng sớm), rồi được Tịch Hâm cho ăn bữa sáng phong phú thật no nê. Hấn rửa chén ở trong phòng bếp, còn tôi thì vui vẻ đứng ở cửa phòng bếp nhìn bộ dáng hấn mặc tạp dề mà ngớ ngẩn cười trộm.

“Em cười cái gì?” Hấn nheo mắt nhìn tôi.

“Ha ha, không có gì, cảm thấy anh rất tuần tú mà thôi.” Tôi nhanh chóng vuốt mông ngựa. Tuyệt đối không dám nói là vì cái tạp dề hình con mèo tôi mua từ siêu thị mặc trên thân thể cao lớn đó lại rất có hiệu ứng “gây cười.”

Hấn đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói hư tình giả ý nịnh nọt của tôi, nhưng hiển nhiên cũng vô pháp làm khó dễ được tôi. Đương nhiên, tôi cảm thấy nụ cười khuyhnh đảo tứ phương của tôi đã khiến hấn mê muội đầu óc đến choáng váng.

“Bộp bộp!” – Tiếng đập cửa vang lên.

“Xuân Thiên, đi mở cửa.” Hấn thúc giục tôi.

“Vì sao lại là em?” Tôi cố tình nói lại hấn.

“Ngoan, không phải anh đang rửa chén sao.” Hấn dỗ tôi.

Tôi tâm không cam lòng không nguyện chạy qua khoảng cách xa xôi hơn mười mét từ phòng bếp qua phòng khách, mở cửa rầm một cái, còn đang tự hỏi xem ai đến nhà tôi vào lúc này.

Cửa mở, nhìn thấy người đàn ông ở bên ngoài, cả người tôi đều cứng lại.

“Xuân Thiên, ai tới?” Tiếng Tịch Hâm vang lên từ phòng bếp, đại khái là tôi vẫn không lên tiếng làm cho hấn cảm thấy có chút kỳ quái.

Tôi lại kinh ngạc không biết nên làm sao để bản thân mình phát ra âm thanh.

“Ông đến đây làm gì?” Giọng nói lạnh lùng phát ra từ đỉnh đầu tôi, thân thể cứng ngắc cũng lập tức được kéo vào ôm ấp quen thuộc.

“Không mời cha đi vào sao?” Người đàn ông ở cửa – không, phải nói là cha của Tịch Hâm, Tịch Mộ Phong mặt không chút thay đổi nói.

“Xin... mời...” Ấm áp phía sau làm đầu lưỡi tôi cuối cùng có thể cử động.

Nghe tôi nói như thế, Tịch Hâm mang theo tôi khẽ lùi ra một chút, tạo nên một con đường.

Tịch Mộ Phong cũng không có thay đổi gì, ngoại trừ trên mái tóc có chút bạc đi, vẫn cao ngất như cũ, cũng vẫn áp bách mười phần như vậy.

Hắn vào nhà rồi đánh giá xung quanh một chút, cuối cùng tầm mắt rơi xuống trên người Tịch Hâm.

“Cha hy vọng có thể nói chuyện một mình với con.”

Tôi khẽ run lên, bị Tịch Hâm miễn cưỡng nhận thấy. Tôi cảm giác được bàn tay hắn trên vai tôi càng thêm siết chặt tôi vào lòng.

“Được.” Hắn trả lời rõ ràng, rồi mới xoay người tôi đối diện với hắn. “Em đi xem ti vi một lát đi, kênh 10 có chương trình yêu thích của em, hắn là sắp bắt đầu. Anh sẽ ra nhanh thôi.”

Nói xong, hắn cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi tôi một cái.

Hắn tuyệt đối là cố ý. Bởi vì cho dù tôi đưa lưng về phía Tịch Mộ Phong nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt chán ghét, hận không thể đục một lỗ thủng trên người tôi.

Tịch Hâm lại không để ý chút nào, đẩy cửa phòng sách, ý bảo cha hắn đi vào.

Cửa khép chặt lại, tôi ngồi ở sofa, vô thức nhìn màn hình ti vi. Phía trên màn hình là ông già miệng nhích tới nhích lui đang chậm rãi nói, tôi lại không nghe vào được một chữ.

Tịch Mộ Phong xuất hiện đảo loạn tất cả bình tĩnh của tôi, đại khái thời gian ý lại vào người khác càng dài, định lực của mình sẽ càng kém. Không biết có phải bởi vì ở cùng với Tịch Hâm, càng ngày tôi càng quen với việc để hắn giải quyết những chuyện to nhỏ bên người, cho nên một chút biến cố cũng đã khiến tôi đứng ngồi không yên.

Tôi không biết Tịch Mộ Phong hôm nay đến có mục đích gì, nhưng ít nhất có thể khẳng định tuyệt đối không phải vì chúc phúc cho chúng tôi. Trên thực tế, tất cả áy náy với hắn của tôi đều đã chết từ bốn năm trước. Tịch Hâm đau, tôi đau, còn có bốn năm chia lìa đã khiến tôi không còn sợ cảm thấy sợ hãi và có lỗi với người cha ích kỷ này nữa. Nhưng, hắn xuất hiện vẫn khiến lòng tôi xúc động, tiềm tàng bất an...

Cuối cùng vẫn là kiềm chế không được, tôi nhẹ chân nhẹ tay bước đến sát cánh cửa đóng chặt. Vươn tay, thực nhẹ nhàng đẩy cửa ra tạo một khe hở – cũng nhờ Tịch Hâm ban tặng, vì muốn biết rõ hắn rốt cuộc giấu tôi làm gì, tôi đã sớm luyện được tuyệt kỹ đẩy cửa không tiếng động.

Ánh mắt tôi dán vào khe hở đó, thấy rõ ràng tình cảnh trong phòng.

“Đây là cuộc sống con muốn sao?” Tịch Mộ Phong đứng ở giữa phòng, trong giọng nói có chút khinh thường khó phát hiện.

“Đúng vậy, đây là tất cả những gì tôi muốn.” Tịch Hâm trả lời như đinh đóng cột. Hắn ngồi ở ghế máy tính, trên người còn mặc cái tạp dề buồn cười kia. Nhưng giờ phút này hắn thoát nhìn lại dị thường đẹp trai.

“Tất cả?” Tịch Mộ Phong cười lạnh. “Tất cả của con chính là như một thằng hề mặc thứ buồn cười đó, ở căn phòng trong khu dân cư nghèo nàn này, rồi sống chung với người đàn ông bình thường như con chuột kia sao?”

Con chuột? ///// Về mặt tôi đầy hắc tuyến, lão già này dám hình dung tôi là con chuột! Tôi tức, hận không thể vọt vào mắng hắn một chút. Cư nhiên đem tôi, người đàn ông ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái đẹp trai như thế này hình dung thành con chuột...

Tịch Hâm tựa hồ nghĩ giống tôi, nhưng hắn cũng không có tức giận, chỉ là mỉm cười. “Tôi không giống ông, đối với tôi mà nói, có thể ở bên cạnh người mình yêu thương chính là tất cả những gì tôi muốn.”

Tịch Mộ Phong hiển nhiên không cho là đúng, nhưng cũng không có tiếp tục đề tài này.

“Như vậy tất cả điều con làm là vì hắn ta?” Lời nói của Tịch Mộ Phong làm cho tôi có chút khó hiểu.

Tịch Hâm lại hiển nhiên hiểu được cha hắn đang nói cái gì.

“Đúng vậy, tôi sẽ không cho phép bất cứ ai tổn thương em ấy. Bốn năm trước tôi quá ngây thơ, không có năng lực bảo vệ em ấy, mới có thể để ông thực hiện quỷ kế. Nhưng hiện tại không giống, không ai có thể cướp em ấy khỏi tôi – kể cả ông.” Giọng Tịch Hâm càng ngày càng lạnh, làm cho tôi ở ngoài cửa cũng không khỏi run mình. Chưa từng nhìn thấy hắn như vậy, đối mặt với cha mình lại như đối mặt với kẻ địch, cả người phát ra hơi thở lạnh liệt.

“Quỷ kế?” Tịch Mộ Phong nhướn mày. “Con cứ nhiên lại nói cha mình như vậy? Cha không biết Tống Xuân Thiên ở trước mặt con đã bịa đặt cái gì, nhưng con lại ngu ngốc đi tin tưởng hắn ta sao?”

“Xuân Thiên cái gì cũng không chịu nói với tôi, ông căn bản không biết em ấy lương thiện biết bao nhiêu, cho dù là đến bây giờ em ấy vẫn không chịu nói cho tôi biết ông đã làm gì với em ấy. Chẳng qua bằng những điều tôi biết cũng đã đủ cho tôi hiểu hết con người ông.” Trong giọng Tịch Hâm có nét phẫn nộ, tôi biết, hắn đang bắt bình thay tôi.

Tịch Mộ Phong ngẩn ra, hiển nhiên không dự đoán được tôi thế nhưng không thêm mắm thêm muối miêu tả kể lại sự tích ác liệt năm đó của hắn một phen. Nhưng dù sao cũng già đời, hắn nhanh chóng khôi phục lại bình thường, dùng giọng điệu của một người cha để nói. “Cho dù cha làm cái gì, đều là vì tốt cho con.”

“Tốt cho tôi? Hừ—” Tịch Hâm cười lạnh, trong mắt chất chứa ý hận. “Ông tự cho là đúng, tách tôi và Xuân Thiên ra suốt bốn năm. Sự bá đạo cùng độc đoán của ông làm cho tôi tự tay thương tổn người tôi yêu nhất. Đến hôm nay, ông thế nhưng vẫn cho rằng nó là tốt cho tôi sao?”

Dường như không dự đoán được con của mình lại hận mình mãnh liệt như thế, Tịch Mộ Phong bị những lời của Tịch Hâm đả kích mà lảo đảo lui về phía sau từng bước.

“Cho nên con mới làm như vậy với cha?” Tịch Mộ Phong đột nhiên già đi rất nhiều. “Chẳng lẽ ở trong lòng con, Tống Xuân Thiên còn quan trọng hơn cả người cha này?”

“Tôi chưa từng cho là như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới việc lựa chọn so sánh giữa hai người – là ông ép tôi, ép tôi bởi vì bảo vệ người mình yêu chỉ có thể bước lên vị trí đối địch với ông. Là ông tự tay đẩy tôi ra xa một bước!” Giọng Tịch Hâm vẫn không có chút độ ấm nào như cũ.

Biểu tình của Tịch Mộ Phong tôi cũng không nhìn đến, nhưng Tịch Hâm vẫn không bị đả động chút nào.

“Cô ấy cũng bỏ ông đi.” Tịch Hâm không có cảm tình gì nói.

Tịch Mộ Phong cứng người lại, sắc mặt nhất thời tái nhợt. “Con biết cô ấy ở đâu?”

Tôi cảm thấy lẩn lộn, không biết “cô ấy” trong lời bọn họ rốt cuộc là chỉ ai, thế nhưng lại có thể làm cho Tịch Mộ Phong chấn động như thế.

“Không hiểu được điều gì mới là quan trọng nhất, ông vĩnh viễn cũng đừng mong cô ấy trở lại bên cạnh mình.” Tịch Hâm vẫn lạnh lùng nói. “Đối với ông mà nói, tiền tài, địa vị, danh dự đã vượt xa hết thảy, cho nên ông không hiểu tình yêu, chỉ biết làm người khác thương tổn.”

Tay Tịch Mộ Phong đặt hai bên người run nhè nhẹ. “Cha luôn nghiêm túc...”

“Ông cũng hiểu được cái gì là nghiêm túc?” Tịch Hâm nhướn mắt, tôi biết hắn đang tức giận.

Tịch Mộ Phong ngẩn ra, không nói gì. Sau một lúc lâu mới mở miệng lần nữa. “Tiểu Hâm, nói cho cha biết, cô ấy đang ở đâu.”

“Không có khả năng.” Tịch Hâm một lời cự tuyệt. “Hiện tại cô ấy không muốn gặp ông.”

“...” Tịch Mộ Phong không nói gì mà đứng thẳng bất động.

“Hoặc là, chờ có một ngày ông suy nghĩ cẩn thận, điều gì với ông là quan trọng nhất, cô ấy có lẽ sẽ đồng ý gặp ông.”

...

Gì chứ – tôi đứng dậy thẳng, chậm rãi vặn vẹo thắt lưng đã gần chết lạng. Xin đó, hai người bọn họ rất cuộc đang nói cái gì? Nghe thế nào vẫn rối rắm khó hiểu.

Thời điểm tôi đang âm thầm bối rối, cửa đột nhiên mở ra, thân thể cao lớn của Tịch Hâm xuất hiện ở trước mặt tôi.

“À... ha ha... Em vừa định gõ cửa hỏi hai người muốn uống trà không...” Tôi khờ khờ cười, thử tự bào chữa.

Đôi mắt lạnh như băng của Tịch Hâm sau khi nhìn thấy tôi liền chậm rãi bắt đầu hòa tan, nghe được giải thích lộn xộn của tôi cũng không có vạch trần, chỉ là cứng chiều xoa tóc tôi, sau đó đi ra.

Tịch Mộ Phong đi theo phía sau rời khỏi phòng sách, nhìn thấy tôi cũng không nói gì, chỉ nhìn tôi thật sâu một cái, rồi im lặng rời đi. Bóng dáng cô đơn, không biết vì sao lại khiến tôi có cảm giác hiu quạnh.

“Tịch Hâm, chiều nay hai người rất cuộc nói gì, sao em nghe thế nào cũng không hiểu?” Tôi cào cào người con trai bên gối. Lăn qua lộn lại hơn nửa đêm, tôi rất cục vẫn là nhịn không được hỏi ra.

“Em quả nhiên là nghe lén bọn anh nói chuyện.” Miệng hắn nhếch lên.

“Em...” Tôi nhất thời cứng đờ, nhanh chóng nói sang chuyện khác. “Cái đó không quan trọng, anh nói cho em biết hai người nói chuyện gì đi.”

Hắn xoay người về phía tôi, ánh mắt nhìn tôi chằm chằm. “Em thật sự muốn biết?”

Tôi gật đầu.

Hắn thở dài, vươn tay kéo tôi vào lòng hắn, tựa cằm lên trán tôi.

“Thật ra cũng không có gì, anh chỉ là làm cho ông ta hiểu được, anh đã có đủ năng lực bảo vệ cho người anh yêu mà thôi.”

Tôi giật giật, biết sự tình cũng không có đơn giản như vậy, nhưng mà hắn tựa hồ cũng không muốn cho tôi biết nhiều lắm, cho dù thế nào cũng không chịu nói thêm nữa.

Sự tình xác thực không đơn giản. Tuy rằng Tịch Hâm không chịu nói cho tôi biết, tôi vẫn biết được mọi chuyện đã xảy ra.

21. Chương 20

Đó là một buổi trưa ngày thứ ba, tôi sau khi ăn cơm trưa đang nghỉ ngơi ở văn phòng, đột nhiên đồng sự tiến vào bảo cho tôi biết có người tìm tôi.

Khi tôi đi ra văn phòng, một người không thể ngờ được xuất hiện ở trước mặt tôi.

“Xuân Thiên, đã lâu không gặp, anh có khỏe không?” Người phụ nữ đối diện mỉm cười chào hỏi tôi.

“Phương... Phỉ...” Tôi thì thào gọi ra cái tên này, lẳng lặng nhìn cô chậm rãi lại gần tôi. Cô cũng không khác bao nhiêu, thời gian bốn năm chỉ làm cô trở nên diêm lệ hơn mà thôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể gặp lại cô ấy, trong lúc nhất thời, những chuyện đã trôi qua nhanh chóng hiện lên trong đầu. Cô ấy thiện lương, nhiệt tình, đáng yêu... Còn có, tôi làm cô ấy tổn thương.

“Em nghe Tiểu Hâm nói anh vẫn dạy học ở nơi này, cho nên muốn đến thăm anh.” Giọng cô không mang theo ý tứ oán hận gì, dường như chúng tôi chỉ là bạn cũ đã lâu không gặp mà thôi.

Tiểu Hâm? Chẳng lẽ Tịch Hâm nói chuyện chúng tôi cho cô ấy? Nhất thời, tràn đầy lòng tôi đều là áy náy, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Tìm một chỗ tâm sự được không?” Đại khái nhìn ra tôi xấu hổ, Phương Phỉ cười cười, thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

“Hả?... À, được được.” Tôi bỗng dưng hoàn hồn, vội vàng liên tục gật đầu.

Tôi mang Phương Phỉ đi vào sân thể dục của trường, nơi đó có một hàng xích đu. Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, vườn trường trống rỗng, một học sinh cũng không có.

Phương Phỉ ngồi trên một chiếc xích đu, nhẹ nhàng chuyển động. Tôi luống cuống tay chân đứng ở một bên.

“Dường như trong ký ức, từ lúc tiểu học vẫn không được ngồi lại xích đu như thế này.” Cô nhắm mắt lại, như là nhớ tới chuyện gì.

“Em nhỏ hơn chị mình 19 tuổi, cha mẹ lúc hơn 40 mới sinh em. Nhưng thời điểm em 3 tuổi bọn họ vì tai nạn xe cộ mà qua đời, chị gái khi đó vừa kết hôn, liền lập tức thay cha mẹ nuôi nấng em. Đối với em mà nói, chị vừa là chị gái cũng vừa là mẹ. Chị ấy tốt với em lắm, nhưng cũng thực nghiêm khắc. Nhưng mà anh rể lại khác, anh cưng chiều em như một đứa con nít, còn đặc biệt làm một chiếc xích đu giữa hai cây đại thụ trong vườn cho em. Chị gái nói anh ấy thích con gái, cho nên đối xử với Tiểu Hâm cũng không tốt bằng em.”

Tôi ngơ ngác nghe, bởi vì cho dù trước kia từng hẹn họ với cô ấy, tôi cũng đều chưa từng nghe cô kể qua những chuyện này.

“Sau khi chị gái qua đời, anh rể vẫn chăm sóc cho em. Công việc kinh doanh của anh ấy càng lúc càng lớn, căn nhà bọn em ở càng ngày càng xinh đẹp, nhưng thời gian anh ấy ở nhà lại dần ít đi. Rất nhiều thời gian đều là em trải qua với Tịch Hâm... Không biết bắt đầu từ khi nào, Tiểu Hâm chơi với một số bạn bè xấu, trốn học, đánh nhau. Thật ra em hiểu được, nó chỉ muốn thu hút sự chú ý của cha mà thôi. Nhưng anh rể lại không nghĩ như vậy, anh ấy thực nghiêm khắc răn dạy Tiểu Hâm, nói rất nhiều lời khó nghe với nó. Nhưng anh ấy càng làm như vậy, tâm lý phản nghịch của Tiểu Hâm càng lớn, cuối cùng cha con cãi nhau một trận, Tiểu Hâm liền đơn giản dọn ra khỏi nhà. Em khuyên can hai bên, sau này tuy rằng hai cha con cũng đã giải hoà, nhưng Tiểu Hâm vẫn không muốn về nhà ở. Lúc ấy em cũng không biết, nó là bởi vì anh...”

Cô đột nhiên mở to mắt nhìn tôi, khiến tôi hoảng sợ. Bởi vì đó cũng là lúc tôi bắt đầu quen biết cô ấy.

“Xuân Thiên.” Phương Phỉ đột nhiên mở miệng gọi tên tôi.

“Ừ?” Tôi nhỏ giọng đáp lời, không biết có phải cô sắp mắng tôi hay không.

Cô chỉ nhìn tôi một cách cẩn thận, đột nhiên nở nụ cười nhợt nhạt. “Có nhớ em đã từng nói qua, mọi người đều nói Tiểu Hâm rất giống em hay không?”

Tôi xấu hổ gật đầu, đột nhiên chợt dạ nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên đến nhà cô ấy.

“Hiện tại em mới phát hiện, Tiểu Hâm không chỉ trông giống em, mà ngay cả mắt nhìn người cũng giống nhau. Nếu không, sao lại có thể cùng thích anh được chứ?”

Tôi hoàn toàn không biết nên tiếp lời như thế nào mới tốt, chỉ là cảm giác gương mặt và cơ thể mình đều khẩn trương run rẩy.

“Đừng khẩn trương như vậy, em hôm nay đến cũng không phải là tìm anh khởi binh vấn tội.” Cô tựa hồ phát hiện tôi khẩn trương, cố ý để giọng điệu thoải mái.

Thời điểm tôi nhẹ nhàng thở ra, cô nàng đột nhiên lập tức mở miệng nói, làm cho tim tôi lại một lần nữa run lên.

“Thật ra hôm Tiểu Hâm về nhà tuyên bố, người nó yêu là anh, em thật sự rất thương tâm. Cảm giác đồng thời bị hai người phản bội.” Cô ngừng xích đu, lẳng lặng nhìn vào mắt tôi. “Em vẫn chưa từng nói cho anh, anh không phải là đối tượng đầu tiên em đi xem mắt. Khi đó em còn nhỏ tuổi, chỉ cảm thấy chơi vui mà thôi, cho nên đi đăng ký ở trung tâm mai mối chỗ mẹ bạn em. Gặp được anh, em lại âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn chính mình nhất thời tâm huyết dâng trào. Tuy rằng anh ngốc ngếch, nhưng lại thiện lương đáng yêu, cho dù em náo loạn thế nào cũng không tức giận... Khoảng thời gian đó, em còn thật sự nghĩ em đã tìm được người đàn ông của đời mình rồi...”

Cô cười khổ hạ thấp tầm mắt, tôi cũng bị áy náy cùng tự trách dần dần phủ lấy. Người phụ nữ trước mặt này là vô tội nhất, người như vậy lại bị tôi tổn thương...

“Thật xin lỗi...” Ngoại trừ những lời này, tôi không biết còn có thể nói gì với cô ấy.

“Không cần xin lỗi em, thật ra em cũng làm chuyện có lỗi với anh.”

Tôi mở to hai mắt, lời nói của Phương Phi làm cho tôi có chút khó hiểu.

“Chuyện anh và Tiểu Hâm làm cho anh rể tức giận phi thường, lúc anh ấy gọi điện cho cha mẹ anh, em cũng nghe được nhưng không có ngăn cản...”

“Đó... không phải lỗi của em.” Trên thực tế đây cũng không phải là điều cô có thể ngăn cản.

“Nhưng mà, em còn làm một chuyện ác liệt hơn.” Phương Phi đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi.

“... Là em đưa ảnh chụp chung của em và anh cho anh rể, bảo anh ấy tìm người xử lý thành ảnh kết hôn, dán vào thiệp mời để lừa Tịch Hâm.”

Nhìn ánh mắt của cô, tôi giật mình.

“Em rất tức giận, rất thương tâm, cho nên muốn chia rẽ hai người. Vì sao khi em thương tâm như thế, hai người lại ở cùng nhau hạnh phúc ngọt ngào? Nếu là địa ngục, em cũng muốn kéo hai người xuống theo!” Trong nháy mắt gương mặt Phương Phi thể nhưng có chút vụn vụn.

Sự hung ác trong nháy mắt của cô làm cho tôi nghĩ đến Tịch Hâm. Dường như đã từng quen biết, Tịch Hâm dường như cũng từng như vậy.

Nhưng chỉ sau một giây, Phương Phi lại khôi phục thái độ bình thường.

“Cho nên nói, hiện tại anh không cần cảm thấy thiếu em cái gì. Bởi vì em cũng đã làm chuyện có lỗi với anh, chúng ta huề nhau.” Cô đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa còn có nét tinh nghịch.

Tôi cứng lưỡi, khó trách đều nói lòng của phụ nữ sâu tận đáy biển, tốc độ biến đổi còn hơn cả vận tốc ánh sáng.

Nhưng cho dù thế nào, lời nói của Phương Phi cũng giải được khúc mắc từ lâu trong lòng tôi. Tôi chưa từng nghĩ có thể đối diện cô ấy mà không phải cảm thấy tội lỗi.

“Phương Phi...” Tôi thực cảm kích, cũng tự nhiên hiểu được dụng ý làm như vậy của cô.

“Tiểu Hâm nói cho em biết hai người hiện tại một lần nữa ở cùng một chỗ với nhau phải không?” Phương Phi mỉm cười hỏi, trong ánh mắt cũng không có khúc mắc, tựa hồ đã hoàn toàn tiếp nhận chuyện tôi ở cùng Tịch Hâm.

Tôi gật đầu, nhưng nhìn đến cô tôi cũng nghĩ đến Tịch Mộ Phong. Ánh mắt tôi lại ảm đạm. “Anh không biết cuộc sống như vậy còn có thể liên tục bao lâu, Tịch Hâm luôn an ủi anh, nhưng anh biết, anh rể em sẽ không bỏ qua cho bọn anh.”

Thời điểm đối mặt với Tịch Hâm, tôi đã tận lực giả vờ hoàn toàn tin tưởng hắn, nhưng đáy lòng vẫn ảm ảm lo lắng, dù làm gì cũng không xóa tan được.

“Anh ấy không có khả năng chia rẽ hai người nữa.” Phương Phi nói dứt khoát.

Tôi kinh ngạc nhìn cô, không rõ ý tứ cô ấy.

“Tiểu Hâm sẽ không cho anh ấy có cơ hội.” Không không biết vì cái gì, trong mắt Phương Phi đột nhiên hiện lên thương cảm.

Lời của Phương Phi cùng Tịch Hâm cơ hồ hoàn toàn giống nhau, làm cho tôi càng thêm không hiểu nổi.

“Em rốt cuộc đang nói cái gì, vì sao anh không hiểu được?” Tôi nhíu mày hỏi.

“Tiểu Hâm không nói cho anh biết sao?”

Tôi lắc đầu.

“Đại khái là nó không hi vọng anh biết được những lực đực của nó.”

“Phương Phỉ, em biết đúng không?” Tôi khẩn cầu nhìn cô. “Xin em nói cho anh biết được không?”

“Anh không cần xin em cũng sẽ nói...” Phương Phỉ đột nhiên cười khổ một chút. “Anh rẽ làm người quá tự phụ, cái gì cũng phải làm được tốt nhất. Đối với anh ấy mà nói, thành công vĩnh viễn không có chừng mực. Anh có biết, anh ấy vẫn luôn mở rộng kinh doanh, vài năm nay ngành sản xuất máy tính phát triển rất nhanh, hơn nữa còn rất khả quan. Anh ấy cũng bắt đầu đầu tư khai thác thị trường này, hơn nữa thuận lợi ký kết với một nhà máy sản xuất máy tính trong nước, có được dây chuyền sản xuất và giấy phép của riêng mình. Vốn vẫn rất thuận lợi, nhưng cách đây không lâu, đột nhiên có một công ty lớn nước ngoài đến tìm anh ấy, hy vọng có thể hợp tác sản xuất một loạt máy tính thành phẩm, nói là để đưa đến thị trường Âu Mỹ. Anh rẽ ban đầu cũng có chút hoài nghi, nhưng đối phương nói tài liệu và nhân công Trung Quốc sẽ tiện hơn rất nhiều, như vậy có thể áp dụng chiến thuật giá thấp cho sản phẩm, cạnh tranh với các hãng lớn của Mỹ. Hơn nữa tổng giá trị toàn bộ đơn đặt hàng lên tới mười triệu đô la, cơ hội lớn như thế cơ hồ không có thương nhân nào có thể cự tuyệt. Nhưng mà đối phương có một yêu cầu đi kèm, quy định cụ thể rằng phải sử dụng một công ty máy tính mới trong nước để nghiên cứu chế tạo ra CPU, lý do là để chất lượng của các sản phẩm mới không thua kém gì Pentium và Celeron (1), hơn nữa cứ như vậy có thể tiết kiệm 15% phí dụng phần cứng... Em có khuyên anh ấy, làm ăn có lợi nhuận khá như vậy cũng là phiếu lưu rất lớn, nhưng anh ấy căn bản không chịu nghe...” Giọng Phương Phỉ nhẹ nhàng, tôi lập tức hiểu được nhất định là có biến cố đã xảy ra.

“Anh ấy đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế, thế là sau khi có được ý định hợp tác sơ bộ với công ty chế tạo CPU máy tính kia, liền vội vàng ký hợp đồng với công ty nước ngoài. Nhưng mà sau đó, công ty máy tính trong nước kia đột nhiên trở mặt, cự tuyệt hợp tác với anh rẽ... Nhưng nếu không thể thành công ký kết với công ty CPU bọn họ, anh rẽ phải bồi thường thiệt hại hợp đồng cho công ty nước ngoài kia một trăm triệu đô la...”

Phương Phỉ thở dài tiếp tục nói. “Anh rẽ thông minh như vậy, đến thời điểm này tự nhiên cảm giác được sự tình không thích hợp. Thế là anh ấy đi điều tra công ty CPU kia, lại phát hiện công ty kia căn bản chỉ có quyền làm đại lý mà thôi, còn nơi thật sự chế tạo ra CPU đó, lại là của một công ty máy tính mới thành lập ở Bắc Kinh. Công ty kia do một vài người trẻ tuổi thành lập nên, tuy rằng không lâu, nhưng lại kinh doanh rất phát đạt...”

Tôi ngây ngẩn cả người, trong đầu như có đồng thứ liệu mạng muốn trôi lên, như hiểu được lại như không rõ ràng lắm.

Thấy bộ dáng tôi ngờ ngác, Phương Phỉ thở dài. “Xuân Thiên, anh còn không hiểu sao? Cái này căn bản đã là âm mưu từ lúc đầu, công ty máy tính ở Bắc Kinh kia chính là công ty Tiểu Hâm, mà công ty đại lý và người phụ trách ở công ty nước ngoài kia đều là bạn bè của Tiểu Hâm...”

Bùm – đầu tôi đột nhiên bùm nổ. Dường như lực rất lớn tiêu hoá những gì vừa nghe được, tôi cứng ngắc xoay cổ, ý nghĩ dần dần rõ ràng lên.

“Ý em là... Là Tịch Hâm thiết lập âm mưu... hãm hại chính cha hắn?” Đầu lưỡi tôi vẫn có chút mất kiểm soát. Khiếp sợ tình hình xảy ra quá mức lớn, làm cho tôi nhất thời có chút bối rối.

“Đúng vậy. Hơn nữa nếu nó muốn, nó có thể phá huỷ hết tất cả những gì mà cha nó phấn đấu tích lũy cả đời. Bởi vì nếu nó kiên trì không chịu chuyển nhượng độc quyền CPU, chỉ là một triệu đô la Mỹ cũng đã đủ khiến cho anh rẽ táng gia bại sản.”

“Nhưng mà... Vì sao hắn lại làm như vậy?” Tịch Mộ Phong dù sao cũng là cha của Tịch Hâm, cần gì phải kiên quyết đến mức đó?

“Xuân Thiên, anh thật sự không rõ sao?” Ánh mắt Phương Phỉ nhìn chăm chăm tôi. “Tiểu Hâm muốn anh rẽ mất đi khả năng làm anh tổn thương, vì điều này, nó thà rằng trở thành kẻ thù của cha nó.”

Tôi hoàn toàn sợ ngây người.

...

“Sao vậy? Cả đêm đều mất hồn mất vía.” Tiếng nói trầm thấp dịu dàng vang lên bên tai tôi.

Tôi nhìn gương mặt anh tuần trước mắt, đột nhiên phát hiện đôi mắt có hồn kia rất giống Tịch Mộ Phong.

“Thật ra anh rể không phải không quan tâm Tịch Hâm như nó vẫn nghĩ. Trên thực tế, lúc Tiểu Hâm học ở đại học Bắc Kinh, anh rể thường xuyên nói chuyện với em về nó, mỗi lần nhắc tới, em đều có thể cảm giác được sự bi thương của anh ấy. Nhưng mà Tiểu Hâm không chịu về nhà, cũng không chịu gặp anh ấy, lại càng không chịu nghe điện thoại... Thời gian đó, anh rể thật sự già đi rất nhiều...”

Lời nói Phương Phỉ quanh quẩn bên tai, tôi đột nhiên nhớ tới mái tóc hơi bạc của Tịch Mộ Phong, còn có bóng dáng cô đơn khi hắn rời đi hôm đó... Lòng tôi đột nhiên mềm nhũn, chủ động xích lại gần thân thể ấm áp bên cạnh.

“Tịch Hâm?” Tôi nhẹ nhàng gọi hắn.

“Ừ?” Hắn không yên lòng đáp, ngón tay linh hoạt trượt trên tấm lưng tôi.

“Tha thứ cho cha anh được không?” Tôi thử nói, cảm giác ngón tay phía sau bỗng nhiên dừng lại.

“Cho dù có sai thế nào, cũng là cha anh. Hơn nữa không thể phủ nhận, điểm xuất phát của hắn, cũng là vì tốt cho anh...”

“Vì sao em lại muốn nói giúp ông ta?” Giọng nói quen thuộc đột nhiên lạnh xuống, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này.

Tôi cũng không nổi giận, tiếp tục khuyên hắn. “Hắn vất vả hơn nửa đời người mới có được mọi thứ hôm nay, nếu mất đi, em nghĩ hắn nhất định thừa nhận không được...”

Còn chưa có nói xong, đột nhiên cảm giác bản thân bị hắn đẩy ra một chút. Tay bắt lấy cánh tay tôi có chút cứng ngắc. “Vì sao em biết được? Ai nói cho em?”

“Hôm nay Phương Phỉ đến tìm em.” Tôi bình tĩnh nói, cũng không ngại ánh mắt hắn. Trên thực tế, trong giọng Phương Phỉ khi nói về Tịch Mộ Phong tuy đã cực lực che dấu nhưng vẫn để lộ sự quan tâm rõ ràng, cũng cho tôi ẩn ẩn hiểu được một chuyện tình.

“Di ấy tìm em?” Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Tôi gật gật đầu, đơn giản nói. “Cô ấy nói hết cho em nghe, bao gồm những chuyện anh làm vì em.”

Ánh mắt hắn nhìn tôi có chút phức tạp. Haiz – tôi thở dài dưới đáy lòng. Người này nha, nếu Phương Phỉ không nói cho tôi biết, hắn đại khái tính giấu tôi cả đời đi.

“Em lại không biết anh âm thầm làm nhiều việc cho em thế.” Tôi lại gần hắn chút nữa, làm cho mặt mình áp vào ngực hắn, giao thân xác cuộn mình trong lòng hắn, tìm được vị trí quen thuộc, cảm giác được cánh tay hắn ôm chặt tôi lần nữa.

“Anh chỉ là không muốn em lo lắng.” Hắn hôn tóc tôi.

Đáy lòng ấm áp, tôi đương nhiên biết hắn là vì tôi. Từ trước đến giờ, tâm ý của hắn vẫn luôn thẳng thắn lại thuần túy như vậy.

“Phương Phỉ nói với em, anh ở Bắc Kinh vài năm, cha anh vẫn luôn nhớ anh. Nhưng anh chưa bao giờ gặp hắn, cũng không chịu tiếp điện thoại, điều này làm cho hắn thực thương tâm. Cho nên chỉ có thể thường xuyên nói chuyện với Phương Phỉ về anh... Em nghĩ – hắn vẫn rất quan tâm anh...”

Tịch Hâm không nói một lời, nhưng cánh tay ôm tôi càng thêm chặt.

Tôi cũng không nói gì nữa, bởi vì rất nhiều chuyện, chỉ có thể để cho hắn tự mình suy nghĩ một chút.

Chú thích:

(1) Pentium và Celeron: hai dòng CPU do Intel sản xuất.

22. Chương 21

Một năm sau

“Tịch Hâm! Đồ lừa gạt!” Mở to mắt, tôi lại rít gào với người đàn ông mặt dày mày dạn trên giường kia.

“Có chuyện gì, Xuân Thiên?” Hân giả ngu.

“Anh gạt em!” Tôi vạch trần hân diễn kịch.

“Nào có?” Hân giả vờ vô tội.

“Anh rõ ràng nói chỉ làm một lần!” Tên khốn kiếp này, tối hôm qua thiếu chút nữa ép tôi gần chết. Cho dù từ hôm nay đã là nghỉ hè, không cần phải ngủ sớm dậy sớm, nhưng không cần thiết phải làm đến chết đi!!

“Nhưng mà em tối hôm qua rõ ràng kêu thực thoải mái nha.” Hân nhướn mi, cười ác liệt.

“Anh!—” Mặt tôi nóng lên một chút, tên này thật ti bỉ vô sỉ, thế nhưng lại dùng cái loại từ này để nói tôi. Càng làm cho tôi không thể chịu đựng được là, lời nói của hân cũng khiến tôi lập tức nhớ tới chính mình ngày hôm qua phát ra một số âm thanh kỳ quái.

Đơn giản oán hận kéo chần che kín từ đầu đến móng, tôi không còn mặt mũi gặp người!

“Xuân Thiên?” Hân kéo chần tôi. “Ngoan, đi ra nào!”

Tôi không lên tiếng, không để ý tên khốn anh nữa! Đừng tưởng rằng leo lên giường của tôi được là có thể kiêu ngạo, nếu tôi muốn lúc nào cũng có thể một cú đá anh xuống đất! Tôi hung hăng mắng trong lòng, lại không có can đảm thực sự mắng hân như thế.

“Xuân Thiên—” Giọng nói dịu dàng của hân vang lên ngoài chần, mang theo hương vị dụ hoặc. “Nếu em thích trùm chần cả người anh thật ra cũng không để ý, nhưng mà – em không nóng sao?”

Vô nghĩa, đương nhiên nóng rồi! Nhưng chính là không muốn nghe lời hân mà ngoan ngoãn đi ra, cho nên tôi giữ chần càng chặt. Hân cũng không ép tôi nữa, im lặng đến một chút thanh âm cũng không có.

Một, hai, ba, bốn, năm... Yên lặng đến tới sáu mươi, cảm giác thiếu khí làm cho tôi rất cuộc chống đỡ không nổi nữa.

“Nóng chết mất!” Tôi hét lớn một tiếng ngẩng đầu vươn vai, từng ngụm từng ngụm hít khí vào. Lại nhìn thấy một đôi mắt mang theo ý cười, dường như biết chính xác tôi sẽ bỏ ra.

Tôi tức giận, xoay mặt qua một bên không nhìn vào hân.

“Xuân Thiên...” Hân dỗ tôi. Hô hấp ầm ập phun bên tai, ngứa.

Không nghe! Tôi đơn giản nhắm mắt lại.

“Xuân Thiên...” Lần này càng quá phận, cứ nhiên có con muỗi dờng trên mi mắt nhắm lại của tôi.

Tôi chớp! Nhưng tay vươn ra lại nhanh chóng bị bao lấy.

“Xuân Thiên...” Cảm giác được đầu ngón tay mình bị hân ngậm ở trong miệng, ái muội mút vào. Đầu lưỡi hân như dòng điện, từ ngón tay truyền trực tiếp vào lòng tôi, tê tê.

“Anh... Buông ra đi.” Tôi trừng lớn mắt, muốn giận hân. Nhưng không biết vì cái gì, âm thanh vọng lại nghe giống rên rỉ hơn.

“Bảo bối, em đang quyến rũ anh sao?” Hân đột nhiên tới gần, khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt tôi, đầy mắt là dục vọng không chút nào che dấu.

Quyến rũ! Tôi suýt nữa cắn đầu lưỡi chính mình. Tôi rõ ràng là đang cảm tức đó Tôi cảm giận chen chân vào đá hân, lại lập tức khóc thét cuộn mình lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng hân lập tức tràn ngập kích động, nhắc chần lên muốn kiểm tra cơ thể của tôi.

“Anh... bỏ tay ra...” Tôi mặt đỏ tai hồng bắt được bàn tay hân đang tìm kiếm dưới thân tôi.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của hắn, tôi áp a áp úng mở miệng. “Đều do anh... Hại em cả người đều đau!”

Hắn giật mình, dường như đột nhiên hiểu ý tôi muốn nói. Khỏe miệng lập tức cong lên đến đáng giận.

Trước mắt tôi sẫm lại, thân thể cường tráng đè lên người tôi, trắng trợn tiếp xúc làm cho tôi có thể cảm giác được rõ ràng nơi đó đã rục rịch của hắn.

Tôi sợ tới mức cứng họng... Người này sao có thể mới sáng sớm đã động dục?

“Rầm rầm rầm—” tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Tôi giật giật, lại bị cái tên bá đạo kia một lần nữa đẩy ngã về.

“Có người gõ cửa...” Tôi nhắc nhở hắn.

“Đừng để ý.” Môi hắn ngăn chặn tôi, cố ý không cho tôi lên tiếng.

Ngăn cản ngón tay càng lúc càng quá phận của hắn không được, thậm chí vì bị hắn vuốt nắn mà trở nên hoảng hốt, cảm giác được thứ cứng rắn to lớn đã để ở cửa vào của tôi, đơn giản không hề kháng cự, đành nhắm mắt lại chờ hắn xâm nhập...

“Tịch Hâm con heo này! Lăn ra đây mở cửa nhanh!” Âm thanh bén nhọn vang vọng toàn bộ tầng trệt.

“Shit.” Tịch Hâm ảo não đem mặt vùi vào hõm vai tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa. “Cát — Vân—!!”

Tôi cười trộm, lại bị hắn trừng phạt cắn một ngụm.

Dục vọng lớn thế nào cũng bị âm thanh thành linh của Tiểu Cát đánh bay. Tịch Hâm sắc mặt xanh méc mặc áo ngủ vào, lạnh mặt xuống giường đi mở cửa.

“...Sao bây giờ mới đến mở cửa! Trì hoãn làm cái gì đó... Xuân Thiên đâu?... Cái gì! Còn đang ngủ?... Tôi xem là cậu cầm thú không để cậu ấy xuống giường đúng không!...” Tiếng nói bén nhọn của Tiểu Cát ở phòng cách vách tôi đều nghe rành mạch.

Tôi đem mặt chui vào trong chăn, hận không thể tìm cái động nhảy vào mới tốt. Tiểu Cát này, công phu miệng mềm không cần được của cô càng lúc nhuần nhuyễn.

“Đoạn Tư Thụy, quản vợ anh tốt chút, đừng để cô ấy suốt ngày chạy qua nhà chúng tôi.” Tôi nghe được giọng Tịch Hâm khó chịu trong phòng khách.

“Xin đó, cậu cho rằng cô ấy sẽ nghe tôi sao?” Giọng chồng Tiểu Cát cũng thực bất đắc dĩ.

Ngay lúc tôi muốn làm đà điều trốn trong chăn, đột nhiên cảm thấy nệm nhẹ nhàng lõm chút, rồi một thân thể nho nhỏ nhảy mạnh lên người tôi.

Má ơi, thất lưng già của tôi! Tôi xoay đầu lại, không chút ngoài ý muốn nào nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn đang cười hề hề.

“Papa xấu hổ xấu hổ, phơi mông dưới nắng!” Vũ Vũ hai tuổi ở trên người tôi, quả thực xem tôi là ngựa cưỡi. Mà tôi bị Tịch Hâm ép buộc cả đêm căn bản không thừa nhận được ngược đãi như vậy của bé.

“Vũ Vũ ngoan, thất lưng cha nuôi đau, con xuống dưới được không?” Tôi nhịn đau thương lượng với cô bé trên người.

“Không muốn! Vũ Vũ muốn cưỡi ngựa.” Vũ Vũ lắc đầu như trống bỏi, thậm chí còn bắt chước động tác người cưỡi ngựa mà nhảy phịch trên người tôi hai cái.

Xong rồi, tôi cảm thấy xương cốt cả người đều bị gãy tan. Ngay lúc thiếu chút nữa mở miệng hô to cứu mạng, sức nặng trên người đột nhiên biến mất.

Tôi nhắm mắt mở to mắt vừa thấy, thì ra là Tịch Hâm đã cầm áo nhấc Vũ Vũ lên như bắt gà con.

Không đợi tôi mở miệng bảo hắn buông đứa bé xuống, giọng Tiểu Cát đã vang lên. “Tịch Hâm! Buông con gái tôi ra!”

Lời còn chưa dứt, Vũ Vũ đã bị cô đoạt đi.

“Trông chừng con gái cô, đừng để nó ăn hiếp Xuân Thiên nhà tôi.” Giọng Tịch Hâm lạnh lùng.

“Cậu nói bậy cái gì, chỉ cần cậu không ăn hiếp Xuân Thiên tôi liền cảm ơn trời đất, Vũ Vũ nhỏ như vậy, sao ăn hiếp cậu ấy được!” Cô ôm Vũ Vũ trong lòng, hung hăng rống với Tịch Hâm. Hai người này tựa hồ cho tới bây giờ vẫn không có thời điểm chung sống hoà bình.

“Cô không thấy nó coi Xuân Thiên là ngựa cưỡi sao. Xuân Thiên vốn không thoả mái, tôi cũng không muốn em ấy bị con cô ép bệnh.” Nói xong, Tịch Hâm cúi người vươn tay với vào trong chăn nhẹ nhàng xoa thắt lưng cho tôi.

“Đau lắm sao?” Giọng hần lúc nói với tôi sẽ rất dịu dàng.

“Xuân Thiên, cậu không thoả mái sao? Nghe nói tôi không thoả mái, Tiểu Cát cũng bất chấp không dẫu võ mồm với Tịch Hâm, nhanh chóng ôm Vũ Vũ đến xem tôi. Ngay cả Đoạn Tư Thuỵ ở cửa phòng ngủ xem náo loạn cũng nhướn mắt vào nhìn tôi.

“Cái đó... Ha ha... Tổ không sao.” Tôi xấu hổ cười, vốn đang muốn chui trốn trong ổ chăn, không nghĩ tới cư nhiên biến thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

“Đau ra sao, muốn đi gặp bác sĩ hay không?” Tiểu Cát quan tâm hỏi.

Xin đó, cái này sao gặp bác sĩ được. Tôi vẽ mặt đồ bưng, xèo xèo ô ô nói. “Không sao, không sao...”

Thoáng thấy khoé miệng nhếch cao cao của Tịch Hâm, tôi nhất thời tức không xả được, hung hăng nhéo bàn tay đang mát xa lưng tôi một phát, vừa lòng thấy hần hơi nhú mày.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta nên ra sân bay đi.” Lúc này Đoạn Tư Thuỵ mới mở miệng nói chuyện.

Tôi bỗng dừng nhớ tới hôm nay là ngày Viên Sướng cùng vị kia của hần về nước. À... Mọi người còn nhớ rõ Viên Sướng không, hần chính là cậu học trò xấu trước đây từng cùng đồng bạn vây đánh Tịch Hâm ở khu rừng nhỏ, lại nói tiếp lúc ấy hần thiếu chút nữa đánh tôi một cú, may mắn bị Tịch Hâm cản lại. Có thể nói nếu không phải hần, tôi cũng sẽ không cùng Tịch Hâm bước đến ngày hôm nay...

Vận mệnh thật sự diệu kỳ, Tịch Hâm lúc học ở Bắc Kinh lại gặp hần, hơn nữa không biết vì sao lại thành bạn. Viên Sướng học về máy tính, mà Tịch Hâm đã tự mình học ngành máy tính được hai năm. Hai người ăn nhịp với nhau, liên hợp với vài người bạn có hứng thú thành lập nên công ty máy tính, hiện tại cũng phát triển lớn mạnh tiếng tăm lừng lẫy vang xa.

Còn nhớ rõ Tịch Hâm lần đó ở đường dành riêng cho người đi bộ thấy tôi ôm Vũ Vũ và Tiểu Cát không? Trên thực tế lúc ấy Viên Sướng cũng đã nghi ngờ. Bởi vì hần từng gặp Tiểu Cát và Đoạn Tư Thuỵ ở một tiệc rượu, cho nên hần liền thử điều tra, hơn nữa còn đem chân tướng nói cho Tịch Hâm. Rồi, Tịch Hâm mới có thể biết tôi cũng không có kết hôn... Rồi mới... Ôi chao

~~Ngay cả chuyện tính kế Tịch Mộ Phong hần cũng ra không ít lực, tuy rằng quyền quản lý công ty CPU là chồng của Tiểu Cát, có hỗ trợ cũng không phải kỳ quái. Nhưng công ty nước ngoài này sao có khả năng vô duyên vô cớ phối hợp như vậy, căn bản chính là bởi vì giám đốc công ty kia, là người yêu đồng tính của hần.

Nhắc đến Tịch Mộ Phong, Tịch Hâm cuối cùng vẫn là thả cho hần một con ngựa. Hơn nữa còn nói cho hần biết, là vì tôi cầu tình. Đương nhiên, không có khả năng tặng cho hần một món làm ăn lớn không công như vậy. Giá CPU tăng gấp ba, nhưng Tịch Mộ Phong tốt xấu cũng không đáng táng gia bại sản. Đổi lại làm cho Tịch Hâm bọn họ buôn bán lời thật to một hồi.

Không biết là cuối cùng hiểu được Tịch Hâm nghiêm túc, hay là thái độ lạnh lùng của con trai khiến hần bắt đầu tỉnh lại, dù sao hần cũng không phản đối chúng tôi ở cùng với nhau nữa... Nhưng mà tôi nghĩ quan trọng hơn hần là việc Phương Phỉ rời đi tạo cho hần đả kích mạnh nhất, làm cho hần không còn tâm tư quản chuyện chúng tôi. Trên thực tế không chỉ có Tịch Mộ Phong, ngay cả tôi cùng Tịch Hâm cũng không biết cô ấy đi nơi nào. Một năm trước cô ấy đến trường tìm tôi cũng là lần cuối cùng gặp mặt. Tịch Hâm không chịu nói cho tôi biết Tịch Mộ Phong và Phương Phỉ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ít nhiều thì tôi cũng đoán được một chút.

Chúng tôi cũng không có đi hỏi thăm tin tức Phương Phỉ xung quanh. Bởi vì Tịch Hâm nói đúng – hẳn nên cho cô ấy một chút thời gian, nếu cô ấy cho rằng nơi này còn có người đáng giá vướng bận, như vậy nhất định sẽ trở về...

“Xuân Thiên không thoải mái, bằng không thì đừng đi nữa.” Vẫn là Tiểu Cát quan tâm tôi, xem tôi đau thì không nhẫn tâm ép tôi ra ngoài.

“Không, tôi đi!” Tôi nhanh chóng thanh minh. Nói thật, tôi cũng không muốn bị Viên Sướng thăm oán, mỗi khi hắn mở mồm, tôi thật sự là chịu không nổi.

Cho nên nửa giờ sau, tôi ngồi trong xe Tịch Hâm xuất phát.

“Thật sự không có việc gì sao?” Hắn vươn tay xoa một bên hông tôi.

“Không sao...” Tôi đang ăn bịch bím bím rất lớn Vũ Vũ mới tặng cho tôi, thản nhiên trả lời.

Ừ, vị thịt nướng này ăn rất ngon, lúc trở về trên đường phải nhớ mua...

“Tịch Hâm! Anh... Anh sờ đầu đó!” Tôi thất kinh thét chói tai. Nhanh chóng cầm lấy bàn tay không biết đã trượt vào giữa hai chân tôi từ khi nào.

Hắn ái muội liếc mắt một cái, cuối cùng xem như ngoan ngoãn kéo tay về lại tay lái.

“Xuân Thiên...”

“Hừm?” Tôi hừ một tiếng, tiếp tục nhai nhai bím bím của tôi.

“Mang anh đến gặp cha mẹ em đi.” Hắn đột nhiên thực thành khẩn nói.

Khụ, khụ, khụ... Tôi suýt nữa nghẹn chết. Xin đó, đó là tử huyết của tôi biết không. Tuy rằng ở cùng hắn lâu như vậy, tôi còn chưa có dám dẫn hắn về nhà. Bởi vì cha mẹ năm đó đau lòng cùng thất vọng vẫn rõ ràng, nói tôi nhất gan cũng được, dù sao tôi vẫn không có dũng khí đối mặt lần nữa.

Hắn dừng xe ở bên đường, cởi bỏ dây an toàn, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi.

“Anh... Điên rồi, tự nhiên làm em sợ... Khụ khụ...” Tôi ho đến ứa nước mắt, phần nộ trùng hẳn.

“Bởi vì anh không muốn dung túng em trốn tránh như vậy nữa, anh muốn chúng ta quang minh chính đại cùng một chỗ, hơn nữa cả đời đều cùng một chỗ. Cho nên – anh nghĩ hẳn nên được cha mẹ em đồng ý trước.” Hắn cúi người nhìn tôi, ánh mắt nghiêm túc làm cho tôi có chút chột dạ.

“Nhưng mà... cha em sẽ không đáp ứng...” nói không chừng còn có thể giết anh — tôi cúi đầu, không dám nhìn mắt hắn. Nếu đã trốn tránh lâu như vậy, tiếp tục như thế không được sao?

Nhưng mà rất nhanh, cảm bị hắn dùng ngón tay nâng lên, không thể không bị động nhìn hắn.

“Anh sẽ khiến ông ấy đáp ứng.” Hắn không chớp mắt mà nhìn tôi chăm chăm, thâm tình bên trong khiến tôi xao động. “Anh sẽ cho ông ấy biết anh yêu con trai bảo bối của ông ấy đến mức nào.”

“Nhưng mà...” Tôi còn muốn biện bạch, lại bị hắn môi đột nhiên áp chế cắn nuốt hết âm thanh.

“Yên tâm, giao hết tất cả cho anh.” Giọng hắn có chút khàn, hắn ấn đầu tôi vào ngực hắn.

Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, đột nhiên cảm thấy chính mình dường như rất ích kỷ. Người đàn ông này, dùng hết trái tim để yêu tôi. Mà tôi lại chỉ lo lắng đến ý nghĩ của chính mình, chưa từng nghĩ tới cảm thụ của hắn. Có lẽ, tôi cũng nên tin tưởng hắn một lần. Cũng có lẽ, mọi chuyện sẽ không khó khăn như vậy... Suy nghĩ không ngừng, cuối cùng, tôi như anh hùng cách mạng anh dũng hy sinh, dứt khoát gạt gặt đầu.

Hắn ôm tôi càng chặt, khiến toàn bộ chớp mũi tôi đều tràn ngập hơi thở hắn.

Nói thật, đối mặt với tất cả, tâm hồn tôi vẫn luôn bất an. Không chỉ có như thế, tôi cũng hiểu được cuộc sống sau này của chúng tôi sẽ tồn tại rất nhiều vấn đề, cũng có thể mang lại cho chúng tôi rất nhiều khó khăn cùng trở ngại. Nhưng đôi tay vững chãi đang ôm chặt tôi này làm cho tôi tin tưởng, chỉ cần hai người yêu nhau, tâm không thay đổi, như vậy sẽ không có gì có thể tách chúng tôi ra.

Haiz – tôi thoả mãn thở dài trong lòng hấn.

Xem ra không nhận mệnh cũng không được. Đời này nha, chỉ sợ thật sự phải dây dưa với người đàn ông này đến cuối cùng.

Toàn Văn Hoàn

Băng: Truyện này còn có phần tục thiên (hoặc quyển 2) là Tình Dịch. Băng đọc qua thì thấy không hay và không thích lắm, nên không edit phần đó nữa. ^^ Chuyện hai người dừng ở đây là hạnh phúc lắm rồi ^^~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-nhan-su-bieu>